

A SZENT HÁROMNAP SZERTARTÁSRENDJE

ORDO CÆRIMONIARUM IN TRIDUO SACRO

A SZENT HÁROMNAP SZERTARTÁSRENDJE

ORDO CÆRIMONIARUM IN TRIDUO SACRO

Kiadja:
GÖDÖLLŐI PREMONTREI PERJELSÉG
2100 Gödöllő, Takács Menyhért út 1.
<http://premontrei.hu>
pius@prem.hu

Felelős kiadó:
Balogh Péter Piusz OPraem

Gödöllő, 2018

Az INTROIBO ALAPÍTVÁNY támogatásával
<http://juventutem.hu/alapitvany>

Nyomtatta a Robinco Nyomda
1088 Budapest, Múzeum krt. 7.

Printed in EU

ISBN 978-615-00-1638-2
ISBN 978-615-00-1639-9 (PDF)

Előhang

EGYHÁZI évtünk középpontja a nagyhét, azon belül is a szent háromnap. Minden, ami addig történik, ide vezet, ebben csúcsonyul ki, és minden, ami ezután történik, fölötte elmélkedik, ennek sűrített jelentéstartalmát bontja ki. Nem lehet elégszer hangsúlyozni, mennyire alapvető (lenne) minden földi gondot félretéve a szent cselekményeket helyezni életünk, figyelmünk és időbeosztásunk középpontjába ezekben a napokban. A liturgia erre a maga egyszerű és közvetlen módján szólít: föloldja a szent és a profán lét közti határvonalakat, legalább három nap erejéig szinte meg sem szakad, éjjel és nappal mindent saját összefüggésébe helyez.

A jelen kötet – és folytatása, a szent háromnapnak és húsvét hajnalának zsolozsmáját tartalmazó kiadvány – az erre való fölkészülésben kíván segítséget nyújtani. Alapja a római rítus több mint ezer éves rendje, ahogyan azt a *Missale Romanum*, a hagyományos római misekönyv tartalmazta a XX. században bekövetkezett gyökeres átalakításokig. Írott emlékekkel közvetlenül is igazolható, hogy a VIII–IX. században már így ünnepelték a húsvét előtti napokat a pápai bazilikákban, de a rendtartások lényeges vonásai közvetve legkésőbb a IV. századig visszavezethetők. Ezt a tiszteletreméltó hagyományt helyezte vissza jogaiba, sőt ajánlotta az egész Egyház figyelmébe a reformok után is XVI. Benedek pápa.

A római rítus azonban nem merev egyformaságban, hanem helyi változatok gazdagságában élt egészen a kora újkorig és részben azután is, kifejezésre juttatva ezzel, hogy a római katolikus önazonosság nem megszűnteti, hanem kiteljesíti az egyes nemzetek, országok, egyházmegyék, helyi közösségek identitását. A reformációt követő szigorú egységesítés korszakának elmúltával az egyházi vezetés egyre nagyobb megértést mutat e helyi hagyományok, szokások iránt, sőt bátorítja megőrzésüket, újrafölfedezésüket. Jóllehet az elvi támogatás mára még csak néhány szerzetesrend és egyházmegye esetében vezetett jóváhagyott szerkönyvekhez, a szertartásokat kísérő énekanyag addig is megengedi, hogy mintegy népéneként beemeljünk a római keretek közé olyan tételeket és dallamváltozatokat is, amelyek Európa nagyobb részén használatban voltak, még ha a szikárabb Róma-városi gyakorlat mellőzte is őket. Így kerültek a kötetbe az ősi, XI–XVII. századi magyar liturgikus örökség énekei és dallamváltozatai úgy, ahogyan a leghitelesebb esztergomi kéziratok tartalmazzák őket.

A harmadik sajátosság a népliturgia, azaz XIX–XX. századi liturgikus megújulási mozgalom által ajánlott, majd a II. vatikáni zsinat által fölkarolt *Volksliturgie* eszméje. Ennek jelentősége, hogy a katolikus gyülekezeteket közel kell engedni a liturgiához mint a hitletétemény forrásához, lehetővé kell tenni, hogy vallási életük, lelkeségük elsősorban az Egyház hivatalos, közösségi működéséből táplálkozzék, és segíteni kell, hogy a lelki részvétel mellett énekükkel, mozgásukkal is teljes értékűen bekapcsolódjanak a szent cselekménybe. Ennek azonban akadályja lehet egyrészt a latin nyelv, másrészt a ceremóniális formák és mindenekelőtt a dallamok kidolgozottsága, összetettsége. Ez a feszültség vezetett az elmúlt évtizedekben odáig, hogy úgy tűnt: a liturgia sértetlenségét föl kell áldozni a liturgia megközelíthetősége kedvéért. Éppen Magyarországon azonban körvonalazódott egy másik lehetőség: az eredeti, sértetlen liturgia elérhetővé tétele részleges népnyelvűség és egyszerűbb gregorián dallamok segítségével. A népnyelvűség ebben az esetben nem szorítja ki a szent nyelvet, hanem abból a nyelvezetből merít ihletet, amely bizonyítottan már a középkorban létezett, és méltán lenne „hieratikus magyarnak” nevezhető. Az egyszerűbb dallamok sem szorítják ki az eredeti dallamokat, hanem azok mellett adnak lehetőséget a teljes gyülekezet énekes bekapcsolódására, ráadásul nem újonnan szerzett művek segítségével, hanem a gregorián ének leghagyományosabb, de könnyen elsajátítható stílus- és műfaji rétegeit mozgósítva.

A második, zsolozsmás kötet („A szent háromnap zsolozsmáinak rendje”) valamivel merészebb: a középkori esztergomi hagyományt eredeti állapotában tartalmazza. A szent háromnap legjellemzőbb, úgynevezett „sötét” zsolozsmáit (*officia tenebrarum*) sok helyen évszázadokon keresztül a világi hívek tartották életben, akik előtt ma is nyitva áll a lehetőség, hogy mintegy közösségben végzett magánimaként, hivatalos jóváhagyás nélkül is fölleve-nítsék azt a gyakorlatot, amelyet őseik mintegy félezer évig követtek. Az elérhetőség szempontja sem merül föl annyira élesen, hiszen az éjszakai virrasztásokon óhatatlanul kevesebb, liturgikusan elkötelezettebb és általában hozzáértőbb személy vesz részt. Ők szívesen mélyülnek el jobban a latin nyelvű szövegekben és a nehezebben elsajátítható dallamokban.

Köteteink tehát afféle ajánlások. Gyakorlati példát adnak arra, miként lehetne életre váltani az Egyház által elvileg támogatott három eszmény összehangolását: a hagyományos római rítus megőrzését, a helyi hagyományok ápolását és a népliturgiát.

NAGYCSÜTÖRTÖK

Cena Domini

A szent háromnap zsolozsmáinak anyagát lásd „A szent háromnap zsolozsmái” című kiadványban (rövidítve: SzHZs). Matutínium: SzHZs 21-68. Prima és tertia, illetve a hozzájuk tartozó állandó részek: SzHZs 3-10. Szexta és nóna: SzHZs 11-16.

Szentmise

A szköla latinul éneklí a Nos autem gloriári kezdetű introitust, Glória Patri nélkül:

Introitus 4 | *Nos autem gloriari*

Nos au - tem * glo - ri - á - ri o - pór - tet in Cru - ce
Dó - mi - ni no - stri, Ie - su Chri - sti, in quo est sa - lus,
vi - ta et re - sur - ré - cti - o no - stra, per quem sal - vá
ti et li - be - rá - ti su - mus. Ps. De - us mi - se -
re - á - tur no - stri, et be - ne - dí - cat no - bis, * il - lú - mi -
net vul - tum su - um su - per nos, et mi - se - re - á - tur no - stri!

Majd a gyülekezet magyarul megismétli az introitust egyszerűbb dallamon. A zsolnárt a szkóla éneklí, magyarul:

Introitus | *Mi pedig dicsekedjünk* (GH 112)

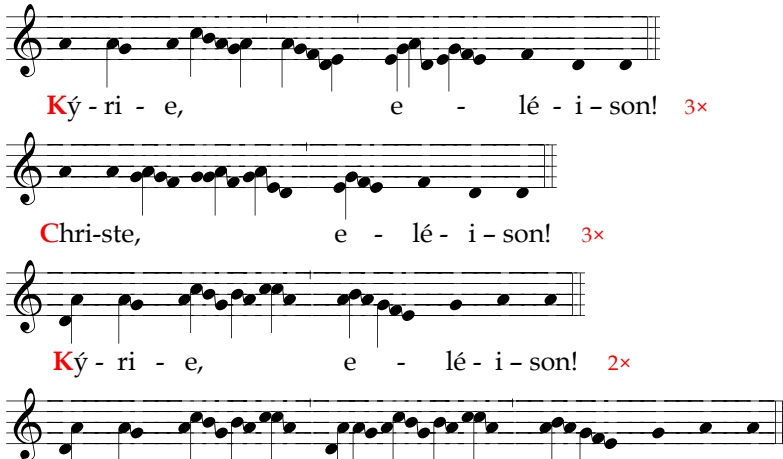
Mi pe-dig di-cse-ked-jünk * Urunk, Jé-zus Krisztus kereszt-
 jé-ben; ben-ne van a mi üd-vünk, é-le-tünk és fel-tá-
 ma-dá-sunk! 1d. tónus

Könyörüljön rajtunk az Isten, és áldjon meg **minket**, *
 világosítsa ránk az Ő orcáját, és könyörüljön **rajtunk!** ANT.

Hogy megismerjük a földön a Te **utadat**, *
 minden nemzet meglássa a Te üdvözítő **művedet!** ANT.

Hálát adjanak neked a népek, ó, Isten, *
 hálát adjanak neked *minden* **nemzetek!** ANT.

Kyrie (Cunctipotens)

Ký-ri - e, e - lé - i - son! 3x
 Chri-ste, e - lé - i - son! 3x
 Ký-ri - e, e - lé - i - son! 2x
 Ký-ri - e, * * e - lé - i - son!

A Glória intonálására meghúzzák a harangokat és a templomban található minden csengettyűvel folyamatosan csöngetnek, majd mindezek elnémulnak („Rómába mennek”) a Glória nagyszombati visszatéréséig.

Gloria (Missa mundi)

Gló - ri - a in ex - cél - sis De - o. Et in ter - ra pax ho - mí -
ni - bus bo - næ vo - lun - tá - tis! Laudá - mus te. Be - ne - dí - ci -
mus te. Ad - o - rá - mus te. Glo - ri - fi - cá - mus te. Grá - ti - as
á - gi - mus ti - bi propter magnam gló - ri - am tu - am. Dó - mi -
ne, De - us, Rex cæ - lé - stis, De - us, Pa - ter o - mní - pot - ens.
Dó - mi - ne, Fi - li u - ni - gé - ni - te, Ie - su Christe. Dó - mi -
ne, De - us, A - gnus De - i, Fí - li - us Pa - tris. Qui tol - lis pec -
cá - ta mun - di, mi - se - ré - re no - bis! Qui tol - lis pec - cá - ta

mun-di, sús-ci - pe de-pre-ca - ti - ó-nem nostram! **Q**ui se-des
ad déx-te - ram Pa-tris, mi - se - ré - re no - bis! **Q**uó-ni-am tu
so-lus Sanctus. **T**u so-lus Dó-mi-nus. **T**u so-lus Al - tís-simus,
Ie - su Chri-ste. **C**um Sancto Spí-ri - tu in gló - ri - a De - i,
Pa - tris. **A** - men.

A pap recitálja a Deum, a quo et Iudas kollektát, magyar fordítása:

Isten, kitől mind Júdás megkapta bűnének büntetését, mind pedig a látor bűnbánatának jutalmát, engedd éreznünk könyörületednek megnyilvánulását, hogy miképpen a mi Urunk, Jézus Krisztus kinszenvedése közepette mindkettjüknek az érdemeiknek megfelelő különböző díjat adta, azonképpen eltávoztatóan tőlünk a régi ember tévelygéseit, az ő feltámadásának kegyelmét juttassa nekünk bőségesen! Ki veled él és uralkodik ...

Az alszerpap/lektor magyarul olvassa a Conveniéntibus vobis in unum szentleckét:

Szentlecke (1K 11,20-32) Atyámfiai!

MIDŐN tehát egybegyűltek, immár nem az Úr vacsoráját eszik. Mert ki-ki maga vacsoráját eszi meg előbb, és némelyik ugyan éhezik, más pedig részeg. Vajon nincsenek-e házaitek az evésre és ivásra? Vagy az Isten házát megvetitek, és azokat szégyenítitek meg, kiknek nincsen? Mit mondjak nektek? Dicsérjelek-e titeket? Ebben nem dicsérlek. Mert én az Úrtól vettem, amit át is adtam nektek: hogy az Úr Jézus, amely éjjel elárultaték, vevé a kenyeret, és hálát adván, megszégé, és mondá: „Vegyétek és egyétek: Ez az én testem, mely értetek adatik; ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” Hasonlóképpen

a kelyhet is, minekutána vacsorált, mondván: „Ez a kehely az új szövetség az én véremben; ezt cselekedjétek, valahányszor isszátok, az én emlékezetemre!” Mert valahányszor eszitek e kenyeret, és isszátok e kelyhet, az Úr halálát hirdetitek, amíg eljő. Aki tehát méltatlanul eszi e kenyeret, vagy issza az Úr kelyhét, vétkezik az Úr teste és vére ellen. Vizsgálja meg azért magát az ember, és úgy egyék azon kenyérből, és igyék ama kehelyből! Mert aki méltatlanul eszik és iszik, ítéletet eszik és iszik magának, meg nem különböztetvén az Úr testét. Azért van köztetek sok beteg és erőtlen, és sokan alusznak. Hogyha mi magunkat megítélnők, bizonyára nem ítéltetnék meg. Ha pedig ítéltetünk, az Úrtól fenýítettünk, hogy e világgal el ne kárhoztassunk.

Ezután a szköla ünnepélyes dallamon elénekli a Christus factus est pro nobis graduálét magyarul:

Graduále | Krisztus engedelmes volt értünk (NH² 92)

Krisz-tus engedelmes volt ér - tünk mind
a ha - lá - lig, a ke-reszt-nek
ha - lá - lá - ig. **A**-zért az Is - ten is fel-
magasztalta Őt, és nevet
a - dott né - ki, mely minden név fölött va -
gyon.

Majd a diákonus/pap latinul olvassa az Ante diem festum evangéliumot (J 13,1-15), magyar fordítása a lábmosás szertartásánál fog elhangozni (a 24-25. oldalon). A gyülekezet ezután a hitvallást énekli:

Credo (Missa mundi)

Cre- do in u-num De-um. **P**atrem o-mni-pot-én-tem, factó-

rem cæ-li et ter-ræ, vi-si-bí-li-um ó-mni-um et in-

vi-si-bí-li-um. **E**t in unum Dóminum, Iesum Christum,

Fí-li-um De-i u-ni-gé-ni-tum. **E**t ex Pa-tre na-tum

an-te ó-mni-a sæ-cu-la. **D**e-um de De-o, lumen de

lú-mi-ne, De-um ve-rum de De-o ve-ro. **G**é-ni-tum, non

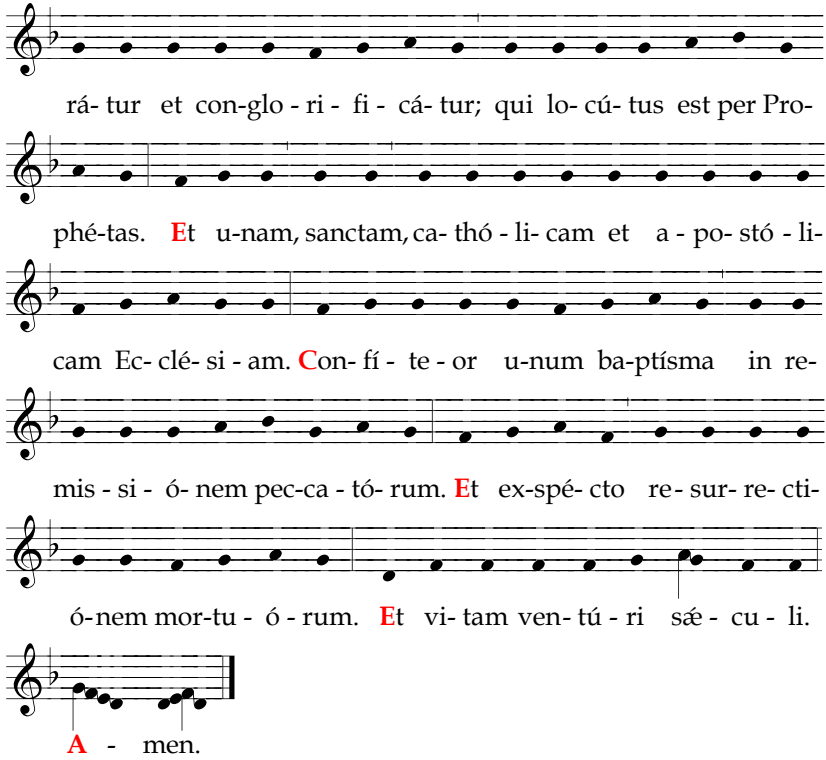
fa-ctum, consubstan-ti-á-lem Pa-tri, per quem ó-mni-a

fa-cta sunt. **Q**ui propter nos, hó-mi-nes et propter nostram

sa - lú - tem de - scén - dit de cæ - lis. **Et** in - car - ná - tus est de
 Spí - ri - tu San - cto ex Ma - rí - a Ví - gi - ne, et ho - mo
 fa - ctus est. **Cru - ci - fí - xus** é - ti - am pro no - bis sub Pón - ti -
 o Pi - lá - to pas - sus et se - púl - tus est. **Et** re - sur - ré - xit
 tér - ti - a di - e, se - cúndum Scriptú - ras. **Et** a - scéndit in
 cælum, se - det ad déx - te - ram Pa - tris. **Et** í - te - rum ven - tú -
 rus est cum gló - ri - a iu - di - cá - re vi - vos et mór - tu - os:
 cu - ius re - gni non e - rit fi - nis. **Et** in Spí - ritum Sanctum,
 Dó - minum et vi - vi - fi - cántem, qui ex Pa - tre Fi - li - ó -
 que pro - cé - dit. **Qui** cum Pa - tre et Fí - li - o si - mul ad - o -

NAGYCSÜTÖRTÖK

rá-tur et con-glo-ri-fi-cá-tur; qui lo-cú-tus est per Pro-
 phé-tas. **Et** u-nam, sanctam, ca-thó-li-cam et a-po-stó-li-
 cam Ec-clé-si-am. **Con**-fí-te-or u-num ba-ptísma in re-
 mis-si-ó-nem pec-ca-tó-rum. **Et** ex-spé-cto re-sur-re-cti-
 ó-nem mor-tu-ó-rum. **Et** vi-tam ven-tú-ri sé-cu-li.
A - men.

A szköla latinul éneklı a Déxtera Dómini offertóriumot:

Offertorium 2 | *Dextera Domini*

Déx - te - ra Dó - mi - ni * fe - cit vir -
 tú - tem, déx - te - ra Dó - mi - ni ex - al - tá - vit

me. Non mó - ri - ar, sed vi - vam, et nar - rá - bo

ó - pe - ra Dó - mi - ni.

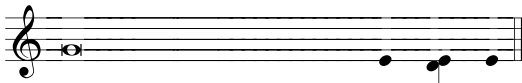
Majd következnek a tétel magyarul, egyszerűbb dallamon (az *R̃*-rel jelölt visszatérést a gyülekezet a megfelelő helyeken megismétli):

Offertórium | *Az Úr jobbjá* (GH 266)

Az Úr jobbjá erőt cselekedett, –
az Úr jobbjá felmagasztalt engem, ✠

R̃. Nem halok meg, ha-nem é - lek, *

és hirdetem az Úr cseleke-de - te - it.

∇. A szorongatásban segítségül hívtam az Urat, –
és meghallgatott engem **az** Úr, †
és tágasságra vezetett, mert az Úr az én segítóm. *R̃*.

∇. Reám rohanván feltaszítottak engem, hogy elessem, ✠
de az Úr megtartott engem, †
és üdvösségemmé lett **nékem**. *R̃*.

Ha az idő engedi, felajánlásra még az Ubi caritas éneket éneklí a szkóla magyarul (a visszatérést a gyülekezet is éneklí, latinul):

Felajánlási ének | *Ubi caritas et amor* (NH² 95-96 nyomán)

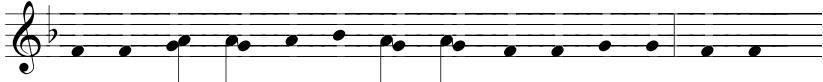

Hol sze - re - tet és e - gyet - ér - tés, ott az Is - ten.

NAGYCSÜTÖRTÖK

U - bi cá - ri - tas et a - mor, De - us i - bi est.

☩. Min-ket Krisz-tus sze - re - te - te gyűj-tött egybe. Ör-ven -

dez-zünk, és ó - ben - ne vi - ga - dozzunk! Fél - jük és sze -

res - sük az é - lő Is - tent! És így ó - szin - te szív - vel

sze-res-sük egy-mást! U - bi. ☩. Mi - kor te - hát egy-be-gyűl -

ve e-gyütt vagyunk, lé - lek - ben meg ne o - szol - junk, jól

vigyázzunk! Szűn - je - nek a rút vi - szá - lyok, megszó - lá - sok,

és ott le - gyen mi - kö - zöt - tünk Krisztus Is - ten! U - bi.

☩. Szentje - id - del e - gye - sül - ten, Krisztus Is - ten, di - cső -

ség - ben szent ar - co - dat meg - lát - has - suk, az ö - rö - met,

a-mely i - gaz, s mérhe-tet-len, vég-te - len szá - za - da - in
át szá - za - dok-nak! **Á** - men.

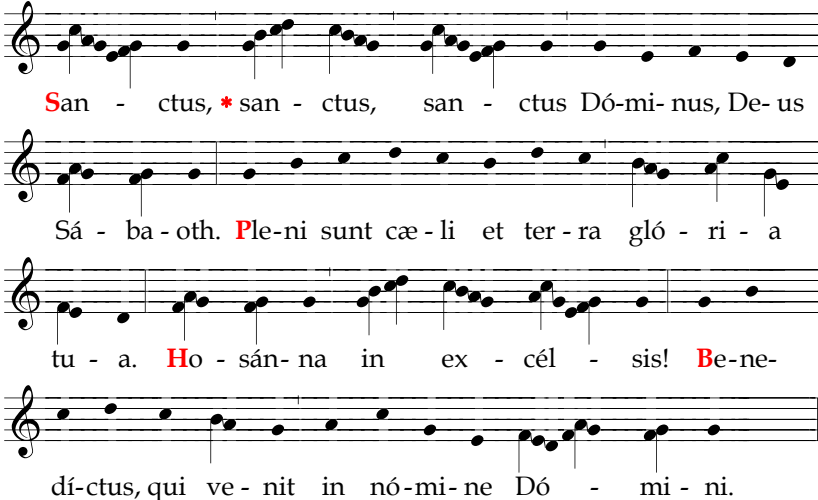
A pap a felajánlás végén csöndben imádkozza az Ipse tibi quæsumus szekrétát, fordítása:

Ő tegye előtted, szentséges Úr, mindenható Atya, örök Isten, elfogadottá a mi áldozatunkat, ki ma rendelkezésével tanítványainak meghagyta, hogy ezt cselekedjék az ő emlékezetére! A te Fiad, a mi Urunk, Jézus Krisztus által ...

Ezután fennhangon éneklí a Szent Kereszt-prefációt, fordítása:

Valóban méltó és igazságos ... örök Isten, ki az emberiség üdvösségét Krisztus keresztfájába helyezted, hogy ahonnan a halál származott, onnét támadjon fel az élet, és aki a fán győzelmet aratott, a fa által győzessék le, a mi Urunk, Jézus Krisztus által, aki által dicsérik fölségedet az angyalok ... aláztatos megvallással mondván:

Sanctus (Cunctipotens)

San - ctus, * san - ctus, san - ctus Dó-mi-nus, De-us
Sá - ba - oth. **P**le-ni sunt cæ - li et ter - ra gló - ri - a
tu - a. **H**o - sán - na in ex - cél - sis! **B**e-ne-
dí-ctus, qui ve - nit in nó-mi-ne Dó - mi - ni.

A pap csöndben imádkozza a misekánont, amelynek úrfelmutatás előtti szakaszaiban ezen a napon különlegesen is megemlékezik az Oltáriszentség alapításáról. Három osztót kónszekrál, hogy az egyiket majd félrethesse a másnapi liturgiára, egy másikat pedig a szentsír számára. Az úrfelmutatás után a gyülekezet népének vagy a szköla többszólamú motettát énekel az Oltáriszentségről.

Népeének | Imádlak és áldlak (ÉE 157)

1. Imádlak és áldlak, Isten, rejtetem.
Kenyér és bor színben titkon vagy jelen.
Néked szívem, lelkem átadja magát,
mert téged szemlélve elveszti magát.
2. Látás, ízlés, érzék megcsalódhatik,
de a hallás rólad hittel biztosít.
Hiszem azt, mit hinne Isten Fia szab,
Iged igazánál mi van igazabb?!
3. A keresztfán rejtéd istenvoltodat,
itt a színek rejtik emberarcodat,
de én mind a kettőt hiszem s vallhatom,
kéro, amit kért a bűnbánó lator.
4. Ahogy Tamás látta, nem látom sebed,
mégis Istenemnek vallak tégedet.
Add, hogy egyre jobban hinn tudjalak,
tebened reméljek, s téged vágyjalak!
5. Urunk halálára emlékeztető
áldott Kenyér, élő s embert éltető,
add, hogy éljen lelkem belőled csupán
s jóízét tebenned ne vesztse szám!
6. Kegyes pelikánom, Uram, Jézusom,
szennyes vagyok, szennyem véreddel mosom.
Elég volna egy csepp, hogyha hullna rá –
világ minden bűnét meggyógyítaná...
7. Jézus, kit csak rejtve szemlélhetlek itt,
mikor lesz, hogy szomjas vágyam jóllakik,
hogy majd fátyol nélkül nézve arcodat
leljem szent fényedben boldogságomat?

A kánon befejeztével a pap fennhangon éneklí a Pater noster-t, majd a kenyértörés után a Pax Dómini-t, amelyre a gyülekezet szokás szerint felel, majd a szköla az Agnus Dei-t éneklí, kivételesen három miserére nobis-szal:

Agnus Dei (Cunctipotens)

mun-di, mi-se-ré - re no - bis! **A** - gnus De - i, *

qui tol - lis pec-cá - ta mun-di, mi-se-ré - re no - bis! !

Ezután a pap áldozása és a nép áldoztatása a szokott módon történik, de az oltáron maradó Szent Test miatt végig érvényben maradnak a köteles tiszteletadások. Áldozás alatt a szköla latinul éneklí a Dóminus Iesus kommúniót:

Communio 2 | *Dominus Iesus*

Dó-mi - nus le-sus, * postquam ce - ná - vit cum di - scí - pu -

lis su - is, la - vit pe - des e - ó - rum, et a - it il - lis:

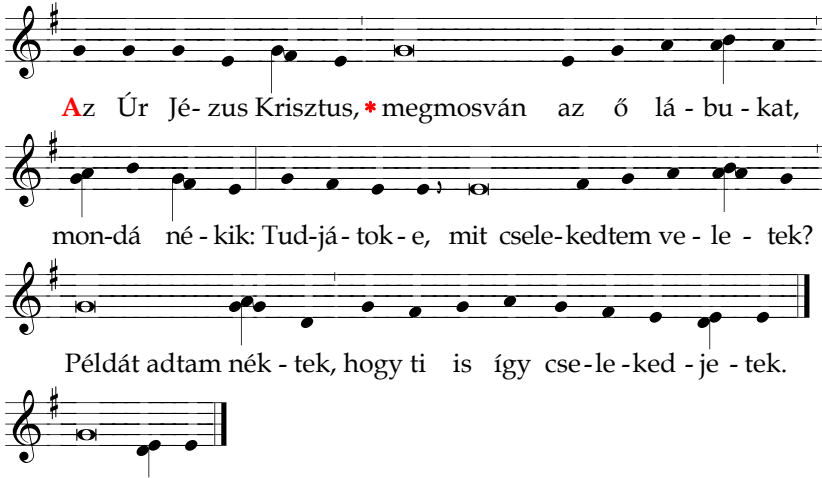
Sci - tis, quid fé - ce - rim vo - bis, e - go, Dó - mi - nus

et ma - gí - ster? Ex - ém - plum de - di vo - bis, ut et vos

i - ta fa - ci - á - tis.

Majd a gyülekezet egy másik, magyar kommúniót énekel egyszerűbb dallamon:

Kommunió | Az Úr Jézus Krisztus (GSLH)

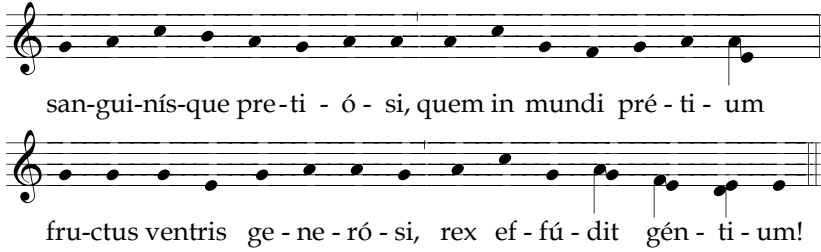

Az Úr Jé-zus Krisztus, * megmosván az ó lá-bu-kat,
 mon-dá né-kik: Tud-já-tok-e, mit cse-le-kedtem ve-le-tek?
 Példát adtam nek-tek, hogy ti is így cse-le-ked-je-tek.

22. zsoltár (2. tónus)

Az Úr az én pásztorom, nincsen hiányom **semmiben**, *
 zöldellő réteken ad helyet *nékem*.
Csöndes folyóvizek mellett nevelt föl **engem**, *
 felüdítette az én lelkemet. **ANT.**
Az igazság ösvényein vezetett **engem** *
 az ő nevéért.
Ha a halál völgyében járok is, nem félek a **rossztól**, *
 mert te ott vagy *velem*. **ANT.**
A te vessződ és pásztor**botod** *
 megvigasztal *engem*.
Aszalt terítesz **nekem**, *
 hogy szorongatóimat megszégyenítsed. **ANT.**
Megkented olajjal **fejemet**, *
 színültig töltöd kelyhemet;
És a te irgalmasságod kísér **engem** *
 életemnek minden *napján*;
Hogy az Úr házában **lakjam** *
 időtlen *idő*kig. **ANT.**

san-gui-nís-que pre-ti - ó - si, quem in mundi pré - ti - um
 fru-ctus ventris ge - ne - ró - si, rex ef - fú - dit gén - ti - um!

Az első négy versszakot szükség szerint ismételjük. Az 5. versszakot már az Oltári-szentség őrzési helye előtt intonálja maga a celebráns, térden:

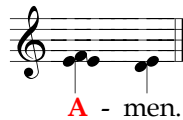
2. Nobis natus, nobis datus
 ex intácta Vírgine,
 et in mundo conversátus,
 sparso verbi sémine,
 sui moras incolátus
 miro clausit órđine. **Pange.**

3. In suprémae nocte cenæ,
 recúbens cum frátribus,
 observáta lege plene
 cibus in legálibus,
 cibum turbæ duodénæ
 se dat suis mánibus. **Pange.**

4. Verbum caro panem verum
 verbo carnem éfficit,
 fitque sanguis Christi merum,
 et si sensus déficit,
 ad firmándum cor sincérum,
 sola fides súfficit. **Pange.**

5. Tantum ergo sacraméntum
 venerémur cérnui,
 et antíquum documéntum
 novo cedat rítui,
 præstet fides suppleméntum
 sénsuum deféctui!

6. Genitóri Genitóque
 laus et iubilátio,
 salus, honor, virtus quoque
 sit et benedíctio,
 Procedénti ab utróque
 compar sit laudátio!

A - men.

Miután a celebráns elhelyezte a Szentséget őrzési helyén, és hódolt előtte, a szolgálat-
 tevőkkel együtt visszatér a szentélybe, ahol a gyülekezettel együtt elénekli a nagycsü-
 törtöki vesperást, amelyet ezen a napon utoljára még éneklünk, de csak antifónákkal
 és zsoltárokkal, illetve kantikummal, Dicsőség nélkül.

Vesperás

Az első antifónát a celebráns intonálja:

Antiphona 2 | *Calicem salutaris accipiam*

Cá - li - cem * sa - lu - tá - ris ac - cí - pi - am, et nó - men Dó -
mi - ni in - vo - cá - bo. E u o u a e.

115. zsoltár

HITTEM és ki is **mondottam** *
még megalázottságomnak idején is;

Mikor így szóltam fölindulásomban: *

Hazug minden ember.

Mit adjak az Úrnak *

mindazokért, amiket nékem adott?

Az üdvösség kelyhét **veszem**, *

és az Úr nevét *hívom*.

Fogadalmimat megadom az Úrnak *

az ő egész népe előtt.

Drága dolog az Úr szemében *

az ő szentjeinek *halála*.

Ó, Uram, mert én a te **szolgád**, *

a te szolgád vagyok és szolgálód *fia*;

Elszakítottad az én kötelékeimet, †

neked áldozom a dicséret áldozatát, *

és az Úr nevét *hívom*.

Fogadalmimat megadom az Úrnak *

az ő egész népének színe előtt;

Az Úr házában csarnokaiban, *

tebenned, ó, Jeruzsálem. **ANT.**

Antiphona 8g1 | *Cum his qui oderunt pacem*

Cum his, qui o - dé - runt pa-cem, * e - ram pa - cí - fi - cus,

cum lo-qué-bar il - lis, im-pu-gná-bant me gra - tis.

E u o u a e.

119. zsoltár

Az Úrhoz kiáltottam, midőn háborgattak engem, *
és meghallgatott engem.

Uram, szabadítsd meg lelkemet a *hazug* ajkaktól, *
az *álnok nyelv*től!

Mi érjen téged, te *álnok nyelv*, *
mi legyen a te *jutalm*ad?

A hatalmasnak *éles nyil*ai, *
s vele pusztító *tűz*ek.

Jaj nékem, mert hosszúra nyúlik *zarándokság*om ideje, *
a sötétség lakói *között* lakozom.

Régóta van már számkivetésben az *én lelk*em *
azok közt, kik a *békét gyűl*ölik.

Én békeséges voltam, *midőn szó*ltam, *
ok nélkül *támad*tak ellenem. **ANT.**

Antiphona 8g1 | *Ab hominibus iniquis*

Ab ho-mí-ni-bus in - í - quis * lí - be - ra me, Dó - mi - ne!

E u o u a e.

139. zsoltár

MENTS meg engem, Uram, a *gonosz embertől*, *
 az álnok férfiaktól *ments meg engem*;
Kik gonoszságokat *gondoltak szívükben*, *
 egész nap *háborúságot szítanak!*
Megélesítették nyelvüket, *mint a kígyóét*, *
 áspisok mérge az *ő ajkuk alatt*.
Órizz meg engem, Uram, a *bűnös kezétől*, *
 és az álnok férfiaktól *ments meg engem*;
Kik megejteni *gondolták lépésemet*, *
 tört rejtettek el *nékem a kevélyek*;
És köteléket *vontak föl csapdának*, *
 az út mellett *gáncsot vetettek nékem!*
Mondám az Úrnak: †
 Én *Istenem vagy te*, *
 hallgasd meg, Uram, *könyörgésem szavát!*
Uram, Uram, én *megszabadulásom ereje*, *
 beárnyékoztad *fejemet a harc napján*.
Ne adj át engem, Uram, *kívánságom ellen a bűnösnek*, *
 ne hagyjad teljesülni *az ő terveit!*
Fölemelik *körülöttem fejüket*, *
 de *ajkaik gonoszsága elborítja őket*.
Eleven parázs *hullik rájuk*, *
 leveted őket a *mélységbe*, és többé *föl nem kelnek*.
Meg nem állhat a földön, ki *nyelvével vétkezik*, *
 az álnok embert *romlásba hajszolja gonoszsága*.
Tudom, hogy az Úr *szolgáltat igazságot a védte* **l**ennek, *
 elégtételt ad a *szegényeknek*.
Az igazak pedig *hálát adnak a te nevednek*, *
 és az egyenes szívűek *színed előtt laknak*. **ANT.**

Antiphona 7a | Custodi me a laqueo

Cu - stó - di me * a lá - que - o, quem sta - tu - é - runt mi - hi,

et ab scán-da - lis o - pe - rán - ti - um in - i - qui - tá - tem!

E u o u a e.

140. zsoltár

URAM, tehozzád kiáltok, *siess hozzám*, *
figyelmezzél az én szómra, *mikor kiáltok!*

Szálljon fel az én imádságom, miként a tömjénfüst, a te *színed elé*, *
s kezeimnek fölemelése legyen előtted esteli **áldozat!**

Zárd be, Uram, *az én számat*, *
és tégy őrizetet ajkammak *ajtájához!*

Ne engedd szívemet gonosz *szavakra hajlani*, *
s mentségeket keresni *bűneimre;*

Mint azok az emberek, akik gonosz~~ságot~~ **tesznek**, *
ne legyen részem az ő gyönyörúséges *étkeikben!*

Fedden meg engem irgalmasságában az igaz és fenyítsen meg engem, †
a bűnösök olaja pedig ne illatozzék **fejemen**, *
gonoszásaik ellen **imádkozom!**

Vezéreik a *kősziklához vettetnek*, *
akkor meghallják *szavam erejét.*

Mint a földből kiszántott és széthasított **rögök**, *
úgy hulljanak a pokol torkába **csontjaik!**

Rajta, ó, Uram, terajtd *az én szemeim*, *
hozzád menekülök, ne oltsd ki *az én lelkemet!*

Órizz meg engem a törtől, melyet nekem **állítottak**, *
a gonosztevőknek botrányköveitől!

Saját hálójukba *esnek a bűnösök*, *
én pedig egymagamban **átmegyek**. **ANT.**

Antiphona 7g | *Considerabam ad dexteram*

Con-si- de- rá-bam * ad déx-te- ram, et vi - dé- bam, et non e -

rat, qui co-gnó-sce-ret me. E u o u a e.

141. zsoltár

SZAVAMMAL az Úrhoz kiáltok, *
szavammal az Úrhoz **könyörgök**.
Kiöntöm színe előtt az én **síralmam**at, *
és nyomorúságomat **előtte feltárom**;
Mert megfogyatkozott bennem a **lélek**, *
pedig ismered az én **ösvényeimet**.
Az úton, amelyen járok, *
tört rejtének el **nekem**.
Jobbra tekintek és **nézek**, *
és nincs, ki megismerjen **engem**.
Elveszett a menekvés **éntőlem**, *
és nincs, ki megkeresse az én **lelkedet**.
Hozzád kiáltok, Uram, †
s mondom: Te vagy az én **reménységem**, *
osztályrészem az **élőknek földjén**.
Figyelmezz az én **könyörgése**mmre, *
mert igen **megaláztak engem**!
Szabadíts meg **üldözőimtől**, *
mert **elhatalmasodtak rajtam**!
Hozd ki a börtönből az én **lelkedet**, *
hogy dicsőíttessék **a te neved**;
És vegyenek körül engem az **igazak**, *
hisz **megfizetsz nekem**! **ANT.**

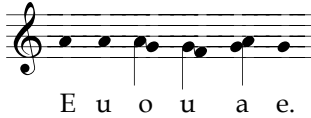
A Magnificat **antifónáját a celebráns intonálja**:

Antiphona 1g | *Cenantibus autem*

Ce-nán-ti-bus au-tem, * ac-cé-pit le-sus pa-nem, be-ne-

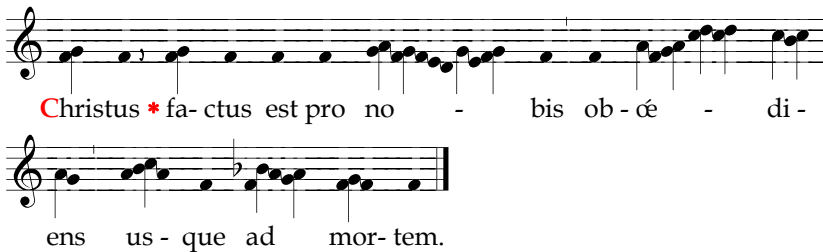
dí-xit, ac fre-git, de-dit di-scí-pu-lis su-is.

Canticum beatae Mariae Virginis

MAGNÍFICAT *
 ánima *mea* Dóminum;
Et exsultávit **spíritus meus** *
 in Deo salutári **meo**;
Quia respéxit humilitátem ancíllæ **suæ**, *
 ecce enim, ex hoc beátam me dicent omnes *generatiónes*;
Quia fecit mihi **magna**, qui **potens** est, *
 et sanctum *nomen eius*;
Et misericórdia eius a progénie **in progénies** *
 timéntibus eum.
Fecit poténtiam in **bráchio suo**, *
 dispérsit supérbos mente *cordis sui*.
Depósuit poténtes de **sede**, *
 et exaltávit **húmiles**.
Esuriéntes implévit **bonis**, *
 et dívites dimísit *inánes*.
Suscépit Israëel, **púerum suum**, *
 recordátus misericórdiæ **suæ**;
Sicut locútus est ad **patres nostros**, *
 Abraham et sémini *eius in sæcula*. **ANT.**

Az antifóna visszatérése után mindenki letérdel, a szkóla pedig az alábbi graduále-részletet éneкли:

Graduale | *Christus factus est* (részlet)

Pater noster végig csendben.

50. zsoltár (in directum)

Könyörülj *rajtam*, Isten, *
 a te nagy irgalmasságod **szerint**;
És a te könyörületednek sokasága **szerint** *
 töröld el az én gonoszságomat!
Moss meg engem teljességgel az én gonoszságomból, *
 és bűnömből tisztíts meg **engem**;
Mert ismerem az én gonoszságomat, *
 és szemem előtt van az én bűnöm **mindenkor**!
Elened, csak te *ellened vétkeztem*, *
 és gonoszat cselekedtem a te színed **előtt**;
Hogy igaznak találtassál *beszédedben*, *
 és győzedelmesnek ítéle**tedben**;
Mert íme, már gonoszságban *fogantattam*, *
 és bűnben fogadott engem **anyám**.
Pedig te a szívnek igazságát **szereted**, *
 és bölcsességednek titkait kinyilatkoztattad **nékem**.
Hints meg engem izsóppal, és *megtisztulok*, *
 moss meg engem, és a hónál fehérebb **leszek**!
Engedd, hogy örömet és vigasságot **halljak**, *
 hogy örvendezzenek megalázott **csontjaim**!
Fordítsd el orcádat *bűneimtől*, *
 és töröld el minden gonoszságomat!
Tiszta szívet teremts *bennem, ó, Isten*, *
 és az igaz lelket újítsd meg **bensőmben**!
Ne vess el engem *orcád elől*, *
 és szent lelkedet ne vond meg **tőlem**!
Add vissza nekem a te üdvösségednek **örömét**, *
 és készséges lélekkel erősíts meg **engem**!
Hadd tanítsam meg a bűnösöket a te *utaidra*, *
 és az istentelenek majd megtérnek **hozzád**!
Szabadíts meg engem a vértől, Isten, én üdvösségemnek **Istene**, *
 és nyelvem magasztalni fogja igazságodat!
Uram, *nyisd meg ajkamat*, *
 és szám a te dicséretedet **hirdeti**;
Mert nem az áldozatban *gyönyörködöl*, *
 és hiába hozok égőáldozatot, nincsen az **tetszésedre**!

A töredelmes lélek az Istennek *tetsző* áldozat, *
 a megtört és alázatos szívet, ó, Isten, meg nem veted.
Cselekedjél kegyesen, Uram, Sionnal jóakarotod szerint, *
 hogy megépüljenek Jeruzsálemnek falai!
Akkor elfogadod az igazság áldozatát, †
 az ajándékokat és az égőáldozatot, *
 akkor visznek majd oltárodra áldozati állatot.

Könyörgés (Orémus nélkül, konklúzió csöndben)

RÉSPICE, quæsumus, Dómine, super hanc familiam tuam, pro qua
 Dóminus noster, Iesus Christus non dubitávit mánibus tradi nocéntium, et crucis subíre torméntum.

A szolgálattevők a pappal ezután csöndben átvonulnak a lábmosás előkészített helyére, a lábmosásra kiválasztottakkal.

Lábmosás

A diákonus/pap fölolvassa a napi szentmise evangéliumát, immár magyarul:

℣. Dóminus vobiscum!

℟. Et cum spírítu tuo!

℣. Sequéntia sancti Evangélii, secúndum Ioánnem.

℟. Glória tibi, Dómine!

AHÚSVÉT ünnepe előtt tudván Jézus, hogy eljött órája, hogy e világból az Atyához menjen, mivel szerette övéit, kik e világon vannak, mindvégig szerette őket; és a vacsora véghezmenvén, midőn az ördög Júdásnak, az iskarioti Simon fiának szívét már megvesztegette, hogy ez elárulja őt; tudván, hogy mindent kezébe adott neki az Atya, és hogy az Istentől jött ki, és az Istenhez megyen, fölkele a vacsorától, és letevé az ő ruháit, és vevén a kendőt, átövezé magát. Azután vizet önte a medencébe, és kezdé mosni a tanítványok lábait, és megtörlni a kendővel, mellyel átövezve vala. Jöve tehát Simon Péterhez. És mondá neki Péter: „Uram! Te mosod-e az én lábaimat?” Felelvén Jézus, mondá neki: „Amit én cselekszem, te most nem érted; megérted pedig ezután.” Mondá neki Péter: „Nekem soha nem mosod lábaimat!” Felelé neki Jézus: „Ha meg nem moslak téged, nem

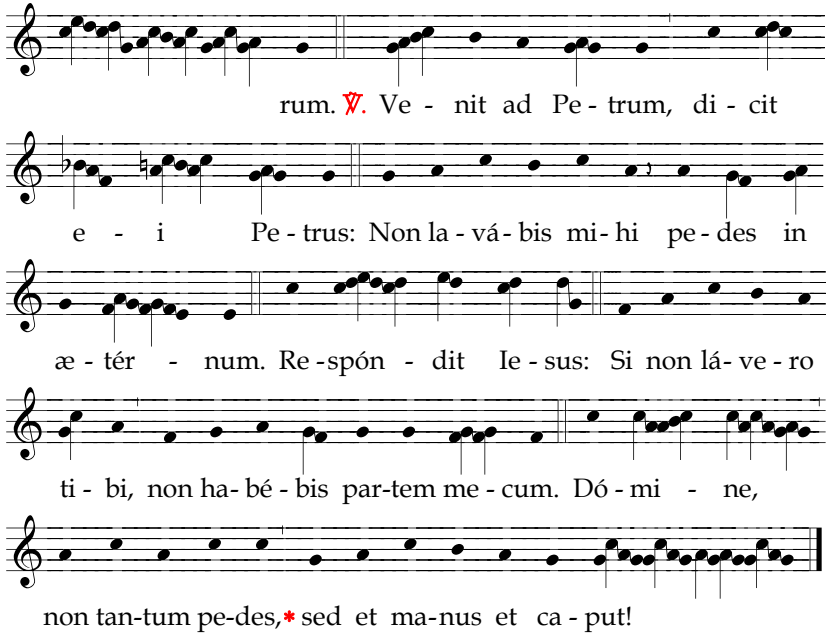
lesz úgy részed énvelem.” Mondá neki Simon Péter: „Uram! Hát ne csak lábaimat, hanem kezeimet és fejemet is!” Mondá neki Jézus: „Aki meg van mosva, nincs szüksége, hanem csak hogy lábait mossa meg, és tiszta egészen. Ti is tiszták vagytok, de nem mindnyájan.” Mert tudta, ki az, ki őt elárulja, azért mondá: „Nem vagytok tiszták mindnyájan.” Minekutána tehát megmosta lábaikat, és ruháit fölvette, ismét leülvén, mondá nekik: „Tudjátok-e, mit cselekedtem veletek? Ti engem mesternek és Úrnak híttok, és jól mondjátok, mert az vagyok. Ha tehát én, az Úr és mester, megmostam lábaitokat, ti is tartoztok egyik a másika lábait megmosni. Mert példát adtam nektek, hogy amint én cselekedtem veletek, ti is úgy cselekedjetek.”

Majd átöltözik, és mosni kezdi az erre kiválasztott tizenkét férfi lábát. A szköla ezalatt az evangélium szövegét használó Ante diem festum antifónát énekli:

Antiphona 8 | Ante diem festum

An - te * di - em fe - stum Pa - schæ, sci -
 ens Ie - sus, qui - a e - ius ho - ra ve - nit, ut
 trãs - e - at ex hoc mun - do ad Pa - trem, et, ce -
 na fa - cta, sur - ré - xit, lín - te - o præ - cín -
 xit se, mi - sit a - quam in pel - vim, cœ - pit la - vá -
 re pe - des di - sci - pu - ló

NAGYCSÜTÖRTÖK

rum. **¶** Ve - nit ad Pe - trum, di - cit
 e - i Pe - trus: Non la - vá - bis mi - hi pe - des in
 æ - tér - num. Re - spón - dit Ie - sus: Si non lá - ve - ro
 ti - bi, non ha - bé - bis par - tem me - cum. Dó - mi - ne,
 non tan - tum pe - des, * sed et ma - nus et ca - put!

A lábmosás befejeztével a szkóla a Mandátum novum antifónát énekli:

Antiphona 3 | *Mandatum novum*

Man - dá - tum no - vum do vo - bis: * ut di - li - gá - tis ín - vi - cem,
 sic - ut di - lé - xi vos, di - cit Dó - mi - nus.

A gyülekezet magyarul megismételi:

Antifóna | *Új parancsot adok*

Új pa - ran - csot a - dok nék - tek: * sze - res - sé - tek egymást, a -

mint én sze- ret - te - lek ti - te - ket, mondja az Úr Krisztus.

Pater noster csöndben idáig:

∇. Et ne nos indúcas in tentatiónem.

⊠. Sed líbera nos a malo.

∇. Tu mandásti mandáta tua, Dómine.

⊠. Custodíri nimis.

∇. Tu lavásti pedes discipulórum tuórum.

⊠. Ópera manuum tuárum ne despicias.

Dómine exáudi és Dóminus vobiscum után a pap az Adésto, Dómine kezdetű könyörgést imádkozza magyarul:

Könyörgés Könyörögjünk!

LÉGY jelen, Urunk, a szolgavoltunkat kifejező szertartásnál, és mivel te tanítványaid lábát megmosni méltóztattad, ne vesd meg azt, amit tettünk, hiszen te parancsoltad, hogy híven megtartsuk, hanem add meg, hogy miképpen e külső cselekmény lemosta a testi szennyet, úgy a te irgalmad mossa meg bensőnket minden bűntől! Ki élsz és uralkodol.

Ezután a szköla elkezdí a Tellus ac æthra himnuszt, a gyülekezet pedig hol elejétől, hol felétől (a csillagtól) megismétli az alábbi strófát:

Hymnus | *Tellus ac æthra*

Tel-lus ac æ-thra íú - bi - lent in ma-gni ce-na prín - ci - pis;

* qui pro - to - plá - sti pé - cto - ra vi - tæ pur - gá - vit fér - cu - lo :||

2. **H**ac nocte factor ómnium
poténti hoc *mystério*
carnem suam cum sáanguine
in escam transfert ánimæ. **Qui.**

3. **E**xcélsis surgens *dápi*bus,
præbet formam *mortáli*bus,
humilitátis grátia
Petri *petens* vestigia. **Tellus.**

4. **P**allet servus *obséquio*,
cum angelórum *Dóminum*,
feréndo *lympham*, línteum,
cernit *ceno procúmbere*. **Qui**.

5. **P**ermítte, *Simon, áblui*,
acta *figúrant mýstica*,
dum *summus ima báíulat*,
quod *cinis seroit cíneri*. **Tellus**.

6. **S**anátor *thoris áccubat*,
verbíque *favos ággregat*,
quos *inter hostem dénotat*,
necis *qui dolos rúminat*. **Qui**.

7. **N**exi *solvúntur hódie*
carnis ac cordis *cárcere*,
unguént^{um} *sacrátur chrísmatis*,
spes *inde crescat míseris*. **Tellus**.

8. **T**rux *lupe, Iuda, péssime*,
fers *agno miti básia*,
das *membra loris régia*,
quæ *sordes tergunt sæculi*. **Qui**.

9. **V**ictóri *mortis íncllytam*
pangámus *laude glóriam*
cum *Patr^e et Sancto Spírítu*,
qui *nos redémit óbitu!* **Tellus**.

Oltárfosztás

A lábmosás végeztével a pap és a szolgálattelvők lecupaszítják és megmossák az oltárt, illetve oltárokat. A celebráns intonálja a Divisérunt sibi antifónát:

Antiphona 8g1 | *Diviserunt sibi*

Di-vi - sé-runt si - bi * ve-sti-mén-ta me - a, et su-per ve-stem

me - am mi - sé - runt sor-tem.

Majd a gyülekezet megismétli magyarul, mint alább. A szköla a 21. zsolnárt énekli Divisóség nélkül, a magyar antifóna pedig kétversenként visszatér:

Antifóna | *Elosztották maguk között*

El-osz-tot- ták maguk között * ru- há - i - mat, s kön-tö- söm-re

sor-sot ve - tet - tek. 8g. tónus

21. zsoltár (részletek)

- I**STENEM, Istenem, miért hagytál el engem, *
miért vagy messze kiáltásom szavától?
- É**n Istenem, napestig kiáltok, és meg nem hallgatsz, *
és éjjel, és nem figyelsz reám. **ANT.**
- É**n pedig féreg vagyok már és nem is ember, *
emberek gyalázata és a nép megvetettje.
- M**indnyájan, akik látnak engem, megcsúfolnak engem, *
ajkukkal megszólának és fejüket hajtogatják: **ANT.**
- A**z Úrban bízott, mentse meg őt, *
szabadítsa meg, ha kedveli őt!
- N**e távozzál messze tőlem, †
mert a szorongatás közel vagyok, *
és nincs, ki nékem segítséggel legyen. **ANT.**
- K**iszáradt, mint a cserép, az én torkom, †
nyelvem az ínyemhez tapadt, *
a halál porába vetettél engem;
- M**ert körülvettek engem az ebek, *
a gonoszok gyülekezete reám szállott. **ANT.**
- Á**tluggatták kezeimet és lábaimat, *
és megszámlálták minden csontomat.
- C**sak néznek és szemlélnék engem, †
elosztották maguk között ruháimat, *
és köntösömre sorsot vetettek. **ANT.**
- D**e te, Uram, ne légy messze tőlem, *
én erősségem, az én segítségemre siess!
- R**agadd el a kard élettől, ó, Isten, az én lelkemet, *
s mi bennem a legdrágább, az ebek hatalmából! **ANT.**
- A**kik félték az Urat, dicsérjétek őt, *
mert nem utálta meg és nem nézte le a szegénynek könyörgését.
- É**s nem fordította el az orcáját tőle, *
s midőn kiáltott hozzá, meghallgatta! **ANT.**
- D**icsérik az Urat, akik keresik őt, *
él az ő szívük örökkön örökké.
- E**mlékeznek és az Úrhoz térnek a föld minden határai, *
és hódolnak előtte a népek családjai; **ANT.**

Mert az Úr az ország, *
és uralkodik a nemzeteken.
És az én lelkem őneki él, *
és az én magzatom néki szolgál; ANT.
És hirdették az Úr a jövőendő nemzedéknek, †
hirdetik az egek az ő igazságát a népnek, →
mely egykor megszületik, *
melyet majdan az Úr teremt.
Hogy megismerjék az Úrnak hűségét, *
és mindazt, amit közöttünk végbevitt. ANT.

Ezután a papság kivonul, majd a celebráns visszatérével következik a virrasztás Jézus búcsúbeszédének olvasásával.

Virrasztás

A virrasztás kezdetén az alábbi antifóna énekelhető:

Antifóna | Szomorú az én lelkem

Szo-mo-rú az én lel-kem * mind-ha-lá-lig, ma-rad-ja-
tok itt e-gyütt, és vir-rasz-sza-tok vé-lem!

A búcsúbeszéd olvasója áldást kér, és megkezdi Urunk végrendeletének recitálását. A bevezető párbeszéd elmarad, ha nem pap vagy diakonus olvassa.

☩. Az Úr legyen veletek!

☩. És a te lelkeddel!

☩. Evangélium Szent János könyvéből.

☩. Dicsőség neked, Istenünk.

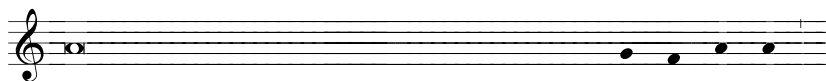
Evangélium | Jézus búcsúbeszéde (NH² 117-127; J 13,34-35. 14,1-31)

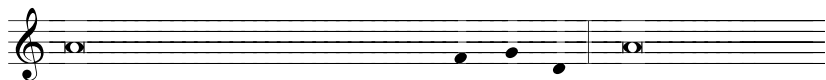
„Új parancsot adok nektek: hogy szeressétek egymást, a-mint

én sze-ret-te - lek ti - te -ket, ti is úgy szeressé-tek egymást.

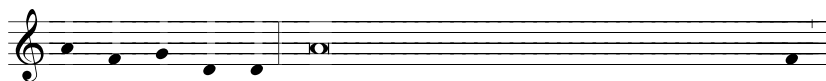
Arról ismeri meg mindenki, hogy tanítvá - nya - im vagytok,

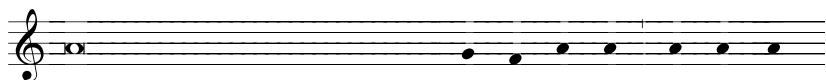
ha szeretet van bennetek egy-más i - ránt. Ne nyugtalan -

kod-jék a szí-ve -tek! Higgye - tek az Is - ten -ben, és ben-

nem is higgye - tek! Az én Atyám házában sok lakóhely van,

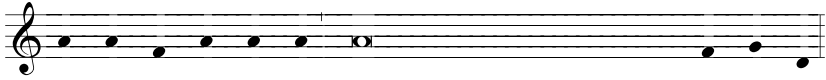
ha kevés volna, megmondtam vol-na nek-tek. És a - zért

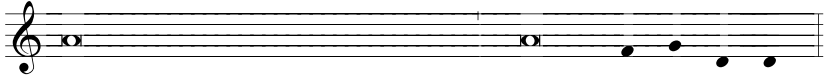
megyek, hogy helyet készít-sek nék-tek. Ha majd elmegyek,

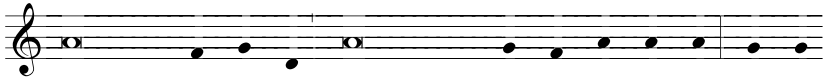
s előkészítettem nektek a he-lyet, akkor újra eljövök, és magam-

hoz viszlek ti - te - ket, hogy ahol én vagyok, ti is ott le-gye-tek.

Már tudjátok, hogy hová megyek, s az utat is tud - já - tok.”

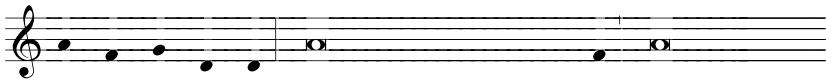
Mondta ne-ki Ta-más: „Uram, nem tud-juk ho-vá mégy, mikép-

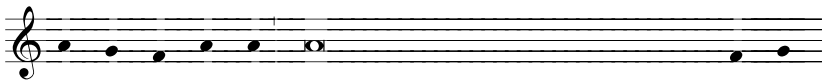
pen ismerhetnék az u - tat?” **Mondta** ne-ki Jé-zus: „Én va-

gyok az út, az igazság és az é - let. Senki sem jut az Atyához,

csak - is ál - ta - lam. **Ha** ismertetek volna en-gem, ismertétek vol-

na A-tyá-mat is, de most már ismeritek őt, mert lát - tá - tok

őt.” **Mondá** ne-ki Fülöp: „Uram, mutasd meg ne-künk az

A-tyát, s ez elég is nekünk.” **Mondta** ne - ki Jé- zus: „Annyi

idő óta ve-le-tek va-gyok, és nem ismer-tek en-gem? **Fülöp,**

aki engem lát, látja az A-tyát. **H**ogyan mondhatod tehát:

mutasd meg nekünk az A-tyát? **N**em hiszed-e, hogy én az

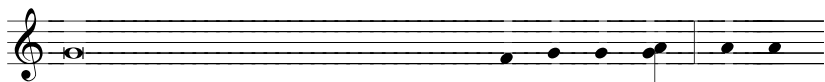
Atyában vagyok, és az A-tya ben-nem? **A**z ígéket, melyeket én

nek-tek mondok nem magam-tól mon-dom. **A**z Atya ugyanis

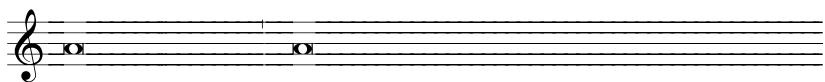
megma-rad ben-nem, s ő műveli a tet-te-ke-t. **N**em hiszed-e,

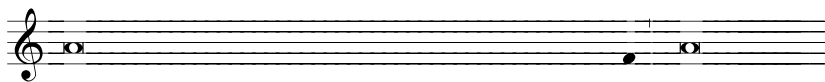
hogy én az Atyában vagyok, s az A-tya én-ben-nem? **H**a má-

sért nem, a cselekedeteim mi-att higgyé-tek! **B**izony, bizony

mondom nektek: aki énbennem hisz, ugyanazokat a csele-

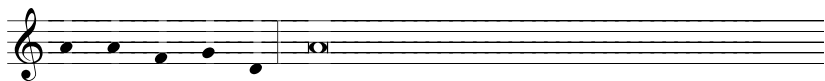
kedeteket, melyeket én teszek, ő is tenni fog-ja. **É**s még na-

gyobba - kat is ten-ni fog, mivel én az Atyá - hoz me-gyek.

fog-tok. **A**zon a napon majd megtudjátok, hogy én az A-tyá-
ban va-gyok, és ti énbennem, és én ben-ne-tek. **A**ki parancso-
csomat bír-ja és meg-tart-ja, az sze-ret en-gem. **A**ki pedig
sze-ret en-gem, azt szereti az én A-tyám is. **É**s én is szeretem
őt, és kinyilvánítom ne - ki ma - ga-mat." **M**onda neki Júdás, a
másik, nem az iska-ri- ó - ti: „Uram, mit jelent ez, hogy te ne
künk akarod kinyilvánítani magadat, és nem a vi - lág-nak?”
Felevén Jézus, ezt mond-ta ne - ki: „Aki szeret engem, az meg-
tartja be-szé-de-met. **A**tyám is szereti őt, és hoz-zá megyünk
és lakást ve-szünk ná - la. **A**ki nem sze-ret en-gem, beszédei-

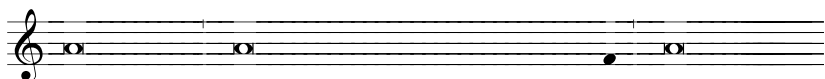
met nem tart-ja meg. **A** beszéd pedig, amit hallottatok, nem az

e-nyém, hanem azé, aki en-gem küldött: az A - tyá - é. **Ez**

mondtam nektek, amíg nála-tok vol-tam. **A** védelmező Szent -

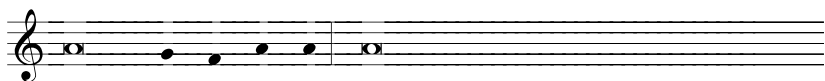
lélek pedig, akit az Atya az én nevemben küld, ő majd meg-

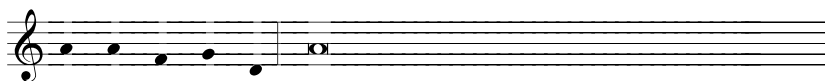
ta - nít ti - te -ket minden-re, és eszetekbe juttat mindent,

amit megmond-tam nek-tek. **B**ékességet hagyok rá - tok: az én

békémet a-dom nektek. **N**em úgy, miként a világ adja, nem úgy

a-dom én nek-tek. **N**e nyugtalankodjék a szívetek és ne retteg-

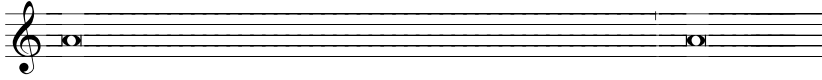
jen. **H**allottátok, hogy azt mondtam nek-tek: Elmegyek, de eljö-

vők hozzá-tok is-mét. **H**a szerettek engem, bizony örültök,

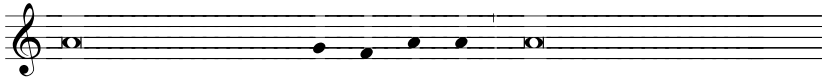
hogy az A-tyá-hoz me-gyek, mert az Atya na-gyobb ná-lam.

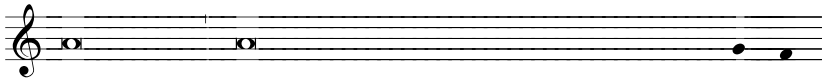
Most elmondom nektek, mielőtt még megtörténne, hogy mikor

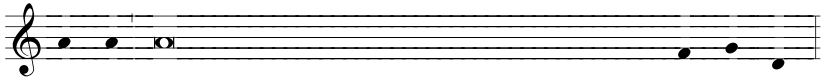
meg-tör-té-nik, higgye-tek. **M**ár nem sokat beszélek vele-tek.

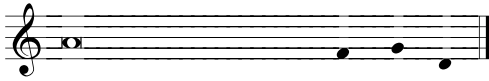
Jön ugyanis az evilág fe-je-del-me, bennem ugyanis nincsen

semmi része, de hogy megtudja a világ, hogy szere-tem az

A-tyát, és ami parancsot adott nekem az Atya, úgy cse-leksem.

Azért keljünk fel, men-jünk in-nét!"

A *Keljünk fel ... szavak után* (ha a szertartást nem a templomban végeztük eddig) körmenetben átmehetünk a templomba, és ott hallgatjuk meg János evangéliumának 15-17. fejezetét, melyeket az alszerpap/lektor(ok) prózában olvas(nak):

ÉN vagyok az igaz szőlő, és Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, mely én rajtam gyümölcsöt nem hoz, lemetsz; és minden gyümölcstermőt megtisztít, hogy többet teremjen. Már ti tiszták vagytok a beszédnél fogva, melyet nektek szólottam. Maradatok énbennem, és én tibennetek! Miképpen a szőlővessző nem hozhat gyümölcsöt önmagától, ha nem marad a szőlőtőn; azonképpen ti sem, ha énbennem nem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők; aki énbennem marad és én őbenne, az sok gyümölcsöt terem; mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. Ha ki énbennem nem marad,

kivettetik, mint a szőlővessző, és elszárad; és összeszedvén azt, tűzre vetik, és elég. Ha énbennem maradtok, és az én ígéim tibennetek maradnak, amit akartok, kérjete, és meglesz nektek. Ezáltal dicsőíttetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete, és tanítványaim legyete. Amint engem szeretett az Atya, én is szerettelek titeket. Maradjatok az én szeretetemben!

Ha parancsaimat megtartjátok, megmaradtok szeretetemben; valamint én is megtartottam Atyám parancsait, és az ő szeretetében maradok. Ezeket szólottam nektek, hogy az én örömem tibennetek állandó, és a ti örömetek teljes legyen. Ez az én parancsolatom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket. Nagyobb szeretete senkinek sincs ennél, mint ha valaki az ő életét adja barátiért. Ti az én barátim vagytok, ha megcselekszite, amiket parancsolok nektek. Már nem mondalak titeket szolgálknak, mert a szolga nem tudja, mit mível az ő ura; hanem barátimnak mondtalak titeket, mert mindent, amit hallottam Atyámtól, megjelentettem nektek. Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, s én rendelte, hogy elmenvén, gyümölcsöt teremjete, és a ti gyümölcsötök megmaradjon; hogy akármit kérte az Atyától az én nevemben, megadja nektek. Ezt parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást.

Ha a világ gyűlöl titeket, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt nálatoknál. Ha e világból volnátok, a világ azt, mi övé, szeretné; de mivel e világból nem vagytok, hanem én választottalak titeket e világból, azért gyűlöl titeket e világ. Emlékezzete meg beszédemről, melyet én mondtam nektek: Nem nagyobb a szolga uránál! Ha engem üldözete, titeket is üldözni fognak; ha az én beszédemet megtartották, tiéteket is megtartják. Hanem mindezeket az én nevemért cselekszik majd nektek, mert nem ismerik azt, ki engem küldött. Ha nem jöttem és nem szólottam volna nekik, vétük nem volna; most pedig mentségük nincs az ő vétükéről. Aki engem gyűlöl, Atyámat is gyűlöli. Ha a tetteket nem cselekedtem volna közöttük, melyeket senki más nem cselekedett, vétük nem volna; most pedig láttak és gyűlölte engem is, Atyámat is. De hogy beteljesedjék a mondás, mely az ő törvényükben megíratott: hogy ok nélkül gyűlölne engem. Mikor pedig eljövend a Vigasztaló, kit én küldök nektek az Atyától, az igazság Lelké, ki az Atyától származik, ő bizonyágot tesz felőlem. Ti is bizonyágot teszete, mert kezdettől velem vagytok.

Ezeket szólottam nektek, hogy meg ne botránkozzatok. A zsinagógákból kizárnak titeket; sőt eljön az óra, hogy mindaz, ki megöl titeket, szolgálatot vél tenni az Istennek. És ezeket cselekszik nektek,

mert nem ismerik az Atyát, sem engemet. De ezeket szólottam nektek, hogy mikor eljön az óra, azokról megemlékezzetek, hogy én megmondottam nektek. Ezeket pedig nektek kezdetben nem mondtam, mivelhogy veletek valék. De most immár ahhoz megyek, ki engem küldött; és senki közületek nem kérdi tőlem: Hová mégy? Hanem mivel ezeket szólottam nektek, szomorúság tölti be szíveteket. De én igazságot mondok nektek: Hasznosabb nektek, hogy én elmenjek; mert ha el nem megyek, a Vigasztaló nem jó hozzátok. Ki mikor eljövend, megfeddi e világot a bűnről, az igazságról és az ítéletről; a bűnről ugyan, mert nem hittek énbennem; az igazságról pedig, mert az Atyához megyek, és már nem láttok engem; az ítéletről pedig, mert e világ fejedelme már megítéltetett. Még sokat kellene nektek mondanom, de most el nem viselhetitek. Mikor pedig eljön amaz igazságnak Lelke, megtaníttiteket minden igazságra; mert nem szól ő magától, hanem amiket hall, azokat mondja, és a jövendőket hirdeti nektek. Ő engem megdicsőít; mert enyémből veszi, és hirdeti nektek. Minden, ami Atyámé, enyém; azért mondtam: hogy enyémből veszi, és hirdeti nektek. Egy kevéssé, és már nem láttok engem; és ismét egy kevéssé, és megláttok engem; mert az Atyához megyek.”

Mondák azért az ő tanítványai közül egymásnak: „Mi ez, amit nekünk mond: Egy kevéssé, és nem láttok engem; és ismét egy kevéssé, és megláttok engem; és mert az Atyához megyek? Mondák azért: „Mi ez, amit mond: Egy kevéssé? Nem tudjuk, mit beszél.” Észrevévé pedig Jézus, hogy kérdeni akarják őt, és mondá nekik: „Efelől tudakozódtok egymás között, hogy mondtam: Egy kevéssé, és nem láttok engem; és ismét egy kevéssé, és megláttok engem? Bizony, bizony mondom nektek: hogy ti majd könnyeztek és sírtok, a világ pedig örülni fog; ti megszorodtok, de a ti szomorúságtok örömmre fordul. Az asszony midőn szül, szomorúsága vagyon, mert eljött az ő órája; miután pedig megszülte a gyermeket, már nem emlékezik szorongatásáról örömeiben, hogy ember született e világra. Nektek is most ugyan szomorúságtok vagyon, de ismét meglátlak titeket, és örvendeni fog szívetek, és örömetek senki sem veszi el tőletek. És az napon semmit sem kérdetek éntőlem. Bizony, bizony mondom nektek: ha mit kérendetek az Atyától az én nevemben, megadja nektek. Eddig semmit sem kértetek az én nevemben. Kérjete, és megnyeritek, hogy örömetek teljes legyen!

Ezeket példabeszédekben mondtam nektek; de eljön az óra, midőn már nem példabeszédekben szólok nektek, hanem nyíltan be-

szélek nektek az Atyáról. Az napon kértek majd az én nevemben; és nem mondom nektek, hogy én kérem az Atyát érettetek; mert maga az Atya szeret titeket, mivelhogy ti szerettetek engem, és elhittétek, hogy én az Istentől jöttem ki. Kijöttem az Atyától, és e világra jöttem; ismét elhagyom e világot, és az Atyához megyek.” Mondák neki az ő tanítványai: „Íme, most nyíltan szólasz, és semmi példabeszédet nem mondasz. Most tudjuk, hogy mindeneket tudsz, és nincs szükséged, hogy valaki kérdezzen téged; ebből hisszük, hogy az Istentől jöttél ki.” Felelé nekik Jézus: „Most hiszitek-e? Íme, eljön az óra, és már eljött, hogy eloszoljatok, ki-ki az ő tulajdonába, és engem egyedül hagyjatok; de én nem vagyok egyedül, mert az Atya velem vagyok. Ezeket szólottam nektek, hogy énbennem békességetek legyen. E világon szorongatástok leszen; de biztatok, én meggyőztem a világot.”

Ezeket szólá Jézus; és az égre emelvén szemeit, mondá: „Atyám! Eljött az óra, dicsőítsd meg Fiadat, hogy Fiad is megdicsőítsen téged; amint hatalmat adtál neki minden test fölött, hogy mindennek, akit neki adtál, örök életet adjon. Ez pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, egyedül igaz Istent, és akit küldöttél, Jézus Krisztust. Én téged dicsőítettem a földön; a munkát elvégeztem, melyet rám bízta, hogy megcselekedjem. És most dicsőíts meg engem, te Atyám, tenmagadnál azon dicsóséggel, melyet bírtam tenálad, mielőtt e világ lett! Kijelentettem a te nevedet az embereknek, kiket nekem adtál e világból. Tieid voltak, és nekem adtad őket; és a te beszédedet megtartották. Most megismerték, hogy minden, amit nekem adtál, tetőled vagyok. Mert az ígéket, melyeket nekem adtál, közlöttem velük; és ők elfogadták, és igazán megismerték, hogy tőled jöttem ki, és elhitték, hogy te küldöttél engemet. Én érettük könyörgök. Nem e világért könyörgök, hanem azokért, kiket nekem adtál; mert ők tied. Az enyéim mind tied, és a tied enyéim; és én megdicsőíttettem bennük. Én már nem vagyok e világon, de ők e világon vannak, és én hozzád megyek.

Szent Atyám! Tartsd meg őket a te nevedben, kiket nekem adtál, hogy eggyé legyenek, mint mi vagyunk. Míg velük voltam, én tartottam meg őket a te nevedben. Akiket nekem adtál, megőriztem; és senki sem vezett el közülük, hanem csak a kárhozat fia, hogy az Írás beteljesedjék. Most pedig hozzád megyek, és ezeket mondom e világon, hogy az én örömem teljes legyen bennük. Én a te ígédet közlöttem velük, és a világ gyűlöli őket, mert nem e világból valók, amint én sem vagyok e világból. Nem kérem, hogy vedd el őket e világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól. Ők nem e világból valók,

amint én sem vagyok e világból. Szenteld meg őket az igazságban! A te beszéded igazság. Amint te küldöttél engem e világra, úgy küldöm én is őket e világra. És én óérettük fölszentelem magamat, hogy ők is fölszentelve legyenek az igazságban. Nem csak óérettük könyörgök pedig, hanem azokért is, kik az ő igéjük által hinni fognak bennem, hogy mindnyájan egygé legyenek, amint te, Atyám, énbennem és én tebenned, úgy ők is mibennünk egygé legyenek, s így elhiggye a világ, hogy te küldöttél engemet. Én a dicsőséget is, melyet nekem adtál, közlöttem velük, hogy egygé legyenek, mint mi is egy vagyunk. Én őbennük, és te énbennem; hogy tökéletesen egygé legyenek, és megismerje a világ, hogy te küldöttél engem, és szeretted őket, amint engem is szerettél. Atyám! Akiket nekem adtál, azt akarom, hogy ahol én vagyok, ők is velem legyenek, hogy lássák az én dicsőségemet, melyet nekem adtál, mert szerettél engem a világ alkotása előtt. Igazságos Atyám! E világ téged nem ismert meg; én pedig ismertelek téged, ezek is megismerték, hogy te küldöttél engem. És én megismertettem velük a te nevedet, s meg is ismertetem, hogy a szeretet, mellyel engem szerettél, bennük legyen, és én őbennük."

A gyülekezet a kar vezetésével antifónát énekel, zsolttárversekkel:

Antifóna | Új parancsot adok

Új pa-ran-csot a-dok nék-tek: *sze-res-sé-tek egymást, a -
 mint én sze-ret-te-lek ti-te-ket, mondja az Úr Krisztus.

1a. tónus

(!) **Fiacskáim!** *

Már csak rövid ideig vagyok veletek. **ANT.**

Most dicsőült meg az Emberfia,
 és Isten megdicsőült benne. **ANT.**

Keresni fogtok engem, *
 de ahova én megyek, oda ti nem jöhettek. **ANT.**

Példát adtam nektek, †
amint én tettem **v**eletek,
ti is úgy **t**egyetek. **ANT.**

Bizony, bizony mondom nektek: †
Aki befogadja azt, akit én **k**üldök,
engem **f**ogad be. **ANT.**

Aki pedig engem **b**efogad,
azt fogadja be, aki küldött **e**ngem. **ANT.**

Arról ismerje meg mindenki, hogy tanítványaim **v**agytok, *
hogy szeretettel vagytok egymás **i**ránt. **ANT.**

Kompletórium: SzHZs 16-18.

NAGYPÉNTEK

Parasceve

Matutínium: SzHZs 69–109. Príma, tercia, szexta, nóna: SzHZs 6–18.

Keresztúti ájtatosság

Népeinek | Jézus szenvedéséről, bűnösök, emlékezzünk (ÉE 695). Kottáját lásd a Függelékben.

Jézus szenvedéséről bűnösök, emlékezzünk!
Fájdalmas szent anyjával halálán keseregjünk!
Szánakozva és zokogva, fohászkodva
szent keresztútra menjünk!

Könyörgés Könyörögjünk!

FOGADD el, Szentháromság, ezen szolgálatomat, midőn Megváltónk üdvözítő szenvedésén és kereszthalálán kívánok elmélkedni! Legyen ezen áhítat bűneim engesztelésére, élők és holtak segítségére, s adja meg nekem a kegyelmet, hogy Urunk, Jézus Krisztus érdemeiben részesedjem! Dicséret, áldás és dicsősége neked, ó, boldog Szentháromság, mindörökké! **R.** Ámen.

Halálra ítéltetik értünk az élet Ura,
hogy számtalan bűnünkért mi ne jussunk pokolra.
Egek Ura magát kínra, rút halálra
adja, a keresztfára.

I. STÁCIÓ: JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

V. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

R. Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Allokúció

SÍGY szóltak maguk között az istentelenek: „Támadjunk az igazra, mert ellene van a mi tetteinknek! Azt mondja, nála van az Isten

ismerete, Isten Fiának mondja magát. Lássuk hát, igazak-e a beszédei? S ha valóban Isten Fia, szabadítsa ki magát a kezünkből! Azért adjuk őt csúfos halálra.”

☩. Saját Fiának nem kegyelmezett az Isten.

☩. De értünk mindnyájunkért kínhalálra adta.

☩. Fömládoztatott, mert ő maga akarta.

☩. És nem nyitja szóra ajkát.

☩. Könyörülj rajtunk, Uram!

☩. Könyörülj mirajtunk!

*Sebes, gyenge vállára keresztfáját fölveszi.
Köszönd, hogy bűn terhétől lelkedet így megmenti!
Ó, enyhítsed, könnyebbítsed, ne terheljed
bűnnel Jézus keresztjét!*

II. STÁCIÓ: JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

☩. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

☩. Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Allokúció

ÜDVÖZLÉGY, Királyunk, ki egyedül voltál könyörületes tévelygéseink iránt, s az Atyának engedelmeskedve engedted magad hurcolni, mint szelíd bárány, a leületésre! Tiéd a glória, tiéd a győzelem, tiéd a tisztelet koronája!

☩. Rátette az Úr mindnyájunk gonoszságát.

☩. A nép bűnei miatt verte meg őt az Isten.

☩. Könyörülj rajtunk, Uram!

☩. Könyörülj mirajtunk!

*A nagy kínzások miatt elfogy minden ereje,
nehéz kereszt súlyától arccal földre esik le.
Jaj, nem szánják, sőt gúnyolják és rángatják,
ezt a bűnök okozták!*

III. STÁCIÓ: JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTTEL

☩. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

☩. Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Allokúció

MEGALÁZTA magát Urunk, Jézus Krisztus, megalázta a halálig, mégpedig a kereszthalálig. Ezért Isten felmagasztalta őt, s oly nevet adott neki, mely fölötte van minden névnek.

☩. Betegségeinket ő viselte.

☩. És fájdalmainkat ő hordozta.

☩. Megsebesítették a mi gonoszságaink miatt.

☩. Összetöretett a mi bűneink miatt.

☩. Könyörülj rajtunk, Uram!

☩. Könyörülj mirajtunk!

*Nagyobb Jézus gyötrelme, midőn szent anyját látja,
s a Szűz anyai szívét hegyes tőr általjárja,
hogy szent Fiát, az ártatlant, szelíd Bárányt
halálra így hurcolják.*

IV. STÁCIÓ: JÉZUS SZENT ANYJÁVAL TALÁLKOZIK

☩. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

☩. Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Allokúció

ÓTI mindnyájan, akik átmentek az úton, nézzetek ide és lássátok: van-e még olyan fájdalom, mint az én fájdalom? Ezért sírok én, s szememből patakként ömlenek a könnyek, mert távol van tőlem a vigasztaló.

☩. Mária, mint a tenger, nagy a te fájdalmad!

☩. Ki ne szánakozna tehát rajtad?

☩. Lelkedet a fájdalomnak tőre járta át.

☩. Hogy feltárujanak sok szívnek gondolatai.

☩. Könyörülj rajtunk, Uram!

☩. Könyörülj mirajtunk!

*Látván gonosz kínzóit, hogy Jézus elfáradott,
s kereszt viselésére ereje már elfogyott,
Simont kéri, kényszerítik, fenyegetik,
keresztjét hogy hordozza.*

V. STÁCIÓ: CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK

☩. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

☩. Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Allokúció

NEKÜNK pedig Urunk, Jézus Krisztus keresztyében kell dicsekednünk: benne van üdvösségünk, életünk és feltámadásunk, általa nyertünk megváltást, általa lettünk szabadok.

☩. Távol legyen tőlem, hogy másban dicsekedjem, mint a Krisztus keresztyében.

☩. Általa a világ nekem megfeszítettett, s én is a világnak.

☩. Legnemesebb minden fák közt, hű keresztfá, áldalak.

☩. Erdő egy sem termett ilyet, ily gyümölcssel gazdagot.

☩. Könyörülj rajtunk, Uram!

☩. Könyörülj mirajtunk!

*Fáradt, véres szent arcát Veronika meglátja,
szíve rajta megesevén, kendőjét odanyújtja.
Képét Jézus rajta hagyja, s visszaadja,
hogy szívében hordozza.*

VI. STÁCIÓ: VERONIKA KENDŐJÉT NYÚJTJA JÉZUSNAK

☩. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

☩. Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Allokúció

IME, láttuk őt, s nem volt ékessége, sem szépsége, lenézett volt, és megvetett a férfiak között. A fájdalmak férfiai, aki megismerte a gyöngeséget. Arca mintegy elrejtve, s így nem vettük semmibe. Orcája dicsőség nélkül való, pedig mi az ő sebei által gyógyultunk meg.

☩. Téríts magadhoz minket, Urunk, Istenünk!

☩. Mutasd meg nekünk arcodat, és megszabadulunk!

☩. Ne fordítsd el arcodat tőlünk!

☩. Ne hagyd el haragodban szolgálóidat!

☩. Könyörülj rajtunk, Uram!

☩. Könyörülj mirajtunk!

*Földre esik másodszer arccal a szelíd Bárány.
 Összeűzza tagjait, vére folyik orcáján.
 Tele teste porral, szennyel, kékségekkal,
 fájó, égő sebekkel.*

 VII. STÁCIÓ: JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTEL

- ☩. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.
 ☩. Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Allokúció

Az istentelenek kezébe adtak engem, a gonoszok közé löktek engem, nem kegyelmeztek életemnek. Összeszövetkeztek ellenem az erősek, s mint az óriások álltak velem szemben, szörnyű szemekkel rám meredtek, kegyetlen ütésekkel ütve összetörtek engem.

- ☩. Féreg vagyok már, nem is ember.
 ☩. Meggyalázott az emberek között.
 ☩. Rám nézve csak kigúnyolnak engem.
 ☩. Ajkukat biggyeszítik, és fejüket ingatják.
 ☩. Könyörülj rajtunk, Uram!
 ☩. Könyörülj mirajtunk!

*Jeruzsálem lányait látja könnyes szemekkel.
 Ne miatta sírjanak, mondja intő beszéddel.
 Nagyobb okon, önmagukon s fiaikon
 bűnbánattal sírjanak!*

 VIII. STÁCIÓ: JÉZUS SZÓL A JERUZSÁLEMI ASSZONYOKHOZ

- ☩. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.
 ☩. Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Allokúció

JERUZSÁLEM leányai, ne miattam sírjatok, hanem magatok és fiaitok miatt. Ha így tesznek a zöldellő fával, mi lesz a sorsa a száraznak?

- ☩. Lehullott fejünknek ékes koronája.
 ☩. Jaj nekünk, mert vétkeztünk az Úr ellen!
 ☩. Könyörülj rajtunk, Uram!
 ☩. Könyörülj mirajtunk!

*Földre esik harmadszor, elesettek gyámola.
Az okozza új sebét, ki bűneit halmozza.
Ó, ne újítsd, ne szaporítsd
bűnnel Jézus kínjait!*

IX. STÁCIÓ: JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTEL

☩. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

☩. Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Allokúció

ÉN nemzetem, mit tettem én ellened? Vagy mivel szomorítottalak meg téged? Felelj nekem! Én kivezettelek téged Egyiptom földjéről, te kivetsz engem a keresztrefeszítés helyére. Én mannával tápláltalak téged a pusztában negyven éven át, s te ütésekkel viszonzod jóvoltomat? Én királyi jogart adtam neked, te pedig fejemre töviskoronát teszel? Mit kellett volna még tennem neked, amit meg nem tettem?

☩. Úgy viszik, mint leölésre szánt juhot.

☩. S mint a bárány, megnémul nyírója előtt.

☩. Halálra adta életét.

☩. Hogy életre keltse népét.

☩. Könyörülj rajtunk, Uram!

☩. Könyörülj mirajtunk!

*Sebeihez ragadott köntösét lerángatják,
tépik róla ruháit, sebeit megújítják.
Kifosztottan, kigúnyoltan, gyalázottan,
ott áll Jézus szótlantul.*

X. STÁCIÓ: JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL

☩. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

☩. Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Allokúció

ÉN a szolgaság házából átvezettelek az ígéret földjére, és te engem, az Atyától küldöttet, a kereszt helyére hurcolsz. Az élet vízával itattalak téged, s te ecettel és epével itatsz? Mit kellett volna még tennem neked, amit meg nem tettem?

- ✠. Elszáradt erőm, mint a cserép.
 ✠. Nyelvem a torkomhoz tapadt.
 ✠. Italul epét adtak nekem.
 ✠. Szomjúságomban ecettel itattak engem.
 ✠. Könyörülj rajtunk, Uram!
 ✠. Könyörülj mirajtunk!

*Kalapácsot ragadva keresztfához szögezik.
 Szörnyű nagy fájdalommal teste megfeszítetik.
 Nincsen színe, szédül feje, kihagy szíve,
 vérbe borul szent teste.*

XI. STÁCIÓ: JÉZUST KERESZTRE FESZÍTIK

- ✠. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.
 ✠. Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Allokúció

ÉN felmagasztaltalak téged nagy erővel, s te felmagasztaltál engem a kereszt fájára. Én megnyitottam előtted a Vörös-tengert, s te lándzsával nyitottad meg oldalamat. Mit kellett volna még tennem neked, amit meg nem tettem?

- ✠. Ó, mik ezek a sebek a te kezeidnek közepén?
 ✠. Ezeket verték rám azok, akiket szerettem.
 ✠. Átszúrták kezeimet és lábamat.
 ✠. És megszámlálták minden csontomat.
 ✠. Könyörülj rajtunk, Uram!
 ✠. Könyörülj mirajtunk!

*Ott függ már a kereszten bűnödért felfeszítve,
 karja feléd kitérve, ölelésre terjesztve.
 Szíve eped, szava reked, jaj, mint reszket,
 végül meghal érted.*

 XII. STÁCIÓ: JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN

☩. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

☩. Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Mindenki térden maradj.

Allokúció

Íme, mint hal meg az igaz, és békében lesz az ő emlékezete!

☩. Krisztus engedelmes lett értünk a halálig.

☩. Éspedig a kereszthalálig.

☩. Könyörülj rajtunk, Uram!

☩. Könyörülj mirajtunk!

Felkelünk és továbbmegyünk.

*Jézus anyja, Mária, fájdalomban elmerül,
mídmőn halott szent fiát levették a keresztről.
Átölelte, sírt fölötte. Bár keserve
minket megtérítene!*

 XIII. STÁCIÓ: JÉZUST LEVESZIK A KERESZTRŐL

☩. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

☩. Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Allokúció

KIHEZ hasonlítsalak téged Jeruzsálem leánya? Kivel tegelek egyenlővé, Sion leánya? Miként a tenger, nagy a te fájdalomad, irgalmasság édesanyja, tedd, hogy veled együtt hordozzam Krisztus halálát, tégy szenvedésed társává!

☩. Általad üdvösséget merítünk, ó, Szűz Mária.

☩. Krisztusnak seiből.

☩. Kegyes Jézus, add, hogy édesanyáddal eljuthassak!

☩. A győzelem pálmájához!

☩. Könyörülj rajtunk, Uram!

☩. Könyörülj mirajtunk!

*Hegyes törnek fájdalomja sérti Mária szívét,
mídmőn sírba helyezik szent fiának holttestét.*

*Hol a kincse, ott a szíve: eltemetve;
zokog és sír érte.*

XIV. STÁCIÓ: JÉZUST A SÍRBA HELYEZIK

☩. Imádunk téged, Krisztus, és áldunk téged.

☩. Mert szent kereszted által megváltottad a világot.

Allokúció

ASÍRBA szállók közé számláltattam, olyan lettem, mint a segítség nélkül való ember, de a holtak között szabad.

☩. Az én testem reménységben nyugszik.

☩. Nem engeded, hogy a te szented rothadást lásson.

☩. Kelj fel, Uram, és szabadíts meg engem!

☩. Vált meg engem az én bűneimtől!

☩. Könyörülj rajtunk, Uram!

☩. Könyörülj mirajtunk!

*Jézus, aki érettiünk feláldoztad életed,
mutasd be szent Atyádnak a te szenvedésedet,
hogy sebeid, vércseppjeid, gyötrelmeid
minket üdvözítsenek!*

Könyörgés Könyörögjünk!

ÓJÓSÁGOS Jézusom, úgy állok sírodnál, mint az asszonyok: sírva, és zokogva. Eddig mily méltatlannak mutatkoztam, hogy lelkemben megőrizzem kegyelmedet! Add, kérlek, hogy szenvedésed és halálod emlékét szívembe véssem, és halálod és temetésed útján a föltámadás dicsőségére eljuthassak! Ki élsz és uralkodol mindörökkön örökké. ☩. Ámen.

Miatyánk és Üdvözlégy a szentatya szándékára a teljes búcsú elnyeréséért.

Záróének | *Ómagyar Mária-siralom* (NH¹ 126–127)

Valék siralmat nem tu - dó, most si - ra - lom - tól senyve - dek,

bú-val a-szok, e - pe-dek. **V**á-laszt vi - lá-gom-tól, zsi-dó
 fi - acs-kámtól, é - des ö - rö-memtől. **Ó**, én é - des u-
 racs-kám, e-gyet-len egy fi- acs-kám! **S**í - ró a-nyád te-kint-
 sed, nagy bú - já -ból ki-von-jad! **S**zemem könnyel á - rad, én
 keb-lem bú-val fá - rad, te vé-red hul-lá - sa: én keb-lem
 a - lé - lá - sa. **V**i-lág vi - lá - ga, vi-rág-nak vi - rá - ga,
 ke - se - rú - en kín-za - tol, vassze-gek-kel ve - re - tel! **J**aj, né -
 kem, én fi - am, é - desebb, mint méz, sze-gé-nyül szépsé-ged,
 vé-red hull, mint víz. **Ó**, i - gaz Simeonnak bizony sza-va
 é - re, én érzem a bú-tórt, mit egy-kor í - gé - re. **V**égy, ha-

lál, en-ge-met, e-gyet-le-nem él - jen, ma-rad-jon én U-
 ram, kit vi-lág fél-jen! **K**egyelvezzetek fi - am-nak, ne légy
 ke-gye-lem ma-gamnak, a- vagy ha-lál kín-já- val, a-nyát é -
 des fi - á - val e-gye-tem-ben öl - jé - tek!

Előszenteltek liturgiája

A pap feketében és a szolgálattevők gyertyák és tömjén nélkül csöndben bevonulnak, és az oltár előtt földre borulnak, majd az akolitusok egyetlen leplet terítenek a csupasz oltárra. A pap föllép, és megcsókolja az oltárt. A lektor cím nélkül kezdi a próféciaát magyarul:

Prófécia (Hos 6,1-6) Ezeket mondja az Úr.

Az ő szorongásukban reggel fölkelnek énhozzám: „Jertek és térjünk az Úrhoz, mert ő fogott meg és kiszabadít minket; megver és megorvosol minket! Megelevenít két nap múlva, harmadnapon feltámaszt minket, és élni fogunk az ő színe előtt. Megtudjuk és utána leszünk, hogy megismerjük az Urat; mint a hajnal, készül az ő kijövetele, és hozzánk jó, mint az őszi és tavaszi eső a földre.” Mit cselekedjem neked, Efraim? Mit cselekedjem neked, Júda? A ti irgalmaságtok, mint a reggeli felhő, és mint a harmat, mely korán elenyészik. Azért gyalulom őket a próféták által, öldöklöm őket az én szám ígéivel; és a te ítéleteid előtűnnek, mint a világhosság. Mert irgalmasságot kívánok én, és nem áldozatot; és az Isten ismeretét inkább, mint az égő áldozatokat.

A szköla ezután a Dómine, audívi traktust éneklí latinul:

Tractus 2 | *Domine audi*

Dó - mi - ne, * au - dí - vi au - dí - tum tu -
 um, et tí - mu - i, con - si - de - rá -
 vi ó - pe - ra tu - a, et ex - pá -
 vi. In mé - di - o du - ó -
 rum a - ni - má - li - um in - no - te -
 scé - ris, dum ap - pro - pin - quá - ve - rint an - ni, co -
 gno - scé - ris, dum ad - vé - ne - rit tem - pus,
 os - ten - dé - ris. In e - o,
 dum con - tur - bá - ta fú - e - rit á - ni - ma me -

a, in i - ra mi - se - ri - cór - di - æ
 me - mor e - ris. De -
 us a Lí - ba - no vé -
 ni - et, et sanctus de mon - te um -
 bró - so et con - dén - so. O - pé -
 ru - it cæ - los ma - ié - stas e -
 ius, et lau - dis e - ius ple - na est
 ter - ra. *

A traktus fordítása:

Uram, hallottam a te szavadat és féltem, megláttam művedet, és rettegek. Két élőlény között megjelenesz, midőn eljöttek az évek, hogy megismertesd magad, midőn eljött az idő, hogy megmutatkozz. Megrendült az én lelkem, midőn haragodban megemlékezel irgalmasságodról. Eljön az Isten Libanonról, a Szent a beárnyékozott és erdős hegyről. Befödi az eget az ő fensége, és az ő dicséretével teljes a föld.

A könyörgés előtt a Flectámus génua felszólításra mindenki letérdel, majd a Leváteszóra föláll, ugyanígy a későbbiekben is. A pap a Deus, a quo et Iudas könyörgést imádkozza, mint nagycsüörtökön, fordítása:

Isten, kitől mind Júdás megkapta bűnének büntetését, mind pedig a lator bűnbánatának jutalmát, engedd éreznünk könyörületednek megnyilvánulását, hogy miképpen a mi Urunk, Jézus Krisztus kínszenvedése közepette mindkettejüknek az érdemeiknek megfelelő különböző díjat adta, azonképpen eltávoztatván tőlünk a régi ember tévelygéseit, az ő feltámadásának kegyelmét juttassa nekünk bőségesen! Ki veled él és uralkodik ...

Ezután az alszerpap/lektor a szentleckét olvassa magyarul:

Szentlecke (Ex 12,1-11) Ama napokban.

MONDÁ az Úr Mózesnek és Áronnak Egyiptom földén: „E hónap legyen nektek a hónapok kezdete; ez legyen első az esztendő hónapjai között! Szóljatok Izráel fiai egész közönségéhez, és mondjátok nekik: E hónap tizedik napján vegyen ki-ki egy bárányt családja és háza szerint! Ha pedig kevesebb a szám, mintsem hogy egy bárányt elfogyaszthasson, vegye magához szomszédját, ki háza mellett vagyon, a lelkek annyi száma szerint, mennyi elegendő lehet a bárány megevésére! A bárány pedig hiba nélküli, hím, esztendő legyen; mely rendelés szerint vehettek egy gödölyét is. És tartsátok azt e hónap tizennegyedik napjáig; s akkor ölje le azt Izráel fiainak egész sokasága este felé! És vegyenek annak véréből és kenjenek mind a két ajtómellékére és felső küszöbére azon házaknak, melyekben azt eszik! És azon éjjel egyék meg a tűznél sült húst és kovásztalan kenyeret, vad salátával! Semmit abból nyersen meg ne egyetek, se vízben főttet, hanem csak tűznél süttötte; fejét lábaival és belső részeivel együtt megegyétek! És reggelig abból semmi se maradjon. Ha mi megmaradand, égessétek el tűzben! Azt pedig ekképpen egyétek: ágyékaitok felövezve, és lábaitok felsaruzva legyenek; botjaitokat tartsátok kezeitekben, és sietve egyetek, mert az az Úr Fázéja (azaz átmenete)!

A szköla újabb traktust énekel latinul:

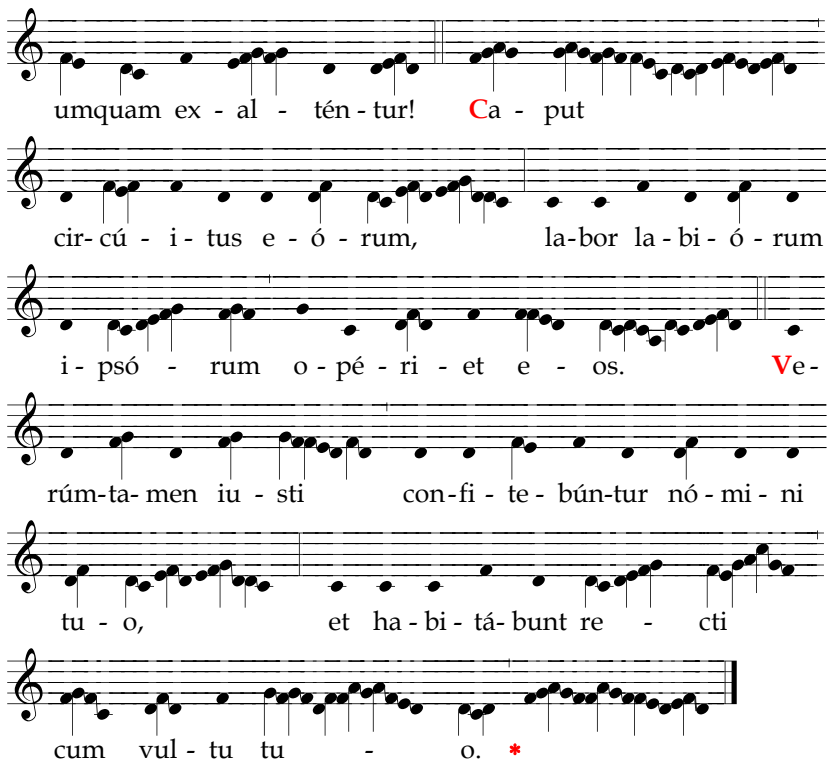
Tractus 2 | *Eripe me Domine*

E - ri - pe me, * Dó - mi - ne, ab

hó - mi - ne ma - lo, a vi - ro in - í -
 quo lí - be - ra me! Qui co - gi - ta - vé -
 runt ma - lí - ti - as in cor - de, to - ta di -
 e con - sti - tu - é - bant pré - li - a.
 A - cu - é - runt lin - guas su - as, sic - ut ser -
 pén - tes, ve - né - num á - spi - dum sub lá -
 bi - is e - ó - rum. Cu - stó - di me, Dó -
 mi - ne, de ma - nu pec - ca - tó - ris,
 et ab ho - mí - ni - bus in - í - quis lí - be - ra
 me! Qui co - gi - ta - vé - runt sup - plan -

NAGYPÉNTÉK

tá - re gres-sus me - os,
 abs-con-dé-runt su - pér - bi lá - que - um mi -
 hi. **Di** - xi Dó - mi - no: De - us me - us es
 tu, ex - áu - di, Dó - mi - ne, vo - cem o - ra - ti -
 ó - nis me - æ! **Dó** - mi - ne, Dó - mi - ne, vir - tus
 sa - lú - tis me - æ, ob - úm - bra ca - put me -
 um in di - e bel - li! **Ne** tra - das
 me a de - si - dé - ri - o
 me - o pec - ca - tó - ri, co - gi -
 ta - vé - runt ad - vér - sum me, ne de - re - lín - quas me, ne

umquam ex - al - tén - tur! Ca - put
cir - cú - i - tus e - ó - rum, la - bor la - bi - ó - rum
i - psó - rum o - pé - ri - et e - os. Ve -
rúm - ta - men iu - sti con - fi - te - bún - tur nó - mi - ni
tu - o, et ha - bi - tá - bunt re - cti
cum vul - tu tu - o. *

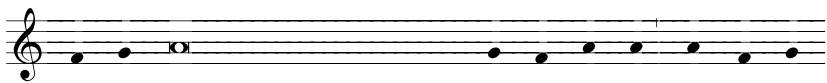
A traktus fordítása:

Ments meg engem, Uram, a gonosz embertől, az álnok férfiatól ments meg engem! Kik gonoszságokat gondoltak szívükben, egész nap háborúságot szótanak! Megélesítették nyelvüket mint a kígyóét, áspisok mérgé az ő ajkuk alatt. Őrizz meg engem, Uram, a bűnös kezétől, és az álnok férfiatól ments meg engem! Kik megejteni gondolták lépésemet, tört rejtettek el nékem a kevélyek. Mondám az Úrnak: Én Istenem vagy te, hallgasd meg, Uram, könyörgésem szavát! Uram, Uram, én megszabadulásom ereje, beárnykoztad fejemet a harc napján. Ne adj át engem, Uram, kívánságom ellen a bűnösnek, ne hagyjad teljesülni az ő terveit! Fölemelik körülöttem fejüket, de ajkuk gonoszsága elborítja őket. Az igazak pedig hálát adnak a te nevednek, és az egyenes szívűek színed előtt laknak.

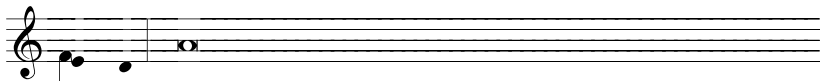
Ezt követi a János-passió éneklése magyarul. Krisztus halálának említésekor csöndben letérdelünk. A passió utolsó szakaszát a diákonus/pap csöndes előkészületi imája előzi meg; legalább erre a részre azok is fölállnak, akik a passiót eddig tilve hallgatták. A

passió jelzéseinek magyarázata: C = cantor/ chorista; ✕ = Jézus; S = superius/synagoga (minden magasabb fekvésű szöveg, az összes többi „szerep”).

Evangélium | János-passió (NH¹ 130-144; Jn 18,1-19,30)

C. A mi Urunk Jézus Krisztus kín-szen-ve - dé - se Szent Já - nos

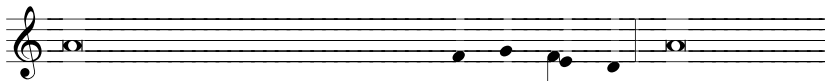
sze - rint. Az időben: Jézus kiméne tanítványaival a Kedron pata -

kon át, hol egy kert va - la, melybe beméne ő és ta - nít - vá - nya - i.

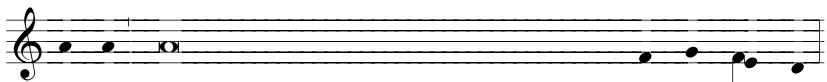
Tudta pedig ama he - lyet Jú - dás is, ki őt el - á - rul - ta,

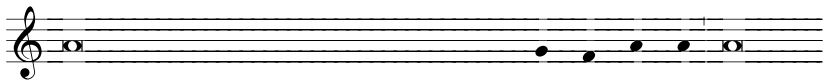
mert Jézus gyakran járt oda tanít - vá - nya - i - val. Júdás tehát

ve - vén egy csa - pa - tot, s a papoktól és a farizeusoktól po - rosz -

ló - kat, odaméne lámpákkal és szövétnekekkel és fegyve - rek - kel.

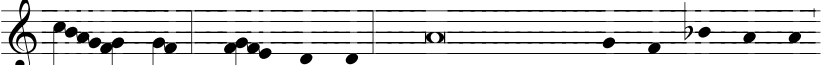
Jézus pedig tudván mindent, ami rá jö - ven - dő va - la, eléjük

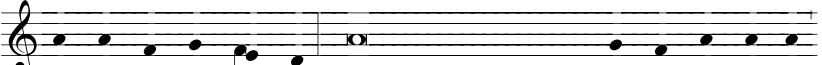
méne, és mon - dá né - kik: ✕ Kit ke - res - tek? C. Fe - le - lék

né - ki: **S.** A ná - zá - re - ti Jé - zust. **C.** Mondá ne - kik

Jé - zus: ✘ Én vagyok. **C.** Ott álla pedig ve - lük Jú - dás is,

ki őt el - á - rul - ta. Amint tehát mondotta ne - kik: Én vagyok,

meghátrálának és a föld - re e - sé - nek. Ismét kérdező a - zért

ő - ket: ✘ Kit ke - res - tek? **C.** A - zok pe - dig mon - dák:

S. A ná - zá - re - ti Jé - zust. **C.** Fe - le - lé Jé - zus:

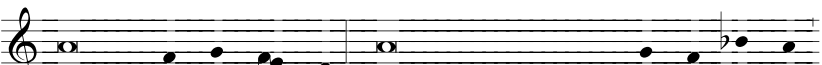
✘ Mondtam nektek, hogy én va - gyok; ha tehát en - gem ke - res - tek,

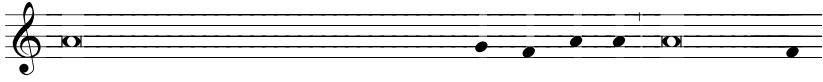
hagyjátok e - ze - ket el - men - ni. **C.** Hogy beteljesedjék a beszéd,

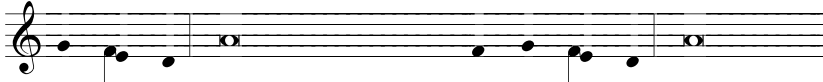
melyet mondott, hogy: akiket ne - kem ad - tál, senkit sem vesz -

tettem el a - zok kö - zül. Simon Péternek pedig kardja lé - vén,

kirántván azt és rásújtván a főpap szol- gá - já - ra, elvágá an-nak

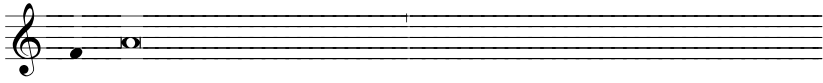
jobb fü - lét. A szolga neve pedig Malchus va - la. Mondá azért

Jé - zus Pé - ter - nek: ✠ Tedd hüvelyébe kar - do - dat! A po-

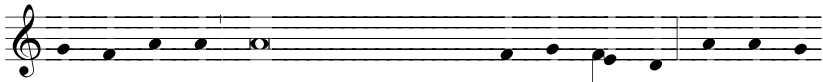
ha - rat, melyet nekem A-tyám a- dott, ne i - gyam - e meg?

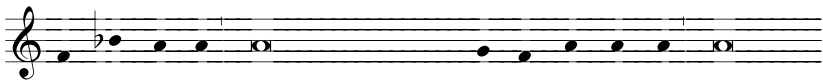
C. A csapat tehát és a hadnagy és a zsidók poroszlói megfogák

és meg - kö - tő - zék őt. És először Annáshoz vivék, ki ipa volt

Ka - i - fás - nak, a főpapnak abban az esz - ten - dő - ben. Ka - i - fás

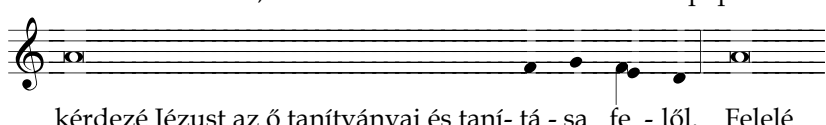
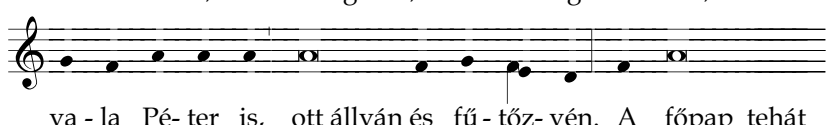
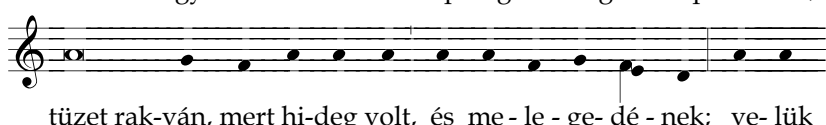
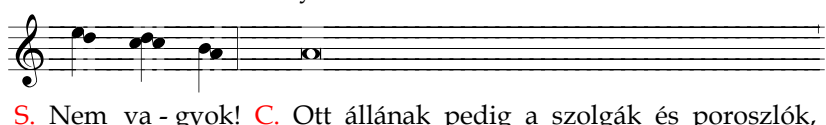
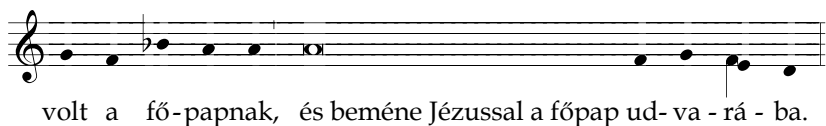
meg az va - la, ki azt a tanácsot ad - ta a zsi - dók - nak, hogy jobb

egy embernek meghal - ni a né - pért. Követé pedig Jézust

Simon Péter és egy má - sik ta - nít - vány. Ez a tanítvány ismerőse

ne - ki Jé - zus: ✘ Én nyilván szóltam a világnak,

én mindenkor a zsinagógában tanítottam és a templomban,

ahová a zsidók mindnyájan össze- gyűlnek, és titokban semmit

sem szó - lot-tam. Mit kérdesz en-gem? Kérdezd azokat, kik hal-

lották, mit beszél-tem ne- kik: íme, ezek tudják, mit mondot-tam.

C. Midőn pedig e-ze - ket mondot-ta, az ott álló poroszlók egyike

arcul üté Jé-zust, mondván: **S.** Így fe- lész-e a fő -pap-nak?

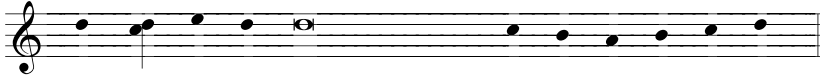
C. Felelé ne- ki Jé - zus: ✘ Ha rosszul szóltam, tégy bi-

zonyságot a rosszról, ha pe- dig jól, mi - ért ütsz en- gem?

C. És elküldé őt Annás megkötözve Kai- fás fő- pap-hoz. Simon

Péter pedig ott áll és me-legszik va - la. Mondák te - hát ne - ki:

S. Nem - de te is az ő tanítványa - i kö - zül va - ló vagy?

C. Ő meg taga - dá és mondá: **S.** Nem va - gyok! **C.** Szóla neki a

fő - pap e - gyik szol - gá - ja, ro - ko - na an - nak, kinek Péter le -

vág - ta a fü - lét: **S.** Nem látta - lak - e té - ged a kert - ben

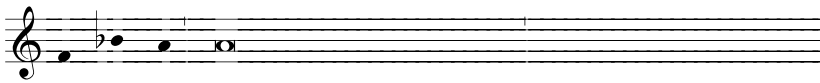
ő - ve - le? **C.** Péter pedig is - mét tagadá; és mindjárt megszó -

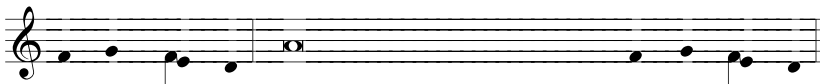
la - la a ka - kas. És Kaifástól Jézust a helytartóság - ra ve -

zet - ték. Ak - kor reg - gel va - la, és ők nem menének be a tör -

vényház - ba, hogy meg ne fertőztessenek, hanem hogy megehessék

a hús - vé - tot. Azért Pilátus méne ki hozzá - juk, és mon - dá:

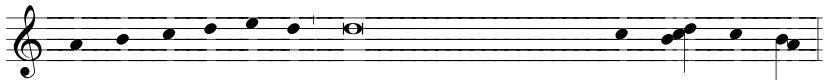
S. Micsoda vádat hoztok föl ez el-len az em-ber el-len? **C.** Felelék,

és mondák ne - ki: **S.** Ha nem vol-na go-nosz-te - vő, nem ad -

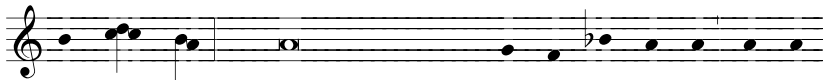
tuk vol-na őt ke-zed-be! **C.** Mondá ne-kik Pi - lá - tus:

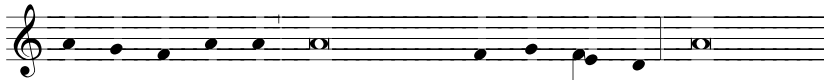
S. Ve-gyé-tek át ti őt, és törvényetek szerint í-tél - je - tek meg!

C. Ámde felelék ne-ki a zsi-dók: **S.** Nekünk senkit sem szabad

meg-öl - nünk. **C.** Hogy beteljesedjék Jé-zus be-szé-de, me-lyet

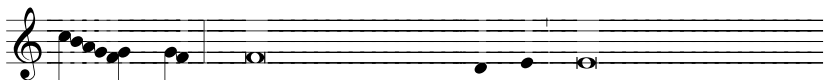
mondott, je - lez-vén, minő halállal fog meg-hal - ni. Ismét be -

méne tehát Pilátus a törvény-ház-ba és előszólván Jé-zust,

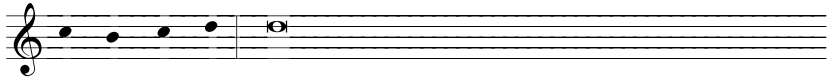
kér-dé őt: **S.** Te vagy-e a zsi-dók ki - rá-lya? **C.** Fe-le - lé

Jé - zus: ✘ Magadtól mondod-e ezt, vagy mások beszélték

neked én- fe - lő - lem? **C.** Mondá Pi - lá - tus: **S.** Hát zsi-dó

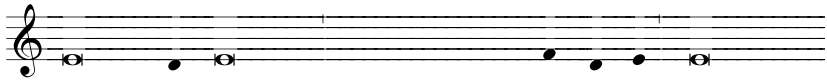
va-gyok-e én? Saját nemzeded és a főpapok adtak téged ke -

zem - be! Mit mí - vel - tél? **C.** Fe - le - lé Jé - zus:

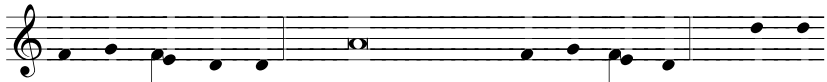
✠ Az én országom nem e vi - lág-ból va - ló. Ha e világból

volna az én országom, harcra kelnének szol-gá - im, hogy kezébe

ne adassam a zsi-dók-nak. Va - ló - jában az én országom

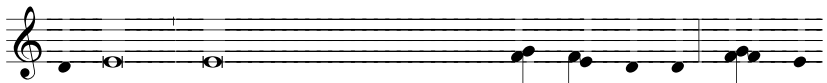
nem in-nét va - ló. **C.** Mondá erre ne-ki Pi - lá - tus: **S.** Te-hát

ki - rály vagy te? **C.** Fe - le - lé Jé - zus: ✠ Te mondd,

hogy én ki-rály vagyok. Én arra születtem, és azért jöttem

e világra, hogy bizonytságot tegyek az i - gaz - ság-ról. Mind- az,

aki az igazság-ból va - ló, hallgat az én szómra. **C.** Mondá

ne - ki Pi - lá - tus: **S.** Mi az i - gaz - ság? **C.** És e szavak után

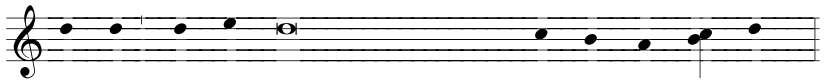
ismét kimé - ne a zsidókhoz és mon - dá ne - kik: **S.** Én sem -

mi vétket sem ta - lá - lok ő - ben - ne. Szo - kás pedig nálatok,

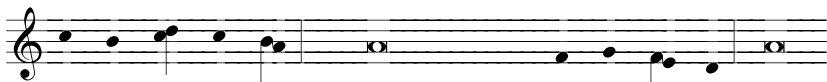
hogy elbocsássak nektek e - gyet hús - vét - kor. A - kar - já - tok -

e hát, hogy el - bocsássam nektek a zsi - dók ki - rá - lyát?

C. Ámde ismét mindnyájan kiálto - zá - nak, mondván: **S.** Ne ezt,

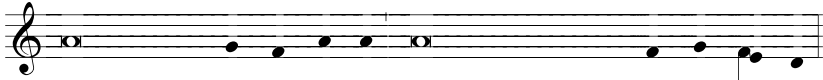
ha - nem Bar - ra - bást! **C.** Barrabás pedig rab - ló va - la. Akkor

tehát Pilátus fog - ta Jé - zust és megos - to - roz - ta - tá. A ka -

tonák pedig tövisből ko - ro - nát fonván, fejére tevék, és bíborszín

köpönyeget ve-té- nek rá - ja, és hozzá lépdelvén mondo - gat-ták:

S. Üd-vöz-légy, zsi-dók ki - rá - lya! **C.** És ar-cul ve - rék őt.

Ismét kimé - ne Pi - lá - tus és mon-dá ne - kik: **S.** Í - me,

ki - ho-zom őt nektek, hogy megtudjátok, hogy én sem-mi

vétket sem ta-lá- lok ő - ben- ne. **C.** Kiméne te - hát Jé-zus,

a töviskoronát viselvén és bíbor kö-pö-nye-get. És mondá ne-kik

Pi - lá - tus. **S.** Í - me, az em - ber! **C.** Midőn tehát látták őt

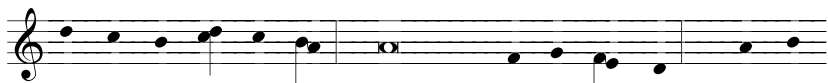
a papi fejedel-mek és po-roszlók, ki - ál - to - zá-nak, mondván:

S. Feszítsd meg, feszítsd meg őt! **C.** Mondá nekik Pi - lá - tus:

S. Ve-gyé-tek át ti őt és fe-szít-sé-tek meg, mert én nem ta - lá -

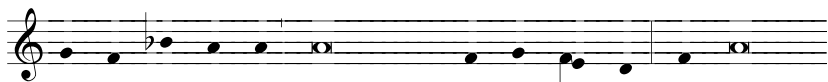
lok vét-ket ő - ben-ne! **C.** Felelék ne-ki a zsi-dók: **S.** Nekünk

törvényünk van, és a törvény szerint meg kell halnia, mert Isten

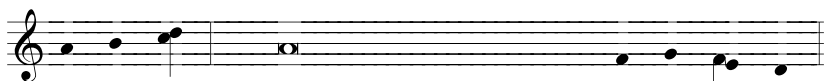
Fi - á - vá tet - te ma - gát. **C.** Midőn pedig Pilátus ezt a be -

szé-det hal-lot-ta, még jobban meg - i - je - de. És megint

beméne a törvényház - ba, és mon-dá Jé - zus-nak: **S.** Honnan

va - ló vagy? **C.** Jézus pedig nem adott neki fe - le - le - tet.

Mondá azért ne-ki Pi - lá - tus: **S.** Nekem nem szólasz? Nem tu-

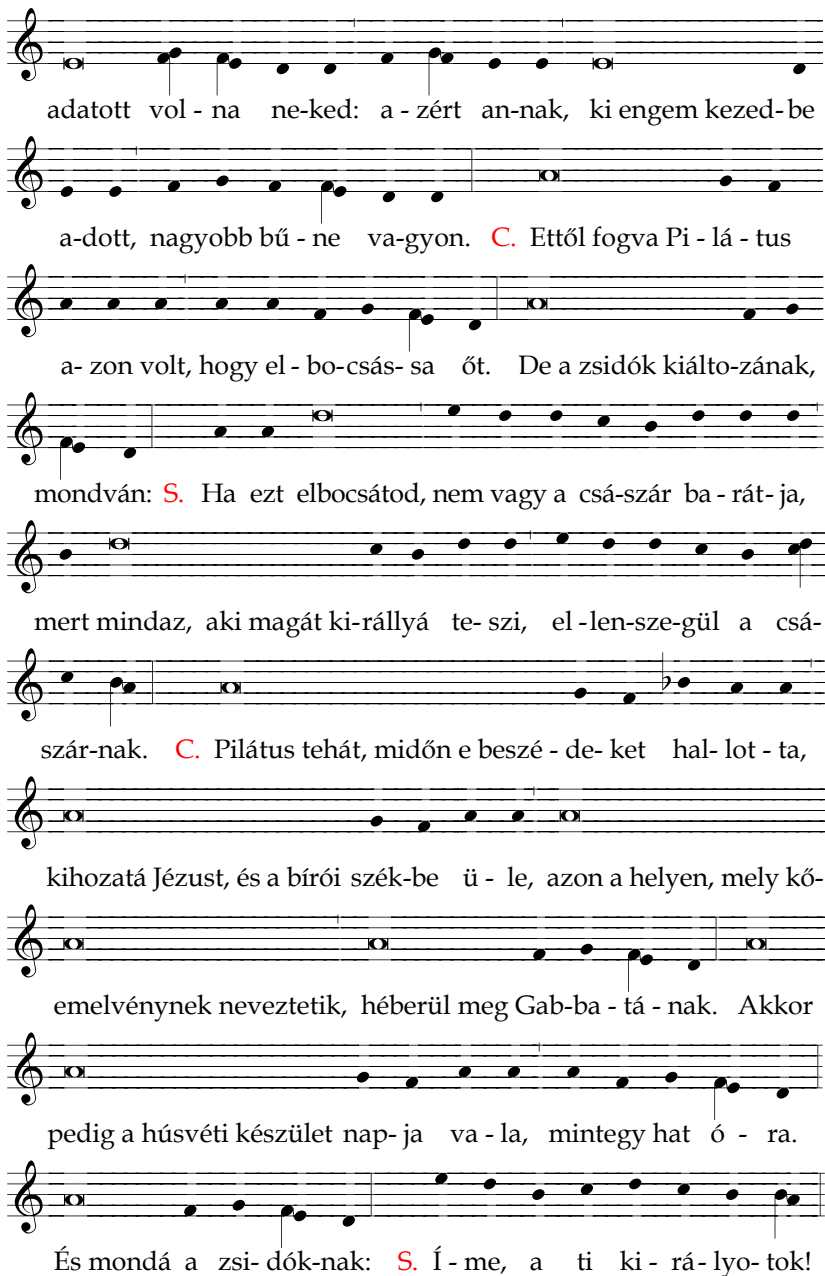
dod-e, hogy hatalmam van meg-fe - szí - te - ni té-ged és ha-

talmam van elbo-csá - ta - ni té-ged? **C.** Fe - le - lé Jé - zus:

✠ Semmi hatalmad sem volna fe - let - tem, ha onnan felülről nem

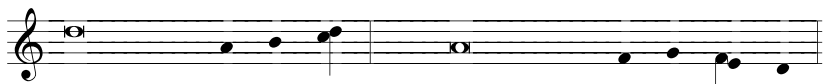
adatott vol - na ne-ked: a - zért an-nak, ki engem kezed-be
a-dott, nagyobb bú - ne va-gyon. **C.** Ettől fogva Pi - lá - tus
a- zon volt, hogy el - bo-csás- sa őt. De a zsidók kiálto-zának,
mondván: **S.** Ha ezt elbocsátod, nem vagy a csá-szár ba - rát- ja,
mert mindaz, aki magát ki-rállyá te- szi, el - len- sze- gül a csá-
szár-nak. **C.** Pilátus tehát, midőn e beszé - de- ket hal- lot - ta,
kihozatá Jézust, és a bírói szék-be ü - le, azon a helyen, mely kő-
emelvénynek neveztetik, héberül meg Gab-ba - tá - nak. Akkor
pedig a húsvéti készület nap- ja va - la, mintegy hat ó - ra.
És mondá a zsi- dók-nak: **S.** Í - me, a ti ki - rá- lyo- tok!

C. Azok pedig ki-ál - to - zá - nak: **S.** El ve - le, el ve - le, feszítsd

meg őt! **C.** Mondá ne - kik Pi - lá - tus: **S.** A ti ki - rá -

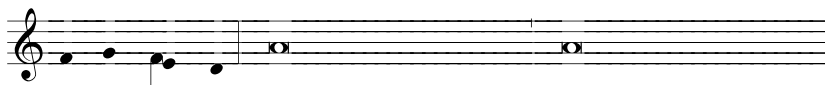
lyotokat fe - szít - sem meg? **C.** Felelék a papi fe - je - del - mek:

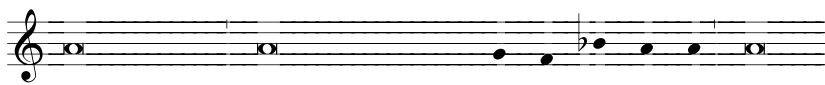
S. Nincsen ki - rályunk, csak csá - szá - runk! **C.** Akkor aztán ke -

zük - be a - dá őt, hogy meg - fe - szít - sék. Átvevék tehát Jézust

és el - vi - vék. Aki keresztjét hordozván, kiméne az úgynevezett

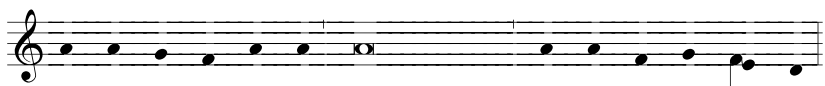
koponyahelyre, mely héberül Golgo - tá - nak monda - tik, ahol

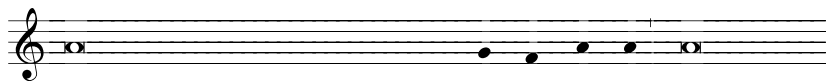
megfeszíték őt és vele másik ket - tőt két - fe - lől, kö - zé - pen meg

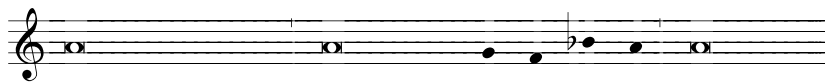
Jé - zust. Címtáblát is í - ra Pi - lá - tus, és a kereszt fö - lé te - vé.

Va - la pe - dig ír - va: Názáreti Jézus, a zsi - dók ki - rá - lya.

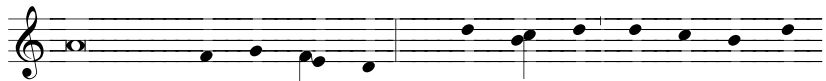
Ezt a főíratot tehát sokan olvasák a zsi-dók kö-zül, mert a város-

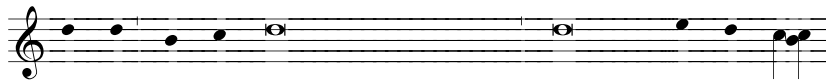
hoz közel volt a hely, hol megfeszí- tet-ték Jé-zust; és héberül,

görögül, meg lati-nul volt ír - va. Mondák azért Pilátusnak a

zsidó papi fe - je - del- mek: **S.** Ne ír - jad: A zsi-dók ki -

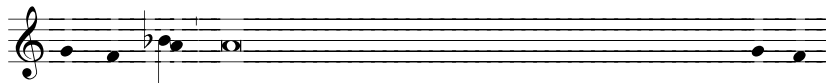
rá-lya, ha-nem, hogy maga mondta: A zsidók ki - rá - lya

va - gyok! **C.** Fe - le - lé Pi - lá - tus: **S.** A - mit ír - tam,

azt meg-ír - tam. **C.** A katonák pedig miután megfeszí -

tet-ték őt, vevék ruháit (és négyfelé oszták, minden kato-nának

egy részt) és a kön-töst is. A köntös pedig var-rat-lan va - la,

fö-lül-ről egy da - rab-ban szó - ve. Mondák a-zért egy-más-nak:

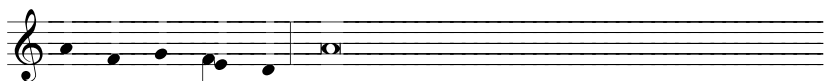
S. Ne vagdal-juk el azt, hanem vessünk rá sorsot, ki - é - le - gyen!

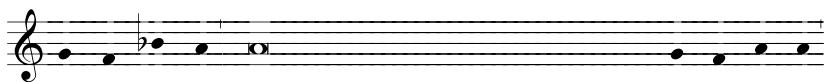
C. Hogy beteljesedjék az Í - rás, mely így szól: Eloszták maguk közt

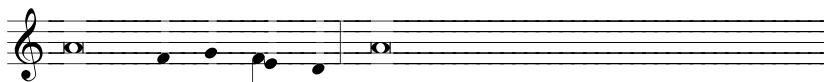
ruháimat és köntösömre sor - sot ve - té - nek. A katonák tehát

ezt cse - le - ked - ték. Jézus keresztje mellett pedig állnak vala

az ő any - ja, és anyjának testvére, Mária, Kleofás fe - le - sé - ge,

és Mári - a Mag - dol - na. Jézus azért látván anyját és az ott álló

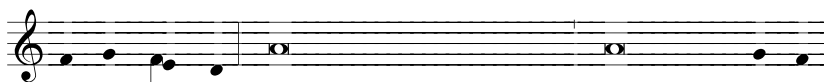
tanítványt, kit sze - ret - va - la, mondá any - já - nak: ✘ Asszony,

í - me, a te fi - ad! **C.** Aztán mondá a ta - nít - vány - nak:

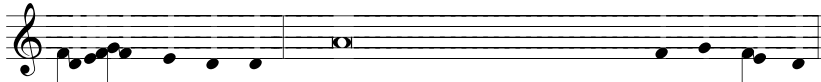
✘ Í - me, a te a - nyád! **C.** És azon órától magához vevé őt

a ta - nít - vány. Ennek utána, tudván Jézus, hogy minden el van

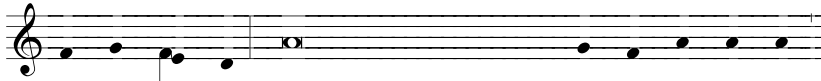
vé-gez-ve, hogy beteljesed-jék az Í-rás, mon - dá:

✘ Szom - jú-hozom! C. Vala pedig ott egy edény te-le e - cet-tel.

Azok tehát ecettel telt spongyát tűzvén izsópra, odanyújták az

ő szá - já - hoz. Amint pedig Jézus az e - ce - tet el - vet - te,

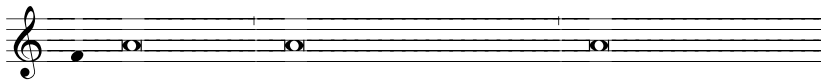

mon - dá: ✘ Be - tel - je - se-dett. C. És le-hajt-ván

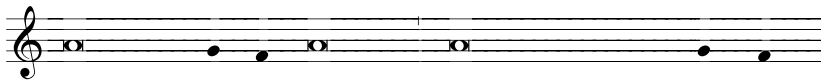

fe - jét, ki - a - dá lel - két.

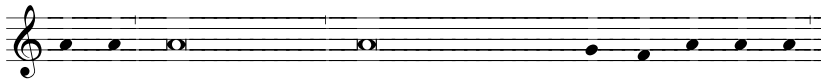
Letérdelünk, és csendben imádkozunk.

C. A zsidók pedig (mivel készületnap volt), hogy ne maradjanak

keresztben a tes-tek szombaton (mert ama szombat nagy nap

va - la), kérék Pilátust, hogy törjék meg a - zok szárcsontja - it,

és vegyék le ő - ket. Menének hát a katonák, és az elsőnek
 megtörék u-gyan szárait, és a másíknak is, kit megfeszítet-tek ő-
 ve - le. Mikor pedig Jé- zus-hoz ér- tek, látván, hogy ő már
 meghalt, nem törék meg szárait, hanem egyik katona lándzsával
 meg-nyi - tá oldalát, melyből legottan vér és víz jö - ve ki.
 És aki ezt látta, bizonyá-got tett ró - la, és igaz az ő ta - nú-
 sá - ga. És az tudja, hogy igazat mond, hogy ti is higgye-tek.
 Mert e - zek a-zért történtek, hogy beteljesed- jék az Í - rás:
 Csontot nem fogtok tör-ni ben- ne. És ismét más Í - rás mondja:
 Látni fogják, kit ver - te - nek ál - tal.

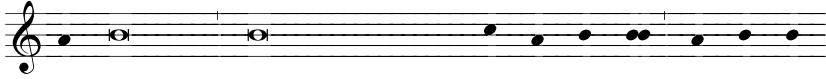
A passió záró szakaszát (*planctus*) a diákonus/pap éneki saját tónuson:

Majd, hogy mind - e - zek megtörténtek, kérte Pilátust Jó-zsef,

az Arimateá-ból va - ló, ki tanítványa volt egykor Jé - zus - nak,

de titkon csak, a zsidóktól való fé - le-lem mi - att, ez kér-te,

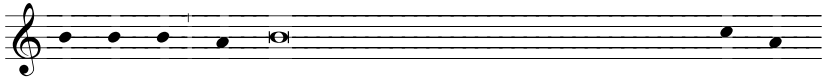
hogy levehesse Jé - zus tes - tét, s megen - ged - te Pi - lá - tus.

El - jött te - hát, és levette Jé - zus tes - tét. El - jött ak - kor

egy Nikodémus ne - vű em - ber is, ki egykor éjszaka já - rult

Jé - zus-hoz, most eljött és hozott mirrhából és aloéból ké - szült

ke - ne - tet, mintegy száz fon - tot. Le - vet - ték te - hát

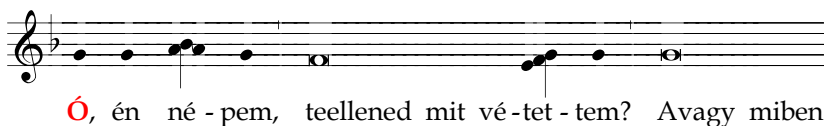
a keresztről Jé - zus tes - tét, és betakarták azt a gyolcsokba

az illatsze-rek-kel együtt, mi-ként a zsidóknál szokás te -
 met - kez- ni. Volt ott egy kert, közel a keresztrefeszí- tés he-
 lyéhez, a kertben pedig volt egy új sír- bolt, melybe még sen-
 kit sem he-lyez-tek. E nap már a zsidók Húsvétjának készü-
 let-nap- ja va - la, s mi-vel kö- zel volt az a sír - bolt, o - da
 he-lyez-ték Jé - zust.

A passió végeztével a pap imádságra szólít, majd ünnepélyes könyörgést énekel: (1) az Egyházért, (2) a pápáért, (3) az egyházirendért, (4) a királyért vagy a világi vezető-kért, (5) a hittanulókért, (6) a szenvedőkért, (7) az eretnekekért és szakadárokkért, (8) a zsidókért, (9) a pogányokért. Ezután következik a kereszt behozatala és a keresztthó-dolat szertartása. A kereszt behozatala közben a keresztet kísérő énekesek Jézus pa-naszénekét, az úgynevezett improperiát éneklük, melynek egyes szakaszai után min-denki letérdel, és az előénekesek görögül és latinul felváltva éneklük a Háromszor-szent éneket. A görög-latin váltakozás után, a „Nép” jelzésű szakasznál a gyülekezet magyarul kapcsolódik be, majd az ismétléseknél megint:

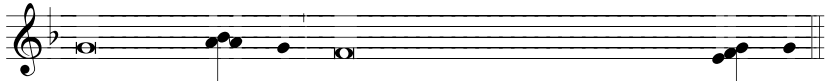
Improperia (GH 147) | 1. stáció

Ó, én né - pem, teellened mit vé - tet - tem? Avagy miben

szomorította- lak meg? Felelj né - kem! Én Egyiptom földjéről

kihoztalak té - ged, s te keresztet készítesz Üdvözi - tőd - nek?

Előénekesek 1. Agiosz o The - osz! **2. Sanctus** De - us! **1. Agiosz,**

isz - kí - rosz! **2. Sanctus,** for - tis! **1. Agiosz,** a - tha - ná -

tosz, e - le - í - szon í - masz! **2. Sanctus,** im - mor - ta - lis,

mi - se - ré - re no - bis!

Nép:

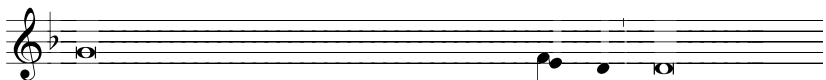

Szent az Is - ten, szent és e - rős - sé - ges, szent és hal - ha -

tat - lan, ir - galmaz né - künk!

2. stáció:

Negyven éven át a pusztában vezet - te - lek, és mannával

tápláltalak té - ged. Be-ve-zettelek a megígért föld - re, ste
keresztet készítesz Üdvözi - tőd - nek? **E. Agiosz.**

Nép (mint előbb):

Szent az Is - ten.

3. stáció:

Mit kellett volna még cselekednem né - ked, amit meg nem
cse - le - ked - tem? Én igen ékes szőlőmnek ültet - te - lek,
de te igen keserűvé let - tél. Szomja - mat ecettel ol - tod,
s lándzsával döföd át oldalát Üdvözi - tőd - nek. **[E.] Agiosz.**

Nép (mint előbb):

Szent az Is - ten.

A pap ezután háromszor fölmutatja, és közben fokozatosan leplezi a keresztet az Ec-ce, lignum crucis-t intonálva (előbb egyszer latinul, majd kétszer magyarul), s a szkö-la, illetve a nép a venite adorémus-tól, illetve a Jöjjetek, imádjuk-tól bekapcsolódik:

Antiphona 6 | *Ecce lignum* (1×)

Ec - ce, li - gnum cru - cis, in quo sa - lus mun - di
pe - pén - dit. * Ve - ní - te, ad - o - ré - mus!

Antifóna | *Íme, a keresztnek fája* (2×)

Í - me, a ke - reszt - nek fá - ja, me - lyen a vi - lág
Üd - vös - sé - ge füg - gött. * Jöj - je - tek,
i - mád - juk! 6. tónus

A harmadik fölmutatás után az antifónához a 118. zsoltár első szakaszát énekli a szkö-la, a gyülekezettel váltakozva:

BOLDOGOK, kik szeplőtelenek az ő útjokon, *
és az Úr törvénye szerint járnak.

Boldogok, kik az ő bizonyosságaira figyelnek, *
teljes szívükből keresik őt;

Akik nem cselekszenek gonoszságot, *
hanem az ő útjaiban járnak.

Te rendelted, *
hogy parancsolataidat híven megőrizzük.

Bár igazíttatnának arra utaim, *
hogy megtartsam a te igazságaidat!

Meg nem szégyenülök **akkor**, *
 ha minden parancsolatodat szemem *előtt tartom*.
Hálát adok néked egyenes **szívvel**, *
 mert megtanultam a te igazvoldnodnak *ítéleteit*.
A te igazságaidat meg**őrizem**, *
 ne hagyj el *soha* **engemet!** **ANT.**

Ezalatt a pap és a szolgálattevők hódolnak a kereszttel. A kereszthódolat három teljes térdhajtással történik a kereszthez közeledve, majd megcsókoljuk a megfeszített képmását. A szóla ezalatt a Dum fabricátor mundi antifónát énekli:

Antiphona | *Dum fabricator mundi*

Dum fa-bri-cá-tor mun - di *mor-tis sup-plí-ci-um
 pa-te-ré-tur in cru-ce, cla-mans vo - ce
 ma-gna, trá - di - dit spí - ri-tum. Et ec-ce,
 ve-lum templi di-ví-sum est, mo-nu-mén-ta a-pér-ta
 sunt, ter-ræ-mó-tus e - nim fa-ctus est
 magnus, qui-a mor-tem Fí-li-i De-i cla-
 má-bat mundus se sus-ti-né-re non pos-se.

A - pér - to er - go lán - ce - a mí - li - tis lá - te - re
 cru - ci - fí - xi Dó - mi - ni, ex - í - vit san - guis et
 a - qua in red - em - pti - ó - nem sa - lú - tis
 no - stræ. ✠. O, ad - mi - rá - bi - le
 pré - ti - um, cu - ius pón - de - re ca - ptí - vi -
 tas red - ém - pta est mun - di, Tar - tá - re - a con - frá - cta
 sunt claustra in - fér - ni, a - pér - ta est no - bis iá -
 nu - a re * - gni!

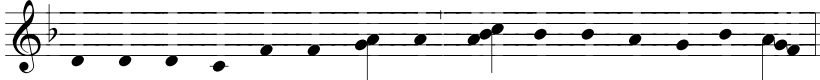
Az antifóna fordítása:

Ki alkotá a mindent, halálra ítelve keresztén függ és szenved, s íme, fennszóval kiált, kiadja lelkét. Az ősi templom kárpitja meghasad, megnyitja mélységét sok sír, és szerte a földön nagy rengés támadt, mert az egész nagyvilág kiált, hogy Isten Fiát meghalni nem tudja túrni. Megnyitja végül katona lánzsája az Úr megfeszített oldalát, és abból vér és víz árad, emberek üdvének nagy váltságdíja. Ó, mily csodás e kincs, e sebvér, melynek ára kiváltott a fog-

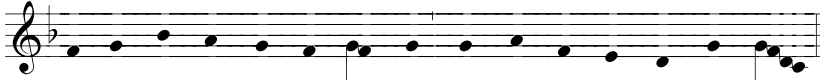
ságból minket, széttört végre az alvilág börtönének zárja, és megnyílt nekünk kapuja a mennynek!

Utána a szköla magyarul himnuszt énekel. Az első strófát a gyülekezet minden versszak után megismétli:

Himnusz | *Legnemesebb minden fák közt (GH 149)*

Leg-ne-me-sebb minden fák közt, hú Ke-reszt-fa, ál-da-lak.

Er-dő egy sem termett i-lyet, ily gyümölc-szel gaz-da-got,

é-des fa, mely é-des szeg-gel é-des ter-het hor-do-zol.:||

2. Dicsőséges viadalnak zengje nyelvünk himnuszá-t, keresztfának győzedelmén énekeljünk diadalt, miként győzött halálával mi megváltó Krisztusunk.

Legnemesebb.

3. Ősszülőknek elbukását megsajnálván Alkotónk, a gyümölcsnek ízlelése ránk midőn halált hozott, Fát jelölt ki, mely a másik fának átkát oldja fel.

Legnemesebb.

4. Megváltásunk rendje-dolga illőn azt kívánta meg, hogy az álnok kártevőnek művét új mű rontsa le, s onnan jön a gyógyulás is, honnan bajunk származott.

Legnemesebb.

5. Szent időnek teljessége így midőn elérkezett, Atyja égi lakhelyéről Egyszülöttje küldetett, s Szűz méhében testet öltvén emberré lett Istenünk.

Legnemesebb.

ó - mni-bus in - sí - di - is in - i - mi - có -
 rum ó - mni-um, ut ti - bi gra - tam ex - hi -
 be - á - mus ser - vi - tú - tem, et
 ac - ce - ptá - bi - le ti - bi fi - at sa - cri -
 fí - ci - um no - strum.

A kereszthódolat végeztével meggyújtják az oltár gyertyáit, és korporálét helyeznek rá. A pap és a szolgálattevők processzióban az Oltáriszentség őrzési helyére vonulnak fáklyákkal és tömjénnel, hódolnak előtte, majd ünnepélyesen előhozzák. Ezalatt a szköla a Laudes, omnipotens körmeneti himnuszt éneкли, amelynek visszatérését hol teljesen, hol félig megismétli a gyülekezet:

Hymnus | *Laudes omnipotens*

Lau-des, O - mni - pot-ens, * fé - ri - mus ti - bi, do - na
 co - lén-tes * cór - po - ris im - mén - si sán - gui - nis at - que
 tu - i. **L**audes. **P**án - gi - mus, ec - ce, tu - am, re - ctor san -

ctis - si - me, mensam, tu, li - cet in - dí - gnis, pro - pi - ti -
 á - re tu - is! **C**órp^oris.

Angelus æthéreus sanctus *descéndat ab astris,*
purificans corpus cor paritérque piis! **L**audes.

Hæc medicina potens *cæli nos ducat in arces,*
intérea terris dans medicámen opis! **C**órp^oris.

Hoc Pater omnipotens cum Christo *pérface clemens,*
Spíritus atque potens, trinus et unus apex! **L**audes.

Miután a pap a Szentséget az oltárra helyezte és megtömjénte, csöndben elvégzi a felajánlási rítusok egy részét. Ezalatt a gyülekezet az alábbi népéneket énekli (ÉE 84):

1. Jézus, világ Megváltója,
 üdvözlégy, élet adója!
 Megfeszített Istenfia,
 szent kereszted szívem hója.

R) Jézus, add, hogy hozzád térjek,
 veled haljak, veled éljek!

2. Általszegve kezed, lábaid,
 átvert tested roskad, bágyad,
 meztelen tépett melled:
 ó, siratlak, ó öllelek!

R) Jézus, add ...

3. Virágoknak szép virága,
 honnét orcád sárgasága?
 Hegyes tövis koronázott,
 édes orcád vérrel ázott.

R) Jézus, add ...

4. Asszú földet harmatozván
 vérzel, vérzel a keresztfán.
 Úgy piroslik tested róla,
 mint a most nyílt piros rózsza.

R) Jézus, add ...

5. Szent karjaid széjjeltárod,
 mert az embereket várod,
 kiken vérrel könyörültél,
 betegekért betegültél.

R) Jézus, add ...

6. Jézusom, ha jön a végnap,
 ismerj engem magadénak!
 Homlokomon piros véred:
 tiéd vagyok, úgy ítélj meg!

R) Jézus, add ...

Az **Oráte, fratres** után a pap **mindjárt** elkezd a **Pater noster**-t, és ezen a napon fennhangon imádkozza utána az **embolizmust** is. Tiszteletadás után **fölmutatja** az Oltáriszentséget, majd a misében máskor szokásos előkészületek egy részét elvégezve ő egyedül magához veszi a Szent Testet. Az embolizmus utáni szertartások végig csöndben történnek. A szkóla ezenközben motettát énekel, majd a Hoc corpus **kommuniót**:

Communio 8 | *Hoc corpus*

Hoc cor - pus, quod pro vo - bis tra - dé - tur, hic ca -
lix no - vi te - sta - mén - ti est in me - o sán - gui - ne,
di - cit Dó - mi - nus. Hoc fá - ci - te, quo - ti - es - cúm - que
sú - mi - tis, in me - am com - me - mo - ra - ti - ó - nem!

Kommúnió | *Ez az én testem* (GH 119)

Ez az én tes - tem, mely ér - te - tek a - da - tik; ez az Új - szö -
vet - ség kely - he az én vé - rem - ben. 7c1. tónus

Azon az éjszakán, melyen elárultatott,

Urunk, Jézus így szólt: **ANT.**

Valahányszor ezt teszitek,

az én emlékezetemre **tegyétek!** **ANT.**

Valahányszor e kenyeret eszitek és e kelyhet isszátok,

az Úr halálát hirdetitek, **amíg el nem jó.** **ANT.**

Ugyanez a kommunió díszes verzusokkal (GH 119):

1. U - runk, Jé - zus azon az éjszakán, midőn el - á - rul - ta - tott,

így szólt: **Ez az én. 2. Va-la - hány-szor ezt te - szí-**
tek, te - gyé - tek az én em - lé - ke - ze - tem - re! Ez az én.
3. Va-la - hány-szor e kenyeret eszitek és e kelyhet isz - szá - tok,
az Úrnak halálát hirdetitek, míg el nem jó. Ez az én.

A purifikáció után a pap csendben elmondja a Quod ore sumpsimus imádságot, majd a szolgálattelvőkkel együtt – tiszteletadás után – kivonul.

Vesperás és sírbatétel

Ezután elvégezzük a vesperást a szent háromnapban a kisebb óránál megszokott módon, azaz prózában, a pénteki zsolnával.

Pater noster és Ave, María, *csendben.*

137. zsolnár

HÁLÁT adok neked, Uram, teljes szívemből, *
mert meghallgattad az én szómat.

Az angyalok színe előtt éneklek neked, *
leborulok a te szentélyed előtt.

Hálát adok a te nevednek irgalmasságodért és hűségédért, *
mert felmagasztaltad mindenek fölött a te szent nevedet.

Valamely napon segítségül hívlak, meghallgatsz engem, *
és megsokasítod az erőt az én lelkemben.

Valljanak meg téged, Uram, a föld minden királyai, *
midőn szádnak beszédét hallják;

És énekeljék meg az Úrnak útjait, *
hogyan nagy az Úr dicsősége;

Mert fölséges az Úr †

és letekint a kicsinyekre, *
de a kevélyeket csak távolról nézi!

Ha szorongatás közepette járok is, te éltetsz engem, †
és ellenségeim haragja ellen kiterjesztetted a kezedet, *
és megszabadít a te jobbold.

Az Úr elvégzi, amit énbennem kezdett. †
Uram, a te irgalmad örökkévaló, *
ne vesd meg kezedenek alkotását!

138. zsoltár

URAM, te megvizsgáltál és ismersz engem, *
tudod, ha leülök és ha fölkelek.

Ismered az én gondolataimat távolból is, *
figyeled járásomat és nyugvásomat.

Előre látod minden utamat, *
még nyelvemre sem jött a szó, és te már ismered.

Mindenfelől körülveszel engem, *
és reám tetted a kezedet.

Csodálatos előttem a te tudásod, *
magasságos az, és föl nem érhetem.

Hová menjek a te lelked elöl, *
és hová fussak a te színed elöl?

Ha fölmegek az égbe, te ott vagy, *
ha leszállok az alvilágba, jelen vagy ott is.

Ha fölölteném a hajnal szárnyait, *
vagy laknék a tenger végső határain;

Oda is a te kezed viszen engem, *
és a te jobb kezed tart meg engem;

És ha mondanám: †
Talán a sötétség elföd engem, *
világosság helyett az éjszaka vegyen körül engem;

De a sötétség nem sötét neked, †
és az éjszaka fénylik, mint a nappal, *
sötétsége neked világosság.

Hiszen te alkottad veséimet, *
te szőttél engem anyám méhében.

Hálát adok néked, mert csodálatos módon alkottál, †
csodálatosak a te cselekedeteid, *
jól tudja ezt az én lelkem.

Előtted nem voltak rejtve csontjaim, †
 midőn formálódtam a rejtekben, *
 formálódtam, mintegy a föld mélyében.

Még tökéletlen voltam, s már láttak szemeid, †
 és könyvedbe írva voltak minden napjaim *
 elgondolva, midőn még soruk el sem kezdetett.

Mily tiszteletreméltók nekem a te gondolataid, ó, Isten, *
 igen hatalmas a számuk!

Sorolnám őket egész éjszaka, †
 de számosabbak a homoknál, *
 fölkelek és ismét veled vagyok.

Bárcsak elvesztenéd, Isten, a bűnösöket, *
 távozzatok tőlem, vérengző emberek;

Kik tefelőled gonoszul szóltak, *
 és hiúságukban fölkelnek ellened!

Ne gyűlöljem, Uram, a téged gyűlölőket, *
 és ne irtózzam-e a téged támadóktól?

Tökéletes gyűlölséggel gyűlölöm azokat, *
 és nekem ellenségeim lettek.

Vizsgálj meg, Isten, és tudjad a szívemet, *
 tégy próbára és ismerd meg ösvényeimet;

És lássad, vajon a hamisságnak útja vagyok-e bennem, *
 és vezess engem az örök úton!

139. zsoltár

MENTS meg engem, Uram, a gonosz embertől, *
 az álnok férfiatól ments meg engem;

Kik gonoszságokat gondoltak szívükben, *
 egész nap háborúságot szítanak!

Megélesítették nyelvüket mint a kígyóét, *
 áspisok mérge az ő ajkuk alatt.

Órizz meg engem, Uram, a bűnös kezétől, *
 és az álnok férfiatól ments meg engem;

Kik megejteni gondolták lépésemet, *
 tört rejtettek el nékem a kevélyek;

És köteléket vontak föl csapdának, *
 az út mellett gáncsot vetettek nékem!

Mondám az Úrnak: †
 Én Istenem vagy te, *
 hallgasd meg, Uram, könyörgésem szavát!

Uram, Uram, én megszabadulásom ereje, *
 beárnyékoztad fejemet a harc napján.
Ne adj át engem, Uram, kívánságom ellen a bűnösnek, *
 ne hagyjad teljesülni az ő terveit!
Fölemelik körülöttem fejüket, *
 de ajkaik gonoszsága elborítja őket.
Eleven parázs hullik rájuk, *
 leveted őket a mélységbe, és többé föl nem kelnek.
Meg nem állhat a földön, ki nyelvével vétkezik, *
 az álnok embert romlásba hajszolja gonoszsága.
Tudom, hogy az Úr szolgáltató igazságot a védtelennek, *
 elégtételt ad a szegényeknek.
Az igazak pedig hálát adnak a te nevednek, *
 és az egyenes szívűek színed előtt laknak.

140. zsoltár

URAM, tehozzád kiáltok, siess hozzám, *
 figyelmezzél az én szómra, mikor kiáltok!
Szálljon fel az én imádságom, miként a tömjénfüst, a te színed elé, *
 s kezeimnek fölemelése legyen előtted esteli áldozat!
Zárd be, Uram, az én számat, *
 és tégy őrizetet ajkamnak ajtajához!
Ne engedd szívemet gonosz szavakra hajlani, *
 s mentségeket keresni bűneimre;
Mint azok az emberek, akik gonoszságot tesznek, *
 ne legyen részem az ő gyönyörűséges étkeikben!
Fedjen meg engem irgalmasságában az igaz és fenyítsen meg engem, †
 a bűnösök olaja pedig ne illatozzék fejemen, *
 gonoszságaik ellen imádkozom!
Vezéreik a kősziklához vettetnek, *
 akkor meghallják szavam erejét.
Mint a földből kiszántott és széthasított rögök, *
 úgy hulljanak a pokol torkába csontjaik!
Rajta, ó, Uram, terajtd az én szemeim, *
 hozzád menekülök, ne oltsd ki az én lelkemet!
Órizz meg engem a törtől, melyet nekem állítottak, *
 a gonosztevőknek botrányköveitől!
Saját hálójukba esnek a bűnösök, *
 én pedig egymagamban átmegegyek.

141. zsoltár

SZAVAMMAL az Úrhoz kiáltok, *
szavammal az Úrhoz könyörgök.
Kióntóm színe előtt az én siralmamat, *
és nyomorúságomat előtte feltárom;
Mert megfogytakozott bennem a lélek, *
pedig ismered az én ösvényeimet.
Az úton, amelyen járok, *
tört rejtének el nekem.
Jobbra tekintek és nézek, *
és nincs, ki megismerjen engem.
Elveszett a menekvés éntőlem, *
és nincs, ki megkeresse az én lelkemet.
Hozzád kiáltok, Uram, †
s mondom: Te vagy az én reménységem, *
osztályrészem az élőknek földjén.
Figyelmezz az én könyörgésemre, *
mert igen megaláztak engem!
Szabadíts meg üldözőimtől, *
mert elhatalmasodtak rajtam!
Hozd ki a börtönből az én lelkemet, *
hogy dicsőíttessék a te neved;
És vegyenek körül engem az igazak, *
hisz megfizetsz nékem!

A Boldogságos Szűz éneke (erre felállunk)

MAGASZTALJA *
az én lelkem az Urat.
És örvendezik az én lelkem *
az én üdvözítő Istenemben.
Mert meglátta az ő szolgálójának alázatosságát, *
és íme, mostantól fogva boldognak mondanak engem →
minden nemzetek.
Mert nagy dolgot cselekedett énvelem a Hatalmas, *
és szent az ő neve.
És az ő irtalmassága nemzetségről nemzetségre *
azokon, kik őt félik.
Hatalmasságot cselekedett az ő karjával, *
szétszórta a gőgösöket szívüknek elbizottsága által.

Letette a hatalmasokat a székről, *
 és fölmagasztalta az alázatosakat.
Az éhezőket betöltötte jókkal, *
 és a gazdagokat üresen küldte el.
Fölvette Izráelt, az ő szolgáját, *
 hogy ne felejtse irgalmasságát,
Miképpen megmondotta vala atyáinknak, *
 Ábrahámnak és az ő maradékának mindörökké.

50. zsoltár (térden)

Könyörülj rajtam, Isten, *
 a te nagy irgalmasságod szerint;
És a te könyörületednek sokasága szerint *
 töröld el az én gonoszságomat!
Moss meg engem teljességgel az én gonoszságomból, *
 és bűnömből tisztíts meg engem;
Mert ismerem az én gonoszságomat, *
 és szemem előtt van az én bűnöm mindenkor!
Ellened, csak teellened vétkeztem, *
 és gonoszat cselekedtem a te színed előtt;
Hogy igaznak találtassál beszédedben, *
 és győzedelmesnek ítéletedben;
Mert íme, már gonoszságban fogantattam, *
 és bűnben fogadott engem anyám.
Pedig te a szívnek igazságát szereted, *
 és bölcsességednek titkait kinyilatkoztattad nékem.
Hints meg engem izsóppal, és megtisztulok, *
 moss meg engem, és a hónál fehérebb leszek!
Engedd, hogy örömet és vigasságot halljak, *
 hogy örvendezzenek megalázott csontjaim!
Fordítsd el orcádat bűneimtől, *
 és töröld el minden gonoszságomat!
Tiszta szívet teremts bennem, ó, Isten, *
 és az igaz lelket újítsd meg bensőmben!
Ne vess el engem orcád elől, *
 és szent lelkedet ne vond meg tőlem!
Add vissza nekem a te üdvösségednek örömét, *
 és készséges lélekkel erősíts meg engem!
Hadd tanítsam meg a bűnösöket a te utaidra, *
 és az istentelenek majd megtérnek hozzád!

Szabadíts meg engem a vértől, Isten, én üdvösségemnek Istene, *
és nyelvem magasztalni fogja igazságodat!

Uram, nyisd meg ajkamat, *
és szám a te dicséretedet hirdeti;

Mert nem az áldozatban gyönyörködöl, *
és hiába hozok égőáldozatot, nincsen az tetszésedre!

A töredelmes lélek az Istennek tetsző áldozat, *
a megtört és alázatos szívet, ó, Isten, meg nem veted.

Cselekedjél kegyesen, Uram, Sionnal jóakaratom szerint, *
hogy megépüljenek Jeruzsálemnek falai!

Akkor elfogadod az igazság áldozatát, †
az ajándékokat és az égőáldozatot, *
akkor visznek majd oltárodra áldozati állatot.

Majd a *Christus factus est graduále szövegét mondjuk prózában*

Krisztus * engedelmes volt értünk mindhalálig, mégpedig a keresz-
nek haláláig.

Kýrie, eléison! Christe, eléison! Kýrie, eléison! Pater noster.

Könyörgés (Orémus és konklúzió nélkül)

RÉSPICE, quæsumus, Dómine, super hanc famíliam tuam, pro qua
Dóminus noster, Iesus Christus non dubitávit mánibus tradi no-
céntium, et crucis subíre torméntum.

A vesperás végén, a sírbatételi szertartás kezdetére, amikor a pap megtömjénezi a Szent-
séget, a szköla és a gyülekezet népéneket énekel:

Gyászba borult Isten csillagvára (ÉE 95). Kottáját lásd hátul, a Függelékben.

1. Gyászba borult Isten csillagvára,
függőnyt vontak mennynek ablakára,
meghalt, meghalt az ártatlan Bárány,
vértől ázott szent kereszt oltárán.

2. Temetésre lejön a mennyország,
könnyetől áznak az anyagi orcák,
sír, zokog a fiavesztett gerle,
égig ér a Szűzanya keserve.

3. Élet Ura, meghaltál üdvünkre,
a Sátánnak országa most dőlt le,
Szűzanyádnak fájdalmát tekintsed,
add meg nekünk a mennyei kincset!

Majd antifónát: Antifóna | *Imádunk téged, Krisztus* (előénekes kezdi)

I - má-dunk té - ged * Krisz - tus, és ál-dunk té - ged, mert

szent ke-resz-ted ál - tal meg-vál-tot-tad a vi - lá - got.

Ekkor a pap a szentsírhoz vonul, és elhelyezi ott az Oltárszentséget, amelyet ettől kezdve folyamatosan őriz valaki, a zsoltároskönyvet imádkozva. Megtömjénezi, majd kivonul. A sírbátétel alatt a székola a Jerúsalem, luge **responzóriumot** énekl:

Responсорium 5 | Jerusalem luge

Ie - rú - sa - lem, lu - ge, * et éx - u - e te vé -

sti - bus iu - cun - di - tá - tis; ind - ú - e - re

cí - ne - re et ci - lí - ci - o, * qui - a in te est

oc - cí - sus Sal - vá - tor Is - ra - el!

Ÿ U - lu - lá - te, pa - stó - res, et cla - má - te,

a - spér - gi - te vos cí - ne - re! **Q**ui - a in te.

Más, alkalmas nagyszombati responzóriumok követhetik:

Responsorium 5 | *Plange quasi virgo*

Plan-ge, * qua-si vir-go, plebs me - a,
 u - lu - lá - te, pa - stó - res, in cí - ne - re
 et ci - lí - ci - o, * qui - a vé - ni - et di - es
 Dó - mi - ni ma - gna et a - má - - ra
 val - de. ✠. Plau - sé - runt su - per me má - ni - bus omnes
 trans - e - ún - tes per vi - am, si - bi - la - vé - runt, et mo -
 vé - runt ca - put. Qui - a vé - ni - et.

Responsorium 8 | *Recessit pastor noster*

Re - cés - sit pa - stor no - ster, fons a - quæ
 vi - væ, ad cu - ius trás - i - tum sol ob -

scu - rá - tus est, nam et il - le ca - ptus est,

qui ca - ptí - vum te - né - bat pri - mum hó - mi - nem.

* Hó - di - e por - tas mor - tis et se - ras

pá - ri - ter Sal - vá - tor no - ster de - strú - xit.

∇ De - strú - xit qui - dem claustra in - fér - ni, et sub - vér -

tit pot - én - ti - am di - á - bo - li. Hó - di -

e por - tas.

Végezetül a Mária-siralom, díszesebb dallamon:

Va - lék si - ralm - tu - dat - lan, si - ralm - mal se - pe -

dek, bú - val a - szok, e - pe - dek. Vá - laszt vi - lá - gom -

túl, zsi-dó fi - a - dom - túl, é - zes ö - rö - mem -

túl. Ó, én é - zes u - ra-dom, egyen egy fi - a-dom! Sí - ró

a-nyát te-küntsed, bú-ja be - lől ki - nyuh-had! Sze-mem

künnel á - rad, én junhom bú-val fá - rad, te vé-röd hul-

lat - ja én jun-hom a - lé - lat-ja. Vi - lág vi - lá -

ga, vi - rág-nak vi - rá - ga, ke - se - rű - en kín - za -

tul, vas-sze-gek-kel ve - re - túl. Ó, ne - kem, én fi - am,

é - zes mé - zül, szé-gye-nül szép-sé-göd, ví - röd hull

ví - zül! Si - ralmam, fu - há-sza - tom ter - te - tik kí - vül, én

junhomnak bel-bú - ja, ki sümha nim hí - ül. Végy, ha-lál, en-

gö-met, e-gye-döm íl - jen, ma-rad-jon u - ra - dom, kit vi-
lág fíl-jen! Ó, i - gaz Si-me - on-nak bezzeg sza-va é - re:
én ér-zem ez bú - tö - rüt, kit ní - ha i - gé - re. Tú - led
vál - nom, de nüm va - lál - lal, hul így kín-zas-sál, fi - am,
ha - lál - lal. Zsi-dó, mit tész, tür-vén-te - len, fi - am mert hal bün-
te - len. Ver-ve, szúr-va, rán - gat - va, köp-ve, fog-va, húz-toz-
va, ük - lel - ve, köt - ve ö - löd! Ke-gyüd - je - tük fi - am-nak,
ne légy kegyülm magamnak, a - vagy ha - lál kín - já - val, a -
nyát é - zes fi - á - val e-gyem-be - lü öl - je - tük!

NAGYSZOMBAT

Sabbatum Sanctum

Matutinum: SzHZs 110-146. Prima, tercia, szexta, nóna: SzHZs 6-16.

Lucernárium

A templomnál kőből pattintott tüzet gyújtanak, az oltárt fölékesítik, de a gyertyákat nem gyújtják meg. A tűzszentelés helyén a pap három könyörgéssel megszenteli a tüzet, majd egy **negyedik**kel a húsvéti gyertyába tűzendő öt tömjénszemet. Ekkor a szent tűz paraszából a tömjénezőbe tesznek, a pap tömjént szór rá, megáldja, és előbb az Aspérges me zsoltárverset mondva szenteltvízzel meghinti, utána pedig megtömjénezi a tüzet. Míg a pap/diakonus átöltözik, a szkóla az **Invéntor** rútili himnuszt éneкли latinul. A gyülekezet a visszatérést minden strófa után megismétli magyarul:

Hymnus | *Invéntor rutili*

In - vén - tor rú - ti - li, * dux bo - ne, lú - mi - nis, qui cer - tis

ví - ci - bus tém - po - ra dí - vi - dis: * mer - so so - le, cha - os

ín - gru - it hór - ri - dum, lu - cem red - de tu - is, Chri - ste, fi -

dé - li - bus!

Tündök-lő fé-nyeknek te-rem-tő-je, Is - ten, az i - dők rit-
mu-sát te szabad meg bölcsen. Lement már a nap, ránk tör a
rút ká - osz; add nekünk fé-nye-det, add meg, jó Ve - zé - rünk!

Bár számos csillaggal világítsz az éjben,
s királyi mennyboltod ragyog a holdfényben,
kőből kipattant tűz mégis hirdeti:
a Kőből született tűz fényét keressük. **T**ündöklő.

Ez a jel megtanít: életünk reménye
Krisztusnak testében adatott meg nekünk,
ki Szegletkőnek hívatta önmagát,
melyből a fényt adó új szikra születik. **T**ündöklő.

Fényt adsz most szemünknek, fénye vagy szívünknek,
Atyádnak sugarát tükrözöd a földön.
Fogadd el, kérünk, amit a Szent Egyház
krizmával fölkenve bemutat Tenéked! **T**ündöklő.

A himnusz után a diakonus/pap megfogja a nádszálra tűzött hármasszoros gyertyát, és a többi szolgálattevő kíséretében bevonul a sötét templomba. Ahogy a szentélyhez közeledik, háromszor megáll. Egy akolitus a szent tűzről mindháromszor meggyújt egy gyertyát, mire a diakonus/pap a nádszálat magasba tartva, egyre emelkedő hangon énekl:

Lumen Christi!

A gyülekezet letérdelve így válaszol:

De - o grá - ti - as!

A szentélybe érve a diákonus/pap átadja a nádszálat egy akolitusnak, és az evangéliumolvasásához hasonló előkészület után megkezdí az Exsultet éneklését magyarul. Ezalatt mindenki áll, a prefációdialógus szavaira a szokott módon válaszol. A megfelelő helyen a diákonus/pap betűzi a tömjénszemeket a gyertyába, meggyújtja a gyertyát, majd arról a szolgáltatók a gyülekezet gyertyáit.

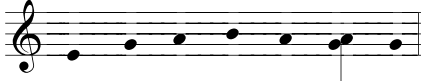
A húsvéti gyertya megáldása | *Exsultet* (NH² 253–263)

Im-már ujjong-jon a mennyben, az an-gya-lok kó-ru-sa,
és uj-jongjanak az Isten körül szolgáló tit-kos szel-le-mek,
s mert győ-zel-met szerzett a nagy ki-rály: zen-düljön meg az üd-
vös-ségnek har-so-ná-ja! **M**ost ör-vend-jen a föld is, sugár-
zásában e vil-lám-ló fé-nyeknek, és meg-világosítva az örök
Király ragyo-gá-sa ál-tal az e-gész föld-ke-rek-ség lás-
sa meg, hogy a sö-tét-ség már el-tűnt ró-la! **É**s vi-gadjon
a mi A-nyánk, az Egyház is, ily nagy fényesség sugara-i-val

é - ke-sen, s az egy-begyűlt nép hangos szó - za - tát a temp-
 lomcsarnok visszhan-goz - za! **Most** kér - lek azért, kedves test -
 vé-rek, ti - te - ket, kik e szent fény csodálatos világánál körü -
 löt-tem áll- tok, a mindenható Istennek irgalmát szó-lít - sá- tok
 ve-lem együtt, kér - ve, hogy ő, ki engem, bár nem vagyok rá
 érde-mes, levitá- i - nak so - rá - ba ke-gye-sen meg - hí-vott,
 fé-nyé-nek ke-gyel-mé-vel tölt-sön el, s e Gyer-tyának dicsérő
 énekét vigye vég-be aj-kam ál - tal. A mi Urunk, Jé-zus
 Krisztus, az ő Fi - a ál - tal, a - ki vele él és ural -
 ko-dik a Szentlélekkel egy-ség-ben, Is - ten:

Prex

☩. Mind-ö-rök-kön ö-rök-ké.

☩. Á-men.

☩. Az Úr le-gyen ve-le-tek!

☩. És a te lel-ked-del!

☩. E-mel-jük föl szí-vün-ke-t!

☩. Föl-e-mel-tük az Úrhoz.

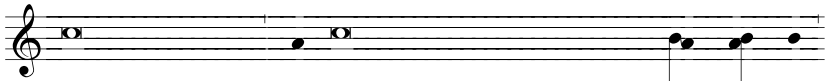

☩. Ad-junk há-lát U-runknak, Is-te-nünknek!

☩. Mél-tó és i-gaz-sá-gos!

Mert valóban

méltó és igazságos a láthatatlan és mindenható A-tya - is - tent

és egyszülött Fiát is, a mi U-run-kat, Jé-zus Krisztust

a szívnek és elmének minden e-re - jé - vel s a hangnak szolgálá - tá - val zen - ge - ni. **Ő** leróttá helyettünk az örök Atyának

Ádám a - dós - sá - gát, s az ősbűnnek adóslevelét le - tő - ről - te

szent - sé - ges vé - ré - vel. **Mert**, íme, most vannak itt a hús - vé - ti ün - ne - pek, mi - dőn leöletik a - maz i - ga - zi Bá - rány,

ki - nek vére szentséges jel a hí - vő lé - lek - nek aj - ta - ján.

Í - me, az éj - sza - ka, melyen te, Urunk, kivezeted atyáinkat,

Iz - ra - el fi - a - it E - gyip - tomból, majd szá - raz láb - bal

a Vö - rös - ten - ge - ren át - vit - ted ő - ket. **És** va - ló - ban

ez az az éj - sza - ka, mely a bűnök sötétséget el - osz - lat - ta

a tűzoszlop vilá - gos - sá - ga ál - tal. **Ez** az az éj - sza - ka,

mely ma szerte az e - gész vi - lá - gon a Krisztus - hí - vő - ket

a világ tévelygéseitől és a bűnök homályától el - vá - laszt - ván

a ke - gye - lem - nek át - ad - ja, s a szentségbe kap - csol - ja

ő - ket. **Í** - me, az éj - sza - ka, melyen széttörve a halál bilin -

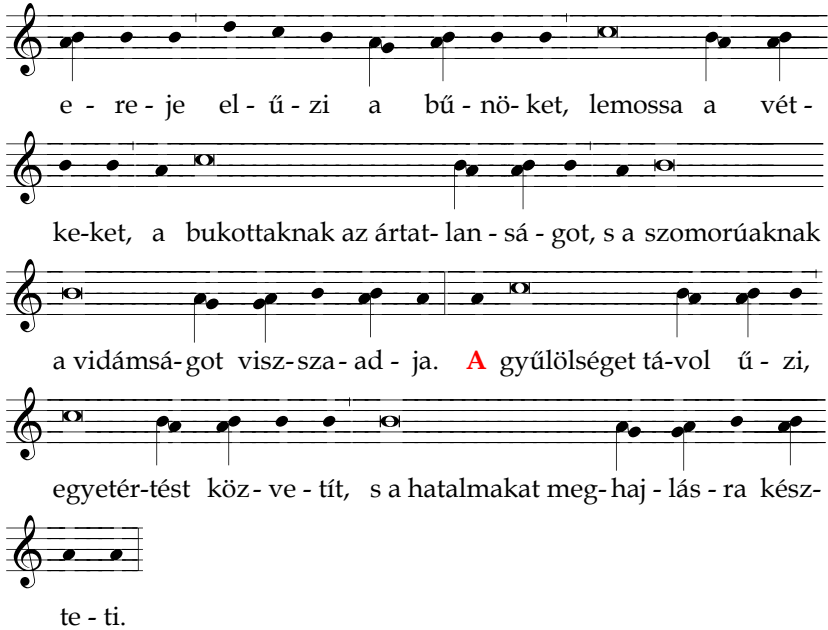
csét, Krisztus az alvilágból győz - te - sen fel - jött. **Mert** mit ért

volna nekünk meg - szü - let - nünk, ha a megváltás nem ér el

min - ket! **Ó**, milyen csodálat - ra mél - tó, hogy a - tya - i

jó - sá - god így le - haj - lik hozzánk! **Ó**, mily fölbecsülhetetlen

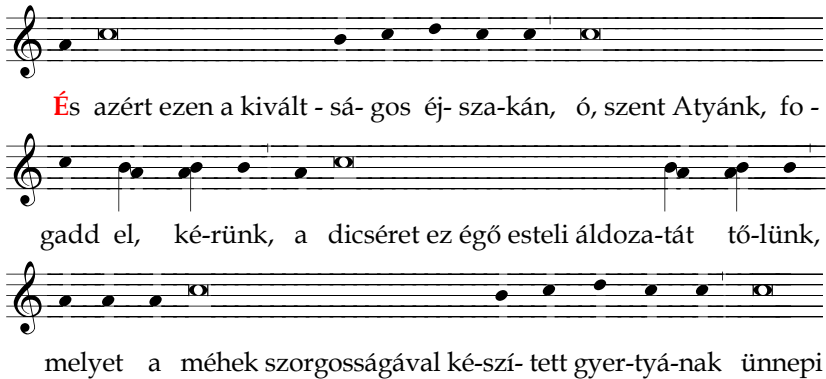
szerelmednek ked-ve - zé - se: hogy kiváltsd a szol-gát, kiszol-
 gáltattad saját Fi - a - dat ér - te! **Ó**, Á - dámnak va - ló - ban
 szük - sé - ges vét - ke! Mert Krisztus halála lett el - tör - lő - je
 an - nak! **Ó**, ál - dás - ter - mő vé - tek, melyhez i - lyen és ily
 nagy meg - vál - tó il - lett! **Ó**, valóban bol - dog éj - sza - ka,
 mely csak maga volt méltó tudni az időt s az ó - rát, melyben
 Krisztus az alvi - lág - ból fel - tá - madt! **Ez** az az éj - sza - ka,
 a - melyről az Í - rás mondja: „A - maz éjszaka fénylik, mint a
 nap - pal, és az éj világosság lesz majd nékem, mely gyönyö - rű -
 sé - get á - raszt.” **Hi**-szen ennek az éjszakának megszente - lő

e - re - je el - ű - zi a bú - nő - ket, lemossa a vét -
ke - ket, a bukottaknak az ártat - lan - sá - got, s a szomorúaknak
a vidámsá - got visz - sza - ad - ja. **A** gyűlölséget tá - vol ú - zi,
egyetér - tést köz - ve - tít, s a hatalmakat meg - haj - lás - ra kész -
te - ti.

A diákonus most a húsvéti gyertyába illeszt öt tömjénzemet, a következő rendben:

1
4 2 5
3

És azért ezen a kivált - sá - gos éj - sza - kán, ó, szent Atyánk, fo -
gadd el, ké - rünk, a dicséret ez égő esteli áldozá - tát tő - lünk,
melyet a méhek szorgosságával ké - szí - tett gyer - tyá - nak ünnepi

felaján-lá - sá - val szolgáinak ke- ze ál - tal megad néked a
 szent- sé - ges Egy-ház. **Á**m tudjuk immár, hogy mit hirdet ez
 a fényosz-lop, melyet Istennek tiszteletére a pirosuló tűz láng-
 ra gyúj-tott.

A diákonus most a háromágú gyertyáról meggyújtja a húsvéti gyertyát.

És e láng, hogyha sokfé-lé oszt-juk is, meg nem fogyatkozik
 a szét - osz- tás ál - tal. **M**ert táplálja azt az olva-dó vi- asz,
 me-lyet e drága lámpásnak a- nya - gá - ul a méhek ki-rály-
 nő - je ké - szí- tett.

A diákonus most az egyik akolitus gyertyáját meggyújtja a húsvéti gyertyáról, és ezzel megkezdődik a fény szétosztása:

Ó, valóban bol- dog éj - sza - ka, melyben Egyiptomot ki -
 fosz - tot - ta és Izráelt gaz - dag - gá tet - te! Ó, éjszaka,
 melyben egyesült a földivel a mennye - i s az emberi - vel az,
 mi is - te - ni! Most kérünk tehát, U - runk, té - ged, hogy e
 gyertya, melyet nevednek tiszteletére meg - szen - tel - tünk, hogy le -
 győzze az éj - nek ár - nyát, maradjon meg fogy - ha - tat - lan fényben!
 És elfogadván, mint jóillatú áldozat - tot tő - lünk, add, hogy vi -
 lágossága az é - gi fé - nyekkel ol - vad - jon egy - be! Fény -
 lő láng - ját ta - lál - ja ég - ve a Haj - nal - csil - lag: Az a

Haj-nal - csil-lag, ki nem is-mer al-konyt. **Ki** az alvilágból
 visz-sza - tér-vén derűs fényében felragyogott az em - be - ri
 nem-nek. **Most** tehát, Urunk, arra ké-rünk té-ged, hogy minket,
 há - zad né - pét, a papságot és a neked szentelt hí - ve - ket,
N. pápánkkal és **N.** püspökünk-vel e-gyütt, és szent **N.**-nek
 csa-lád-ját, itt egybegyűlt közös-sé - gűn-ke-t, mi hazánkat és
 előljá - ró - in - kat, békés i - dő-ke-t en-ged-vén a Húsvét szent
 örömeben megőriz - ni mél - tóz - tas - sál! **A** mi Urunk Jé-zus
 Krisztus, a te Fi - ad ál - tal, ki Veled él és uralkodik a
 Szentlélek-vel egy-ség-ben, Isten, mindö - rök-kön ö - rök - ké.

Á - men.

Miután az ének a végére ért, a lektor megkezdi a tizenkét prófécia magyar nyelvű olvasását cím nélkül (más, szintén hiteles ősi hagyományok szerint ilyenkor csak az alább csillaggal jelölt négy vagy öt olvasmány hangzik el):

Első prófécia (Gn 1,1-31; 2,1-2)*

KEZDETBEN teremté Isten a mennyet és a földet. A föld pedig pusztas és üres vala, és sötétség vala a mélység színén, és az Isten lelke lebeg vala a vizek fölött. És mondá Isten: „Legyen világosság!” És lőn világosság. És látá Isten a világosságot, hogy jó, és elválasztá a világosságot a sötétségtől, és nevezé a világosságot napnak, és a sötétséget éjnek; és lőn este és reggel, egy nap. Mondá még az Isten: „Legyen erősség a vizek között, és válassza el a vizeket a vizektől!” És erősséget alkota Isten, és elválasztá a vizeket, melyek az erősség alatt valának, azoktól, melyek az erősség fölött valának. És úgy lőn. És nevezé Isten az erősséget égnek; és lőn este és reggel, második nap. Mondá pedig Isten: „Gyűljenek egybe a vizek, melyek az ég alatt vannak, egy helyre, és tűnjék ki a száraz!” És úgy lőn. És nevezé Isten a szárazat földnek, és a vizek gyüleményét nevezé tengernek. És látá Isten, hogy jó. És mondá: „Teremjen a föld zöldellő és maghozó füvet és gyümölcsöző fát, mely gyümölcsöt hozzon neme szerint, melynek magva önmagában legyen a földön!” És úgy lőn. És terme a föld zöldellő és maghozó füvet neme szerint, és gyümölcsöző fát, mindeniknek magva lévén faja szerint. És látá Isten, hogy jó. És lőn este és reggel, harmadik nap. Mondá pedig Isten: „Legyenek világítók az ég erősségén, és válaszsák el a napot és éjszakát, és legyenek jelül az időkre és napokra és esztendőkre; hogy világítsanak az ég erősségén, és világosítsák meg a földet!” És úgy lőn. És alkota Isten két nagy világítót, a nagyobbik világítót, hogy uralkodjék nappal, és a kisebbik világítót, hogy uralkodjék éjjel, és csillagokat. És helyezé azokat az ég erősségébe, hogy világítsanak a földre, és uralkodjanak nappal és éjjel, és válasszák el a világosságot és sötétséget. És látá Isten, hogy jó. És lőn este és reggel, negyedik nap. Mondá még az Isten: „Hozzanak elé a vizek csúszómászó élőlényeket és szárnyasokat a föld felett, az ég erőssége alatt!” És teremté Isten nagy cethalakat és minden élő és mozgó lényt, melyeket a vizek előhoztanak fajaik szerint, és minden szárnyas állatot neme szerint. És látá Isten,

hogy jó. És megáldá azokat, mondván: „Növekedjete és sokasodjatek, és töltséte be a tenger vizeit; és a madarak sokasodjanak a földön!” És lőn este és reggel, ötödik nap. Mondá még az Isten: „Hozzon elé a föld élő lényeket nemeik szerint, barmokat és csúszómászó állatokat és földi vadakat fajaik szerint!” És úgy lőn. És alkota Isten földi vadakat fajaik szerint, és barmokat és a földnek minden csúszómászó állatát neme szerint. És látá Isten, hogy jó, és mondá: „Alkossunk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra, ki uralkodjék a tenger halain és az égi madarakon és vadakon és az egész földön és minden csúszómászó állaton, mely mozog a földön!” És teremté Isten az embert az ő képére; Isten képére teremté őt, férfiúvá és asszonnyá teremté őket. És megáldá őket Isten, és mondá: „Növekedjete és sokasodjatek, és töltséte be a földet, és hajtsátok azt birodalmatok alá, és uralkodjatek a tenger halain és az égi madarakon és minden állatokon, melyek mozognak a földön!” És mondá Isten: „Íme, nektek adtam minden maghozó füvet a földön, és minden fákat, melyeknek nemük szerint magvuk vagy onmagokban, hogy legyenek eledelül nektek és a föld minden állatainak és az ég minden madarainak és mindennek, ami mozog a földön, és miben élő lélek van, hogy legyen eledelükre.” És úgy lőn. És látá Isten mindent, amit alkotott vala, és igen jók valának. És lőn este és reggel, hatodik nap.

Elvégeztetének tehát az eget és a föld, és azoknak minden ékességé. És befejezé Isten a hetedik napon munkáját, melyet alkotott vala; és megnyugovék a hetedik napon minden munkájától, melyet véghez vitt vala.

A prófécia befejeztével a pap Flectámus és Leváte **után recitálja a** Deus, qui mirabiliter könyörgést, fordítása:

Isten, aki csodálatra méltó módon megteremtette az embert és még csodálatosabban megváltottad, add meg nekünk, kérünk, hogy a bűnnek csábításával szemben egész lelkületünk meggyőződésével helytállhassunk, hogy az örökkévaló örömökre eljuthassunk. A mi Urunk ...

Második prófécia (Gn 5,31–8,21)

NÓÉ pedig, mikor ötszáz esztendő vala, nemzé Szemet, Kámot és Jáfetet. És mikor az emberek sokasodni kezdetek a földön, és leányokat nemzettek, látván az Isten fiai az emberek leányait, hogy szépek, feleségeket vőnek magoknak mindazok közül, kiket választottanak vala. És mondá az Isten: „Nem marad meg az én lelkem az emberben mindörökké, mivel ő test; és lesznek az ő napjai száz-húsz esztendők.” Óriások valának pedig a földön ama napokban. Mert

miután az Isten fiai bementek az emberek leányaihoz, s azok szültek vala, ezek lőnek ama hatalmas és kezdettől nevezetes férfiak. Látván pedig Isten, hogy nagy az emberek gonoszsága a földön, és a szívnek minden gondolata gonoszra figyel minden időben, megbáná, hogy embert teremtett a földön, és benső szívbéli fájdalommal illetetvén: „Eltörlöm”, úgymond, „az embert, kit teremtettem, a föld színéről, az embertől az állatokig, a férgektől az égi madarakig; mert bánom, hogy alkottam őket.” De Noé kegyelmet talála az Úr előtt. Ez Noé nemzetsége: Noé igaz és tökéletes férfiú vala nemzetsége között, Istennel jára. És nemze három fiat: Szemet, Kámot és Jáfetet. Megromlott vala pedig a föld Isten előtt, és megtelék gonosszággal. És mikor látta Isten, hogy a föld megromlott (mert minden test megvesztegette vala útját a földön), mondá Noénak: „Elérkezett vége minden testnek előttem; betelt a föld gonosszággal színük előtt, és én elvesztem őket a földdel együtt. Készíts magadnak bárkát simított fákból, rekesztékeket csinálj a bárkában, és kend be enyvvvel belül és kívül! És ekképpen készítsd el azt: háromszáz könyöknyi legyen a bárkának hossza, ötven könyöknyi szélessége, és harminc könyöknyi annak magassága! Ablakot csinálj a bárkán, és ennek legfelsőbb részét egy könyöknyin végezzed, a bárka ajtaját pedig oldalul helyezd, alsó, közép és harmad emeletet csinálj abban! Mert, íme, én vízözönt hozok a földre, hogy megöljek minden testet, melyben életnek lélegzete van az ég alatt. Minden, mi a földön vagyon, megemésztetik. De veled szövetséget kötök, és bemégy a bárkába, te és fiaid, feleséged és fiaid feleségei veled. És minden testbeli valamennyi állatból kettőt-kettőt végy be a bárkába, hogy éljenek veled, hímet és nőstényt; a madarak közül fajaik szerint, és a barmok közül fajaik szerint, és a földnek minden csúszómászó állataiból fajaik szerint; mindenikből ketten menjenek be veled, hogy élhessenek! Végy azért minden eledelből, melyek megehetők, és hordd be magadhoz, hogy mind neked, mind azoknak legyenek táplálékul!” Megcselekvé tehát Noé mind, amiket Isten neki parancsolt vala.

És mondá neki az Úr: „Menj be te és egész háznéped a bárkába; mert téged láttalak igaznak előttem e nemzedékben! Minden tiszta állatokból vígy be hetet-hetet, hímet és nőstényt; a tisztátalan állatokból pedig kettőt-kettőt, hímet és nőstényt! Az égi madaraktól is hetet-hetet, hímet és nőstényt, hogy fajuk megtartassék az egész föld színén! Mert, íme, még hét nap, s azután esőt árasztok a földre negyven nap és negyven éjjel, s eltörlök a föld színéről minden állatot, melyeket teremtettem.” Mind megcselekvé azért Noé, miket az Úr

neki parancsolt vala. És hatszáz esztendő s vala, mikor a vízözön elárada a földön. És beméne Noé és vele fiai, az ő felesége és fiainak feleségei a bárkába a vízözön miatt. A tiszta és tisztátalan állatok közül is, és a madarak közül, és mindabból, mi mozog a földön, ketten-ketten menének Noéhoz a bárkába, hím és nőstény, mint az Úr Noénak megparancsolta vala. És midőn elmúlt a hét nap, a vízözön elárada a földön. Noé életének hatszázadik esztendéjében, a második hónapban, a hónap tizenhetedik napján megszakadának a nagy mélység minden forrásai, és az ég csatornái megnyílnak. És lőn eső a földre negyven nap és negyven éjjel. A nap kezdetén beméne Noé és fiai, Szem és Kám és Jáfet; az ő felesége és fiainak három felesége velük a bárkába; ők és minden állat neme szerint, és minden barmok fajaik szerint, és minden, mi mozog a földön, faja szerint, és minden repülő állat faja szerint, és minden madarak, és minden szárnyas állatok beméne a Noéhoz a bárkába, ketten-ketten minden testből, melyben életnek lélegzete vala. És a melyek bementenek, hím és nőstény ment be minden testből, a mint parancsolta vala neki az Isten, és kívülről bezárá őt az Úr. És lőn vízözön negyven napig a földön; és megsokasodának a vizek, és a bárkát magasan emelék fel a földtől. Mert rohanva megáradának, és mindeneket betöltének a föld színén; a bárka pedig a vizek fölött lebeg vala. És a vizek igen elhatalmazának a földön, s az egész ég alatt minden magas hegyeket elborítának. Tizenöt könyöknyivel vala a víz magasabb, mint a hegyek, melyeket elborított vala. És megemészteték minden test, mely a földön mozog vala, madarak, barmok, vadak, minden csúszómászó állatok, melyek a földön mászkálnak, minden emberek, és mindenek, mikben életnek lélegzete vala a földön, meghalának. És eltörle minden állatot, mely a földön vala, embertől baromig; mind a csúszómászó állatok, mind az égi madarak eltöröltetének a földről; egyedül Noé marada meg, és akik vele a bárkában valának. És a vizek százötven napig boríták a földet.

Megemlékezőn pedig az Isten Noéről és minden állatokról és minden barmokról, melyek vele a bárkában valának, szelet támaszta a földön, és a vizek megapadának. És bezáródnak a mélység forrásai s az ég szakadásai, és az égből hulló eső feltartóztatatték. És a vizek visszatérének a földről, ide s tova elfolyván; és százötven nap múlva apadni kezdenek. És hetedik hónapban, a hónap huszonhetedik napján megállapodék a bárka Örményország hegyein. A vizek pedig elfolyának és apadának a tizedik hónapig; mert tizedik hónapban, a hónap első napján kitűnének a hegyek ormai. És midőn negy-

ven nap elmúlt, megnyitván Noé a bárka ablakát, melyet készített vala, kibocsáta egy hollót; mely kirepülvén, nem tére vissza, míg a víz fel nem szárad a földön. Kibocsáta utána egy galambot is, hogy meglássa, ha megszűntek-e már a vizek a föld színén. Mely nem találván, a hol lába megnyugodjék, visszatérel hozzá a bárkába, mert vizek valának még az egész földön; és kinyújtá kezét, és megfogván azt, belevé a bárkába. Várván pedig még más hét napot, ismét galambot bocsáta ki a bárkából. Mely visszajöve hozzá estére, zöld levelű olajfaágat hozván szájában. Ekkor megérté Noé, hogy a vizek megszűntek a földön. Mindazáltal vára még más hét napot, és galambot bocsáta ki, mely többé nem tére vissza hozzája. Eszerint hat-százegyedik esztendejében, az első hónap első napján elapadának a vizek a földön; és megnyitván Noé a bárka födelét, kitekinte, és látá, hogy a föld színe megszikkadt. Második hónapban, a hónap huszonhetedik napjáig a föld egészen megszárad. Szóla pedig az Isten Noénak, mondván: „Menj ki a bárkából te és feleséged, fiaid és fiaid feleségei veled! Minden állatokat, melyek nálad vannak minden testből, mind a szárnyasokból, mind a barmokból és mind a csúszómászókból, melyek mászkálnak a földön, vidd ki magaddal, és járjatok a földön; növekedjete és sokasodjatek azon!” Kiszállá tehát Noé és fiai, az ő felesége és fiainak feleségei vele; úgyszinte minden állatok, barmok és csúszómászók, melyek mászkálnak a földön, fajaik szerint kimenének a bárkából. Noé pedig oltárt építé az Úrnak, és vévén minden tiszta barmokból és madarokból, égő áldozatokat tón az oltáron. És az Úr megérzé a gyönyörűség illatát.

A pap most Flectámus és Leváte után a Deus, incommutábilis virtus et lumen könyörgést recitálja, fordítása:

Isten, változhatatlan erő és örök világosság, tekints kegyesen egész Egyházad csodálatos misztériumára, s az emberi nem üdvösségének művét örök terveid szerint megbékélve hajtsd végre; hogy így az egész világ lássa és tapasztalja, hogy a lesújtottakat felemed, az elavultakat megújítod, s minden helyreáll, azáltal, akitől ered, Fiad, a mi Urunk Jézus Krisztus által, ki veled él ...

Harmadik prófécia (Gn 22,1-19)

MIUTÁN ezek megtörténtek, megkísérté Isten Ábrahámot, és mondá neki: „Ábrahám, Ábrahám!” Ő pedig felelé: „Itt vagyok.” Mondá neki az Isten: „Vedd egyetlen egy fiadat, kit szeretsz, Izsákot, és menj a látomás földére, és ott áldozd fel őt égőáldozatul az egyik hegyen, melyet mutatok neked.” Annakokáért Ábrahám éjjel fölkelvén, megnyergelé szamarát; két szolgát vivén magával és fiát, Izsá-

kot. És miután az égő áldozatra fát vágott, elméne azon helyre, melyet az Isten parancsolt vala neki. Harmadnapon pedig fölemelvén szemeit, messziről meglátá ama helyet. És mondá szolgálóinak: „Várjatok itt a számmal; azalatt én és a gyermek oda sietünk, s imádkozásunk után hozzátok visszatérünk.” S vevé az égő áldozatra való fát, és tevé fiára, Izsákra, maga pedig a tüzet és kardot vivé kezeiben. És midőn így ketten együtt mennek vala, mondá Izsák az ő atyjának: „Atyám!” Ez pedig felelé: „Mit akarsz, fiam?” „Íme”, úgymond amaz, „a tűz és a fa, de hol van az égő áldozatra való állat?” Mondá pedig Ábrahám: „Az Isten szerez magának, fiam, égő áldozatra való állatot.” S így mennek vala együtt. És eljutának azon helyre, melyet az Isten mutatott vala neki; ahol is oltárt építe, arra fölraká a fát, és miután megkötözte fiát, Izsákot, az oltárra tevé őt a rakásfára. És kinyújtá kezét, és megragadá a kardot, hogy feláldozza fiát. És íme az Úr angyala mennyből kiálta, mondván: „Ábrahám, Ábrahám!” Ki felelé: „Itt vagyok.” És mondá neki: „Ki ne nyújtsd kezedet a gyermekre, és semmit ne cselekedjél neki; most ismertem meg, hogy féled az Istent, és egyetlen egy fiadnak sem kedveltél érettem.” Ábrahám fölémelé szemeit, és háta mögött láta egy kost a tövisbokorban szarvainál fennakadva; melyet vévén, égő áldozatot tón fiáért. És nevezé azon hely nevét: „Az Úr lát.” Innen mondatik mainapiglan: „Az Úr lát hegyén.” Szólitá pedig az Úr angyala Ábrahámot másodszer mennyből, mondván: „Enmagamra esküdtem”, úgymond az Úr, „mivelhogy ezt cselekedted, és nem kedveltél egyetlen egy fiadnak érettem, megáldalak téged, és megsokasítom ivadékokat, mint az ég csillagait, és mint a fővényt, mely a tenger partján vagyon; a te ivadékod bírni fogja ellenségeinek kapuit, és megáldatnak ivadékokban a föld minden nemzetégei, mivelhogy szavamnak engedelmeskedtél.” Ábrahám visszatére szolgálóihoz és elmenének együtt Berszabéba, és ott lakék.

A pap Flectámus és Leváte után recitálja a Deus, fidélium Pater könyörgést, fordítása:

Isten, minden hívő legfőbb Atyja, ki a ígéret fiait szent kegyelmed bősége által az egész föld kerekéségén megsokasítod s a húsvéti misztériumok által esküd szerint szolgálodat Ábrahámot, valamennyi nép atyjává teszed, add, hogy népeid méltók legyenek arra a kegyelemre, mellyel őket örökségedbe meghívotad. A mi Urunk ...

Negyedik prófécia (Ex 14,24-15,1)*

És már eljött a reghajnal, és íme az Úr az egyiptomiak táborára tekintvén a tűz- és felhőoszlopból, megveré hadseregüket, és fel-

forgatván a szekerek kerekeit, ezek megfeneklének. Akkor mondták az egyiptomiak: „Fussunk Izráel elől, mert az Úr harcol értünk ellenünk.” És mondtá az Úr Mózesnek: „Nyújtsd ki kezedet a tengerre, hogy a vizek térjenek vissza az egyiptomiakra, az ő szekereikre és lovagjaikra.” És mikor Mózes kinyújtotta kezét a tengerre, ez jókor reggel visszatérek az előbbi helyre; és midőn az egyiptomiak futottak, megelőzőé őket a víz, és az Úr elborítá őket a habok között. S így térnek vissza a vizek, és elboríták Fáraó egész hadseregének szekereit és lovgajait, kik utánuk eredvén, bementek vala a tengerbe; csak egy sem marada meg közülük. Izráel fiai pedig a száraz tenger közepén menének, és a víz kőfal gyanánt vala nekik jobb és bal felől. És az Úr megszabadítá az napon Izráelt az egyiptomiak kezéből. És láták a megholt egyiptomiakat a tenger partján, és a nagy kezét, mellyel az Úr harcolt vala ellenük; és a nép félé az Urat, és hívének az Úrnak és az ő szolgájának, Mózesnek. Akkoron éneklé Mózes és Izráel fiai ez éneket az Úrnak, és mondták:

Ezután a szköla a prófécia végén jelzett Cantémus Dómino traktust éneklí:

Tractus 8 | *Cantemus Domino*

Can - té - mus * Dó - mi - no, glo - ri - ó - se e -
nim ho - no - ri - fi - cá - tus est, e - quum
et a - scen - só - rem pro - ié - cit in ma -
re, ad - iú - tor et pro - té - ctor fa - ctus
est mi - hi in sa - lú - tem. **Hic** De - us

me-us, et ho-no-ri-fi-cá-bo e - um,
 De-us pa-tris me - i, et ex-al-tá-
 bo e - um. **Dó** - mi - nus cón - te - rens
 bel - la, Dó - mi - nus no - men est
 il - li. *

A traktus fordítása:

Énekeljünk az Úrnak, mert dicsőségesen felmagasztaltatott, a lovat és a rajta ülőt levetette a tengerbe! Az én erősségem és dicséretem az Úr, ő lett nekem szabadításomra. Ő az én Istenem és dicsőíttem őt, az én atyáim Istene, és magasztalom őt. Az Úr, mint győzhetetlen harcos, Mindenható az ő neve.

Újabb Flectámus-t követően a pap a Deus, cuius antiqua miracula kezdetű könyörgést recitálja, fordítása:

Isten, kinek hajdani csodatettei a mi napjainkban is változatlan tündökléssel ragyognak, kérünk, hogy miképpen első népedet az egyiptomiak kezéből megszabadítottad, azonképpen cselekedjél ma is a keresztség vize által minden nép üdvösségére. Add meg, hogy Ábrahám fiainak és Izráel népének méltóságára az egész világ teljessége átmenjen. A mi Urunk ...

Ötödik prófécia (Is 54,17; 55,1-11; az ötolvasmányos rendben ez következett utoljára)*

Ez az Úr szolgálóinak öröksége és az ő igazságuk élőlöttem”, „Úgymond az Úr: „Mindnyájan, szomjúhozók! Jöjjetek a vizekre; és akiknek nincs pénzetek, siessetek, vegyetek és egyetek; jöjjetek el, vegyetek pénz nélkül és minden csere nélkül bort és tejet. Miért költitek az ezüstöt nem kenyérre, és fáradságotokat nem jóllakásra? Hallgatván hallgassatok engem, és egyetek jót, és gyönyörködjék lelketek

a kövérségben. Hajtsátok meg füleiteket és jöjjetek hozzám; halljatok, és élni fog lelketek, és örök szövetséget kötök veletek, Dávid hűséges irgalmasságait. Íme, bizonyosságul adtam őt a népeknek, vezérül és tanítóul a nemzeteknek. Íme, hívod a népet, melyről te nem tudtál, és a nemzetek, melyek téged nem ismertek, hozzád futnak, a te Uradért, Istenedért és Izráel Szentjéért; mert ő megdicsőít téged.” Keressétek az Urat, míg fölhalad; hívjátok őt segítségül, míg közel vagy. Hagyja el útját az istentelen, és gondolatait a gonosz férfiú, és térjen az Úrhoz, és könyörül rajta, a mi Istenünkhöz, mert igen kész a megbocsátásra! „Mert az én gondolataim nem a ti gondolataitok, sem útaim útaitok”, úgymond az Úr. „Mert mint az egek fölülhaladják a földet, úgy az én útaim fölülhaladják ötaitokat, és gondolataim a ti gondolataitokat. És mint leszáll az eső és hó az égből, és oda több nem tér vissza, hanem megitatja a földet, és megöntözi, és termővé teszi azt, és magot ad a vetőnek, és kenyeret az evőnek: úgy leszen az én igém, mely számból kimegyen; nem tér vissza hozzám üresen, hanem végbeviszi mind, amit akartam, és foganatos lesz azokban, mikre küldöttem”, úgymond a mindenható Úr.

A pap Flectámus és Leváte után recitálja az Omnipotens, sempitérne Deus: *multiplica in honorem könyörgést, fordítása:*

Örök, mindenható Isten, szaporítsd szent neved dicsőségére azt, mit atyáink hitéért megígértél, s terjeszd el az ígéret fiait szent örökbefogadás által, hogy aminek bekövetkezéséről az ősidők szentjei nem kételkedtek, azt Egyházad immár nagyrészt teljesültnek lássa. A mi Urunk ...

Hatodik prófécia (Bar 3,9-38)

HALLJAD, Izráel, az élet parancsait; vedd füleidbe, hogy tudjad az okosságot. Mi dolog az, Izráel, hogy te ellenség földén vagy, megaggottál az idegen földön, meg vagy fertőztetve halottakkal, s a sírgödörbe menőkhöz számláltatol? Elhagytad a bölcsesség kútfejét; mert ha Isten útján járandottál, kétségkívül örök békeességben laktál volna. Tanuld meg, hol az okosság, hol az erő, hol az értelem! Hogy megtudjad egyszersmind, hol az élet hosszassága és fenntartása, hol a szemek világossága és a békeesség. Ki találta meg annak helyét, és ki jutott be tárházába? Hol vannak a nemzetek fejedelmei, és kik a vadakon uralkodtak, kik az égi madarakkal játszadoztak, kik ezüstöt és aranyat gyűjtöttek, melyben az emberek bíznak, és nincs vége a gyűjtésnek; kik az ezüstöt nagy gonddal földolgozták, és kimeríthetetlenek voltak munkájukban? Kiirtattak, a föld alá szállottak, és mások támadtak helyükbe. Az ifjak látták a világosságot, és a földön

laktak; de a fegyelem útját nem tudták, és nem ismerték meg annak ösvényeit, és fiai nem fogadták el azt; és tőlük messze távozott. Nem hallatszott Kánaán földén, és nem láttatott Témaiban. Ágár fiai keresik ugyan a földön való okosságot, Merra és Téma kereskedői is, a példabeszédek fejtegetői s az okosság és értelmesség fürkészői; de a bölcsesség útját nem ismerik, s nem jutnak eszükbe annak ösvényei. Ó, Izráel! Mily nagy az Isten háza, s mily roppant az ő birtokhelye! Nagy és határtalan, magas és végtelen. Ott voltak ama nevezetes óriások, kik kezdetben éltek, magas természetűek és harchoz értők. Nem ezeket választotta az Úr, s nem ezek találták föl a tudomány útját, azért elvesztek; mivelhogy nem volt bölcsességük, elvesztek esztelenségük miatt. Ki ment föl az égbe, és ki nyerte el azt? Ki hozta le a felhőkből? Ki kelt át a tengeren, és ki találta föl azt? Ki hozta el azt inkább, mint a választott aranyat? Nincs, aki tudhassa annak útait, sem a ki fölkeresse annak ösvényeit, hanem aki mindeneket tud, ő ismeri azt, és fölhalálta okosságával; ki elkészítette a földet örök időre, és betöltötte azt barmokkal és négylábú állatokkal; ki a világosságot kibocsátja, és menten megyen az; és ha szólítja, remegve engedelmeskedik neki. A csillagok pedig ragyognak órállásaikon, és örvendeznek; szólíttatnak, és azt mondják: „Jelen vagyunk!” És vidámsággal világítanak annak, ki őket teremtette. Ez a mi Istenünk, és nincs más hozzája hasonlítható. Ő találta föl a bölcsesség minden útját, és Jákobnak, az ő szolgájának adta azt, és Izráelnek, az ő kedveltjének. Ezek után a földön láttatott, és az emberekkel társalkodott.

A pap Flectámus és Leváte után recitálja a Deus, qui Ecclésiam tuam semper könyör-gést, fordítása:

Isten, ki Egyházadat a népek meghívása által mindenkör gyarapítod, engedd kegyesen, hogy akiket a keresztség vizével lemosol, azokat folytonos oltalmaddal oltalmazd. A mi Urunk ...

Hetedik prófécia (Ez 37,1-14)

LŐN énrajtam az Úr keze, és kivezete engem az Úr lelke által, és letón engem egy mező közepén, mely rakva vala csontokkal. És elhordoza engem azok mellett köröskörül; igen sok vala pedig a mező színén, és fölötte igen száraz mind. És mondá nekem: „Ember fia! Véled-e, hogy élni fognak e csontok?” És mondám: „Uram, Isten, te tudod.” És mondá nekem: „Jövendölj e csontokról, és mondd nekik: Száraz csontok! Halljátok az Úr igéjét! Ezeket mondja az Úr Isten e csontoknak: Íme én lelket bocsátok belétek, és élni fogtok. És inakat adok rátok, és húst nevelek rajtatok, és bőrt borítok rátok, és lelket

adok nektek, és élni fogtok, és megtudjátok, hogy én vagyok az Úr.” És jövendölék, amint parancsolta vala nekem, és zörgés lőn, midőn jövendöltem, és, íme, mozdulás, és csont csonthoz járula, mindenik az ő foglásához. És látám, és, íme, azokon inak és hús növekedének, és bőr borítá be felül azokat, de lelkük nem vala. És mondá nekem: „Jövendölj a lélekhez, jövendölj, ember fia! És mondd a léleknek: Ezeket mondja az Úr Isten: A négy szél felől jöjj elé, lélek! És lehelj ezen megöltekre, és elevenedjenek föl!” És jövendölék, amint parancsolta vala nekem, és beléjük szálla a lélek, és fölelevenedének, és lábaikra állanak fölötte igen nagy sereg. És mondá nekem: „Ember fia! Ezek a csontok mind Izráel háza; ők azt mondják: Csontjaink elszáradtak, és elenyészett reménységünk, és kivágattunk. Azért jövendölj, és mondd nekik, ezeket mondja az Úr Isten: Íme, én fölnyitom sírjaitokat, és kihozlak titeket koporsóitokból, én népem! És beviszlek Izrael földére. És megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, mikor fölnyitom sírjaitokat, és kihozlak titeket koporsóitokból, én népem! És belétek adom lelkemet, és élni fogtok, és megnyugtatlak titeket földeteken”, úgymond az Úr Isten.

A pap Flectámus és Leváte után recitálja a Deus, qui nos ad celebrándum könyörgést, fordítása:

*Isten, ki a húsoéti misztérium megünneplésére minket mindkét szövetség szent írásai által oktatsz, add megértenünk irgalmasságodat, hogy befogadván jelenvaló adományaidat, szilárd legyen várakozásunk az eljövendőkre!
A mi Urunk ...*

Nyolcadik prófécia (Is 4,1-6)*

És megragad hét asszony egy férfiút az napon, mondván: „A mi kenyereinket fogjuk enni, és saját ruháinkkal ruházkodni; csak hadd neveztesünk a te nevedről, vedd el gyalázatunkat!” Az napon az Úr csemetéje fönségben és dicsőségben leszen, és a föld gyümölcsé magasztos, és örömére leszen azoknak, kik Izráelből megszabadulnak. És leszen: mindaz, ki Sionban meghagyatik, és megmarad Jeruzsálemben, szentnek fog hívatni, mindaz, ki beíratott Jeruzsálemben az életre. Midőn az Úr elmossa Sion leányának undokságait, és Jeruzsálem vérbűnét kimossa belőle az ítélet lelke által és az égő lélek által, teremt az Úr Sion hegyének minden helyén, és ahol segítségül hívatik, nappal felhőt, éjjel füstöt és lángoló tűzfényességet minden dicsőség fölött oltalomul. És ez hajlék leszen árnyékul nappal a hőség ellen, s menedékül és rejtékül a szélvész és eső ellen.

A szkóla elénekli a *Vinea facta est* traktust:

Tractus 8 | *Vinea facta est*

VÍ - ne - a * fa - cta est di - lé - cto

in cor - nu, in lo - co ú - be - ri. **Et**

ma - cé - ri - am cir - cúm - de - di, et cir - cum - fó -

di, et plan - tá - vi ví - ne - am So - rec,

et æ - di - fi - cá - vi tur - rim in mé - di - o e -

ius. **Et** tór - cu - lar fo - di in e - a,

ví - ne - a e - nim Dó - mi - ni Sá - ba - oth

do - mus Is - ra - el est. *

A traktus fordítása:

Szőlőt ültetett az Úr szerettének, magas és termékeny dombon. Besövényezte azt és árkot húzott köréje, válogatott vesszőkkel ültette be azt, és tornyot épített a közepén. És présházat épített abban, és a seregek Urának szőlője Izráel háza.

A szokásos Flectámus után a pap a Deus, qui in ómnibus Ecclesiae tuæ filiis könyörgést recitálja, fordítása:

Isten, ki a szent próféták szavai által Egyházadnak valamennyi fiaim megmutattad, hogy uralkodásod minden helyén jó magvak vetője és kiváló szőlővesszők művelője vagy: add népeidnek, kiket szőlődnek és vetésednek is szoktál nevezni, hogy a tövises és bojtorjánok gyomjait magukból kiirtsák, és bő termésre méltók legyenek. A mi Urunk ...

Kilencedik prófécia (Ex 12,1-11)

A MA napokban. Mondá az Úr Mózesnek és Áronnak Egyiptom földén: „E hónap legyen nektek a hónapok kezdete; ez legyen első az esztendő hónapjai között! Szóljatok Izrael fiai egész közönségéhez, és mondjátok nekik: E hónap tizedik napján vegyen kiki egy bárányt családja és háza szerint! Ha pedig kevesebb a szám, mintsem hogy egy bárányt elfogyaszthasson, vegye magához szomszédját, ki háza mellett vagyon, a lelkek annyi száma szerint, mennyi elegendő lehet a bárány megevésére! A bárány pedig hiba nélküli, hím, esztendő legyen; mely rendelés szerint vehettek egy gödölyét is! És tartsátok azt e hónap tizennegyedik napjáig; s akkor ölje le azt Izrael fiainak egész sokasága estefelé! És vegyenek annak véréből, és kenjenek mind a két ajtó mellékre és felső küszöbére azon házaknak, melyekben azt eszik! És azon éjjel egyék meg a tűznél sült húst és kovásztalan kenyeret, vad salátával! Semmit abból nyersen meg ne egyetek, se vízben főttet, hanem csak tűznél süttötte; fejét lábaival és belső részeivel együtt megegyétek! És reggelig abból semmi se maradjon! Ha mi megmaradand, égessétek el tűzben! Azt pedig ekképpen egyétek: ágyékeitok felövezve, és lábaitok felsaruzva legyenek; botjaitokat tartsátok kezeitekben, és sietve egyetek: mert az az Úr Fázéja (azaz átmenete)!”

A pap Flectámus és Leváte után recitálja az Omnipotens sempitérne Deus: qui in ómnium óperum könyörgést, fordítása:

Öröm mindenható Isten, ki minden műved elrendezésében csodálatos vagy, lássák át megváltottaid, hogy kezdetben a világ teremtése nem volt fölségesebb

mű, mint az, midőn az idők teljében húsvéti bárányunk, Krisztus magát fölládozta. Ki veled él ...

Tizedik prófécia (Jon 3,1-10)

A MA napokban. Lőn az Úr igéje Jónáshoz másodszer, mondván: „Kelj föl, és eredj Ninivébe, a nagy városba, és hirdesd ott a beszédet, melyet én neked mondani fogok!” És fölkele Jónás, és Ninivébe méne az Úr igéje szerint; Ninive pedig nagy város vala, harmadnapi járó föld lévén. És beméne Jónás a városba egy nap járásnyira, és kiálta, mondván: „Még negyven nap vagyon, és Ninive elsüllyed.” Hívének a ninivei emberek az Istenben, és bűjtöt hirdetvén, szőrzsákokba öltözének nagytól kicsinyig. És az ige eljuta a ninivei királyhoz, ki fölkele királyi székéből és leveté magáról ruházatát, szőrzsákba öltözék, és hamuba üle. És kiálta és szóla Ninivében, a királynak és az ő fejedelmeinek rendeléséből, mondván: „Se emberek, se barmok, se ökrök, se juhok semmit ne ízleljenek, és ne legeljenek, vizet se igyanak; hanem szőrzsákokba öltözzenek az emberek és barmok, kiáltsanak az Úrhoz erősen; térjen meg ki-ki az ő gonosz útjáról és a rossz cselekedetből, mely kezükben vagyon. Ki tudja, talán hozzánk fordul és megkegyelmez az Isten; és eltér az ő haragjának búsulásától, és nem veszünk el?” És látá Isten az ő cselekedeteiket, hogy megtértek gonosz útjukról; és irgalmazott népének az Úr, ami Istenünk.

A pap Flectámus és Leváte után recitálja a Deus, qui diversitatem gentium könyörgést, fordítása:

Isten, ki a különböző népeket neved megvallásában egyesítetted, engedd nekünk, hogy akarjuk és meg is teheszük, amiket parancsolsz, és így az örök boldogságra meghívott népek a hitben és jócselekedetekben egyek legyenek. A mi Urunk ...

Tizenegyedik prófécia (Dt 31,22-30)*

A MA napokban. Mózes tehát leírá ez éneket, és megtanítá Izráel fiait. És az Úr parancsolá Nun fiának, Józsuénak, és mondá: „Légy erős és bátor, mert te viszed be Izrael fiait ama földre, melyet ígértem, és én veled leszek!” Miután tehát beírta Mózes ezen törvény igéit a könyvbe, és elvégezte, parancsolá a levitáknak, kik hordozzák vala az Úr szövetségének szekrényét, mondván: „Vegyétek e könyvet, és tegyétek a ti Uratok Istenetek szövetségének szekrénye mellé, hogy ott bizonyságul legyen ellened! Mert én ismerem ellenszegülésedet és a te igen kemény nyakadat. Még éltemben és veletek jártom-

ban is mindenkor ellenszegülők voltatok az Úr iránt; mennyivel inkább lesztek, mikor meghalok? Gyűjtsétek hozzám mind a véneket nemzetségeitek szerint, és a tanítókat, és elmondom fülök hallatára e beszédeket, és bizonyságul hívom ellenük az eget és földet! Mert tudom, hogy halálom után rosszra vetemedtek, és hamar elhajoltok az útról, melyet nektek parancsoltam; és rátok jönnek a bajok az utolsó időben mikor gonoszat cselekszettek az Úr előtt, hogy bosszantsátok őt kezeitek cselekedetei által.” Elmondá tehát Mózes Izrael egész gyülekezetének hallatára ez ének igéit egész végig.

A szköla elénekli az Atténde, cælum traktust:

Tractus 8 | *Attende cælum*

At - tén - de, * cæ - lum, et lo - quar,

et áu - di - at ter - ra ver - ba ex o - re me -

o! Ex-spe - cté - tur, sic - ut plú - vi - a, e - ló - qui -

um me - um, et de - scéndant, sic - ut ros, ver - ba

me - a, sic - ut im - ber su - per grá - mi -

na! Et, sic - ut nix su - per fe - num,

qui - a no - men Dó - mi - ni in - vo - cá - bo.

Da - te ma - gni - fi - cén - ti - am De - o no -

stro, De - us, ve - ra ó - pe - ra e - ius,

et o - mnes vi - æ e - ius iu - dí - ci - a.

De - us fi - dé - lis, in quo non est in - í - qui - tas,

iu - stus et san - ctus Dó - mi - nus. *

A traktus fordítása:

Halljátok, egek, amit szólok, hallja a föld az én szám igéit. Hulljon, mint sűrű eső, az én tanításom, szálljon le, mint a harmat, a szavam, és mint a záporosó a fűvön! És mint az esőcseppek a pázsiton, mert az Úr nevét hívom. Adjatok dicséretet a mi Istenünknek, az Isten cselekedetei tökéletesek, és minden útjai igazságosak.

A szokásos Flectámus után a pap a Deus, celsitúdo humílium könyörgést recitálja, fordítása:

Isten, az alázatosak fölmagasztalója s az igazak erőssége, ki szent szolgálád, Mózes által elrendelted, hogy népedet szent éneked zengedezése által úgy oktattassák, hogy ez a törvény ismétlése nekünk is irányul szolgáljon, éb-

reszd föld hatalmadat az összes megigazult népek fölé, s enyhítően fenyegetétedet, nyújts vigasztalást, hogy mindnyájunknak bűneit megbocsátásoddal eltöröld, és amivel bűnhődésünkre fenyegettél, az üdvösségünkre váljék. A mi Urunk ...

Tizenkettedik prófécia (Dn 3,1-24)

A MA napokban. Nabukodonozor király aranyból képszobrot csináltata, hatvan könyöknyi magasságút, hat könyöknyi szélességűt, és fölállíttatá azt Babilon tartományában, Dúra mezején. Ezután Nabukodonozor király elküldte egybegyűjteni a fejedelmeket, a bírákat és törvénytevőket, hadnagyokat, urakat és helytartókat, és a tartományok minden főembereit, hogy jöjjenek össze a képszobor fölavatására, melyet emelt vala Nabukodonozor király. Egybegyűlének tehát a fejedelmek, a bírák és törvénytevők, a hadnagyok és urak és az előkelők, kik tisztségekben valának, s a tartományok minden főemberei, hogy együtt legyenek a képszobor fölavatásán, melyet emelt vala Nabukodonozor király; állának pedig a képszobor előtt, melyet Nabukodonozor király emelt vala. És a hirdető hangosan kiáltá: „Meghagyatik nektek, népeknek, nemzetségeknek és nyelveknek: Amely órában halljátok a harsona, a síp, és citera, a lant és hárfa az énekszó és mindenféle hangszerek zengését, leborulván imádjátok az arany képszobrot, melyet Nabukodonozor király emelt! Ha pedig valaki leborulva nem imádja, azon órában bevettetik az égő tüzes kemencébe.” Ezekután tehát mihelyt meghallák minden népek a harsona, a síp és citera, a lant és hárfa, az énekszó és mindenféle hangszerek zengését, minden népek, nemzetségek és nyelvűek leborulva imádák az arany képszobrot, melyet Nabukodonozor király emelt vala. De azon időben legottan eléállván a kaldeus férfiak, bevádolák a zsidókat, és mondák Nabukodonozor királynak: „Király, örökké élj! Te, király! Parancsot adtál ki, hogy minden ember, aki hallja a harsona, a síp és citera, a lant és hárfa, az énekszó és mindenféle hangszerek zengését, boruljon le, és imádja az arany képszobrot. Ha pedig valaki leborulva nem imádja, az égő tüzes kemencébe vettesék. Vannak azonban zsidó férfiak, kiket Babilon tartományának ügyviselőivé rendeltél, Sidrák, Misák és Abdenágó; e férfiak megvették, ó, király, parancsodat, a te isteneidet nem tisztelik, és az arany képszobrot, melyet emeltél, nem imádják.” Akkor Nabukodonozor dühében és haragjában parancsolá, hogy hozzák elé Sidrákot, Misákot és Abdenágót; kik mindjárt a király színe elé hozattak. És szólván Nabukodonozor király, mondá nekik: „Sidrák, Misák és Abde-

nágó! Valóban nem tisztelitek-e az én istenemet? És az arany képszobrot, melyet emeltem, nem imádjátok-e? Most tehát, ha készen vagytok, a mely órában halljátok a harsona, a síp, citera, lant és harfa, az énekszó és minden hangszerek zengését, boruljatok le, és imádjátok a képszobrot, melyet állítottam; hogyha nem imádjátok, azon órában be fogtok vettetni az égő tüzes kemencébe; és ki az az Isten, ki megment titeket az én kezemből?” Felelvén Sidrák, Misák és Abdenágó, mondák Nabukodonozor királynak: „Nem szükség erre neked megfelelnünk. Mert íme, a mi Istenünk, kit tisztelünk, megmenthet minket az égő tüzes kemencéből, és a te kezeidből, ó, király, megszabadíthat. De ha ezt nem akarná is, tudtodra legyen, király, hogy a te isteneidet nem tiszteljük, és az arany képszobrot, melyet emeltél, nem imádjuk.” Akkor Nabukodonozor eltelik bosszúsággal, és orcájának színe elváltozék Sidrák, Misák és Abdenágó ellen, és megparancsolá, hogy gyűjtsák be a kemencét hétszerte jobban, mintsem szokott volt begyűjtatni. És seregéből a legerősebb férfiaknak megparancsolá, hogy megkötvén Sidrák, Misák és Abdenágó lábait, az égő tüzes kemencébe vessék őket. S ezen férfiak legottan megköttözöttve, nadrágjukban és süvegükben, sarujukban és ruhájukban az égő tüzes kemencének közepébe vettetének. Mert a király parancsa sürgeté, a kemence pedig igen be volt gyűjtva, úgyhogy azon férfiakat, kik bevetették vala Sidrákot, Misákot és Abdenágót, megölé a tűz lángja. E három férfiú pedig, azaz, Sidrák, Misák és Abdenágó kötözve lévén, az égő tüzes kemence közepébe esének. És a láng közepett járának, dicsérvén az Istent, és áldván az Urat.

A pap immár Flectámus nélkül imádkozza az Omnipotens sempitérne Deus: spes unica mundi könyörgést, fordítása:

Mindenható örök Isten, a világ egyetlen reménye, ki prófétáid jövendölése által kinyilatkoztattad a jelen idők titkait, ébreszd föl kegyesen népedben a jó után való vágyat, mivel híveid közül senki sem haladhat semmiféle erényben, hacsak szent ihletésed nem ösztönzi. A mi Urunk ...

A szkóla ezután elénekli a Sic ut cervus traktust:

Tractus 8 | *Sic ut cervus*

Sic- ut cer - vus * de - sí - de - rat ad fon - tes a - quá -

rum, i - ta de - sí - de - rat á - ni - ma me -
 a ad te, De - us. **Si** - tí - vit á - ni - ma
 me - a ad De - um vi - vum,
 quan - do vé - ni - am, et ap - pa - ré - bo
 an - te fá - ci - em De - i me - i?
Fu - é - runt mi - hi lá - cri - mæ me - æ pa -
 nes di - e ac no - cte, dum dí - ci - tur
 mi - hi per sín - gu - los di - es: U - bi
 est De - us tu - us? *

A traktus fordítása:

Amint kívánczik a szarvas a vizek kútfejéhez, úgy kívánczik a lelkem tehozzád, Isten. Szomjazik a lelkem az erős és élő Istenhez, mikor jutok el, s je-

lenek meg az Isten orcája előtt? Az én könnyhullatásom kenyerem lett nekem éjjel és nappal, midőn mondják naponta nekem: Hol van a te Istened?

Ezalatt föláll a processzió. A menet indításaképpen elhangzik az Omnipotens, sempitérne Deus: réspice propitius kezdetű könyörgést, fordítása:

Mindenható, örök Isten: tekints kegyesen az újonnan születő nép odaadására, mely miként a szarvas, kívánkozik a vizek forrására; engedd kegyelmesen, hogy a hitbéli szomjúság a keresztség misztériuma által lelkét és testét megszentelje! A mi Urunk ...

A szköla a Rex sanctorum himnuszát éneкли, míg a menet a keresztkúthoz vonul. A visszatérést a teljes gyülekezet megismétli hol egészében, hol a felétől:

Hymnus | *Rex sanctorum angelorum*

Rex san-ctó-rum an - ge - ló-rum; * to - tum mundum

ád - iu - va! Rex.

O - ra pri-mum tu pro no-bis, Vir - go ma - ter gér - mi - nis,

et mi - ní - stri Pa - tris sum-mi, ór - di - nes an - gé - li - ci!

To - tum.

Supplicáte Christo regi, cœtus apostólici,
supplicétque permagnórum sanguis fusus mártýrum! Rex.

Imploráte, confessóres consonæque vírgines,
quo donétur magnæ nobis tempus indulgéntiæ! Totum.

Omnes sancti atque iusti, vos precámur cérnui,
ut purgétur omne crimen vestro sub orámine! Rex.

Huius, Christe, rector alme, plebis vota súscipe,
qui plasmásti protoplástum et genus gignéntium! **T**otum.

Mitte Sanctum nunc ambórum Spíritum Paráclitum
in hanc plebem, quam recéntem fons baptísmi párturit! **R**ex.

Fac in terra fontis huius sacrátum mystérium,
qui profúxit cum cruóre sacro Christi sánguine! **T**otum.

Ut lætétur mater sancta, tota nunc Ecclésia
ex profectu renascéntis tantæ multitudínis. **R**ex.

Præsta, Patris atque Nati compar, sancte Spíritus,
ut te solum semper omni diligámus témpore! **T**otum. **R**ex.

Keresztvízszentelés

A baptisztérium elé érkezve és a himnusz befejeztével a pap előbb elmondja az Omnipotens, sempitérne Deus, adésto kezdetű könyörgést, fordítása:

Mindenható, örök Isten, légy jelen, mikor a kegyességéből kapott misztérium megvalósul, légy jelen e szentségekben, és hogy új népet teremts, akiket a keresztkút szül életre neked, küldd el ide a gyermekké fogadás Lelkét, hogy amit szerény szolgálatunk e misztériumban most művelni fog, azt a te erőd töltse el valódi hatékonysággal! A mi Urunk ...

Ezután megkezdí a keresztvízszentelést, magyarul. Mielőtt a szent olajokat a keresztvízbe öntené, félretesz a vízből, és meghinti vele a gyülekezetet.

A víz megáldása (NH² 281-287)

V. Az Úr legyen veletek!

R. És a te lelkeddel!

V. Emeljük föl szívünket!

R. Fölemeltük az Úrhoz.

V. Adjunk hálát Urunknak, Istenünknek.

R. Méltó és igazságos.

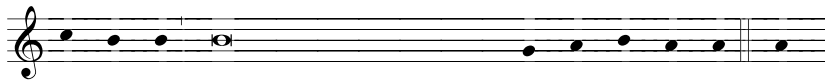
Bi-zony méltó és igazságos, il-ló és üd-vös, hogy mi min-dig

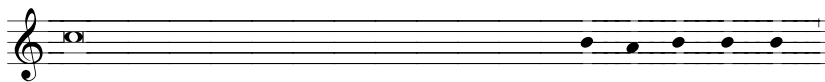
és mindenütt hálát ad-junk né-ked, mi Urunk, szentséges A -

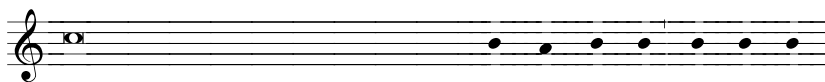
tyánk, mindenható ö - rök Is-ten, ki láthatatlan hatalommal

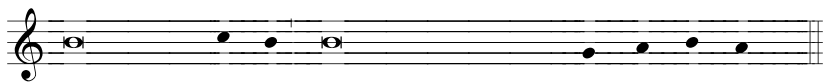
megteszed, hogy a szentségi jelek hatásu-kat ki - fejt-sék. És

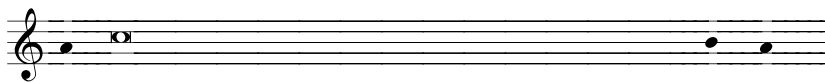
noha ily nagy misztériumok véghezvitelére méltók nem vagyunk,

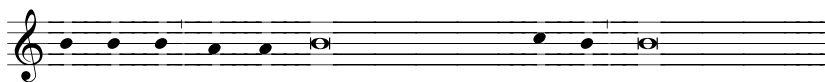
kegyelem-ajándékaidat mégsem vonod meg tő-lünk, ha-nem a -

tyai jóságod mi - att hívó szavunkra figye-lemmel hall-gatsz.

Ó, Isten, kinek Lelke már a világ kezdetekor a vizek fö - lött

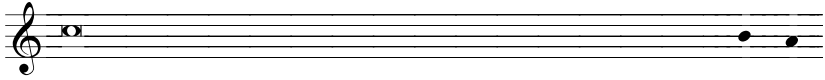
le - be-gett, hogy a víz természete már ak-kor a megszentelés

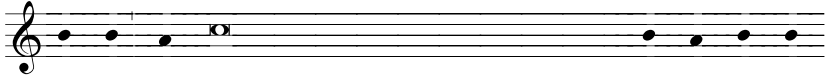
képességét ma-gá - ba fo- gad- ja. Ó, Isten, ki a bűnben el -

merült világ vétkei a víz ál - tal le-mos-va, a vízözön kibo-

csátásával már előre megadtad az újjászületés módjának e - lő-

ké- pét, hogy egy és ugyanazon elemnek misztéri-u-mos ha - tá -

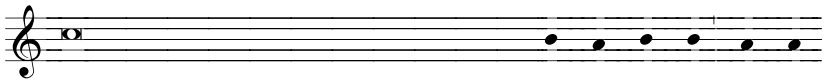
sa végpontja legyen a bűnnek, és kezdete az e - rénynek.

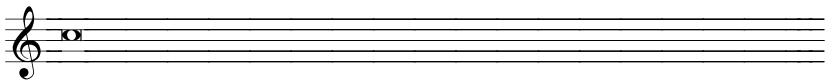
Most tekints le, Urunk, Egyhá-zad-nak ar - cá - ra, és sokasítsd

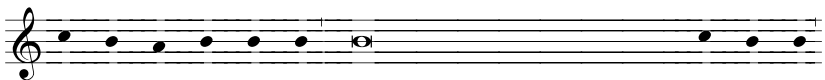
meg benne újjászületést a - dó mű- ve-det, a - ki kiáradó ma -

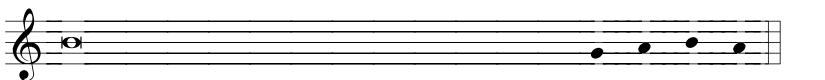
lasztodnak özönével megörvendezett vá - ro - so-dat, és a

pogányok újjáteremtésére az egész földkerekségen a keresztség

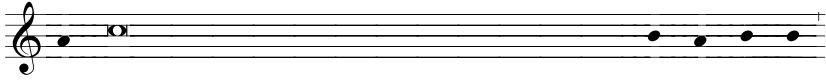

for - rá - sát fa-kasz-tod, hogy e kút Fenséged parancs-sza-vá - ra

Egyszülötted malasztját fogadja magába a Szent-lé - lek-től!

A vizet nyitott tenyérrel, kereszt alakban szétválasztja, majd rögtön megtörli a kezét.

A Lélek az ő isteni szellemének titokzatos hozzáadá - sa ál - tal

termékenyítse meg ezt a vi - zet, melyet az emberek újjánemzé -

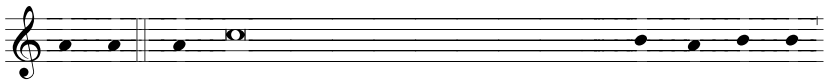
sére itt előké - szí - tet-tünk! Hogy miután e víz a te megszentelő

e - rőd-től meg-fo-gant, az isteni kútnak makulátlan tisz-ta

mé - hé - ből mennyei nemzedék tá-mad-jon új teremt-ménnyé szü -

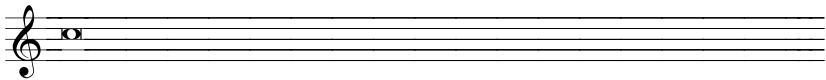
let-ve! S ha különbséget is tesz közöttük tes-tük-nek ne - me,

különbséget tesz é-le- tük ko- ra, mégis ugyanarra a kisdedi ál -

lapottra szülje meg ő - ket ke-gye-lem-any-juk! A te parancs-

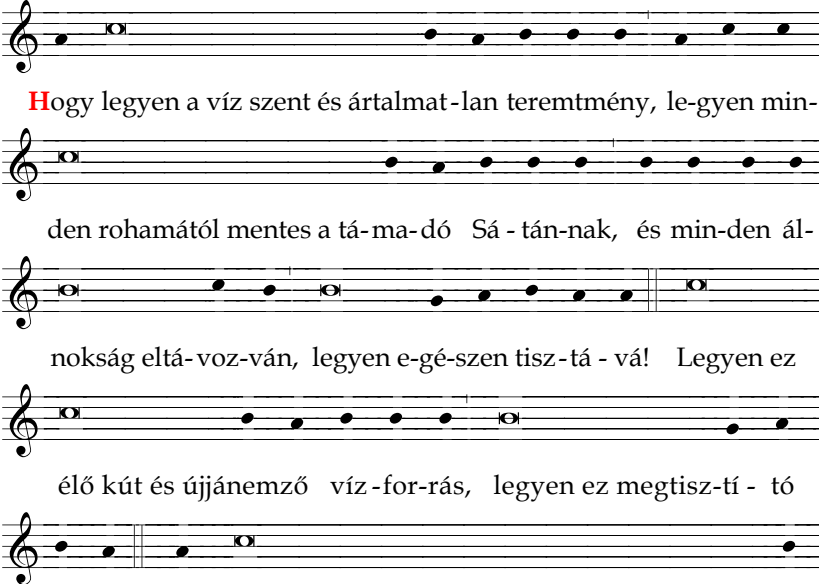

szavadra messze távozzék, ó, Urunk, innen minden tisztátalan

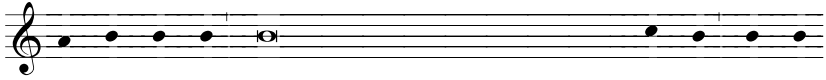

go-nosz szel-lem, legyen távol in-nét az ördögi ravaszság min-
den ár-má-nya! Ne maradjon itt hely arra, hogy ide keveredjek
valami ellen-sé-ges e - ró, leselkedve e kutat kö-rül ne lengje,
álcázva magát, ide ne kússzon, fertőzésével a vizet meg ne ront-sa!

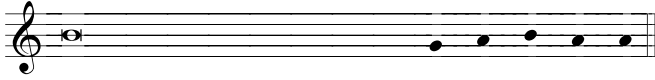
Kezével a vizet érinti.

Hogy legyen a víz szent és ártalmat-lan teremtmény, le-gyen min-
den rohamától mentes a tá-ma-dó Sá - tán-nak, és min-den ál-
nokság eltá-voz-ván, legyen e-gé-szen tisztá - vá! Legyen ez
élő kút és újjánemző víz-for-rás, legyen ez megtisztí - tó
hul-lám! Hogy mindazok, akik az üdvösséghezó fürdőbe ké-szül-

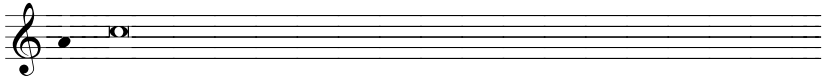

nek me-rül-ni, a Szentlélek bennük működése ré-vén a tö-

kéletes tisztulást és a bűnbocsá-na-tot el-nyer-jék!

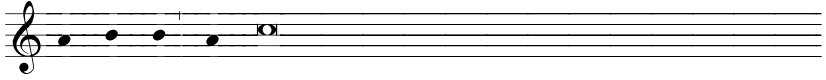
Háromszor keresztet vet a kút fölé, és folytatja:

A - zért te, víz, Istennek teremtménye, most megáldalak téged az

✠ é - lő Is - ten ál - tal, az ✠ i - gaz Is - ten ál - tal, ✠ a szent Is-

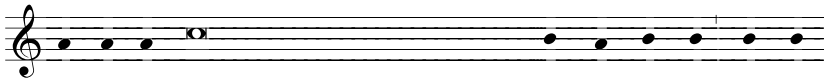

ten ál - tal, az Isten által, aki téged kezdetben igéjével elválasz-

tott a szá-raz-földtől, s akinek Lelke fö-löt- ted le - be- gett.

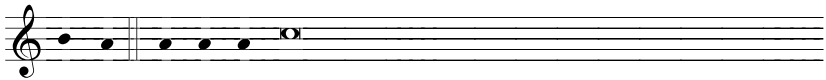
Itt a vizet kezével szétválasztja, és a világ négy égtája felé széthinti.

A - ki a paradicsomkert forrásaiból fa-kasztott té- ged, és úgy

rendelte, hogy négyes folyammá vál- va megöntözzed az e - gész

föl-det. **A** - ki a pusztaságban keserűségedet elvette, és édességet

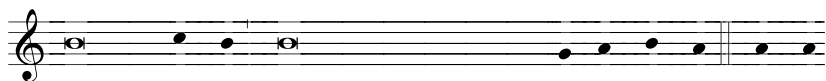
adván iható-vá tett té-ged, s aki a szomjazó nép szá-má-ra a

kősziklából e-lő-ho-zott. És megáldalak ✠ téged az ő egyszü-

lött Fia, a mi Urunk, Jézus Krisztus ál-tal, ki a galileai Kánában

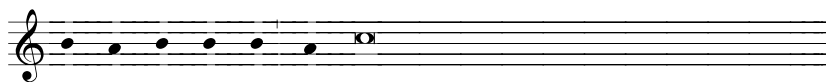
csodajelet ad-va, hatalmával borrá változ-ta-tott té-ged. A - ki

szent lábaival ott járt a te szí-ne-den, és János által a Jor-dán-

ban megkeresztel-ke-dett benned. A - ki téged oldalából vérrel

együtt ki-on-tott, és tanítványainak meghagyta, hogy aki

hisz, azt megkeresz-tel-jék te-ben-ned, mondván: „Menjetek és

tanítások minden né-pet, megkeresztelvén őket az Atya, a Fiú

és a Szent-lé-lek ne-vé-ben!"

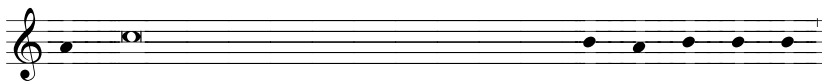
Lecketónuson folytatja:

NEKÜNK, e parancsolatok megtartóinak kegyelmesen jelenjél most meg, Isten, és jóságos leheleteddel ...

Háromszor a vízre lehel, keresztalakban, majd folytatja:

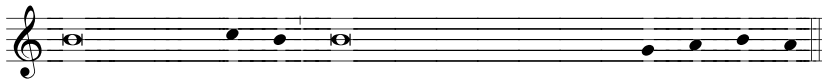
... ezt az egyszerű vizet áldva megáldjad, hogy a természetes tisztuláson túl, melyet a benne megmosdónak képes test szerint nyújtani, a lélek megtisztulására is hatékony legyen!

A húsvéti gyertyát háromszor a keresztkútba beleengedi, és a prefációtónusra visszaváltva mindháromszor ezt énekli, egyre magasabb hangon kezdve:

Most szálljon le e forrás teljességére a Szent-lé - lek e - re - je,

Azután háromszor a lélek (*psyché*) Ψ betűje alakjában a vízre lehel, és folytatja:

s e víz egész lényét újjánemző hatással termé-kennyé te-gye!

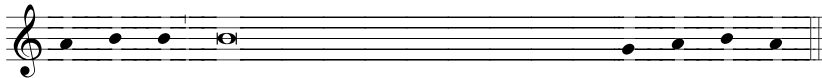
A gyertyát kiemeli a vízből, és folytatja:

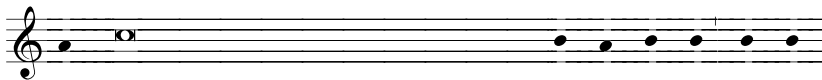
Itt töröltessék el minden bűnnek szennye, itt a te képmá -

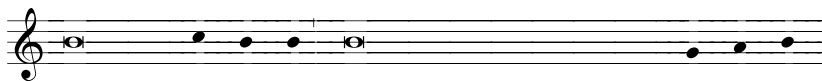
sodra al-ko- tott teremtmény, az ősökának dicsőségére újjá-for -

mált ember régi voltának minden mocskából ki - tisz-tul-jon!

Hogy mindenki, aki az újjászületés e szentsé-gé- be be - lép, szü-les-

sék is meg be - lő - le a valódi ártatlanság új gyer-me - ki lé -

té - re!

A következőket már olvasva folytatja:

A MI Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki eljövendő ítélni élőket és holtakat, és tűz által az egész világot. **℟.** Ámen.

A segédkezők egyike a vízből kivesz egy mennyiséget, és a pap meghinti a népet. Ezután a keresztelezők olajából önt a vízbe egy keveset, kereszthalakban, és fennhangon mondja:

L EGYEN ez olaj által szent és termékeny ez a forrás mindazok számára, kik belőle újjászületnek az örök életre! **℟.** Ámen.

Most a krizmából önt a vízbe, az előbbi módon, és mondja:

V EGYÜLJÖN e vízbe a mi Urunk, Jézus Krisztusnak és a védelmező Léleknek krizmája a Szentháromság nevében! **℟.** Ámen.

Most olajat és krizmát önt egyszerre a vízbe a két ampullából, az előbbi módon, és mondja:

A MEGSZENTELŐ krizma és a kenet olaja keveredjék el a keresztség vizével az Atya, ✠ a Fiú ✠ és a Szentlélek ✠ nevében! **℟.** Ámen.

Végül összekeveri az olajakat a vízzel. (Ha nincs keresztelezés, itt rögtön elkezdődik a mindenszentek litániája.)

Keresztelés

A krizma elkeverése után következik, ha van, a keresztelezés szertartása. A pap megkérdezi:

℣. Mi a neved:

℟. N.

℣. N., hiszel-e a mindenható Atyaistenben, mennynek és földnek teremtőjében?

℣. Quo nómine vocáris?

℟. N.

℣. Credis in Deum, Patrem omnipotentem, creatorem cæli et terræ?

℟. Hiszek.

℣. N., hiszel-e a Jézus Krisztusban, ő egy Fiában, mi Urunkban, ki e világra született és kint-halált szenvedett?

℟. Hiszek.

℣. N., hiszel-e a Szentlélekben, közönséges keresztény anyaszentegyházat, szentek egységét, bűnök bocsánatját, testnek feltámadását és örök életet?

℟. Hiszek.

Megint megkérdezi, mondván:

℣. N., mit kérsz?

℟. Keresztséget.

℣. Akarsz-e megkeresztelkedni?

℟. Akarok.

℟. Credo.

℣. Credis in Iesum Christum, Filium eius unicum, Dóminum nostrum, natum et passum?

℟. Credo.

℣. Credis et in Spíritum Sanctum, sanctam Ecclésiam catholicam, sanctórum communionem, remissionem peccatórum, carnis resurrectionem et vitam æternam?

℟. Credo.

℣. N., quid petis?

℟. Baptísmum.

℣. Vis baptizáři?

℟. Volo.

Akkor a keresztapa vagy keresztanya, vagy mindketten (ha ketten vannak) megérinti vagy tartja kezével a jelöltet, aki fedetlen fővel és ruháját nyakán meglazítva előre hajlik. A pap egy kis edénnyel vagy kancsóval merít keresztvizet a kútból, és azzal háromszor öntve a vizet kereszt alakban a fejére, megkereszteli a hittanulót a Legszentebb Háromság nevében, mondván:

N., én megkeresztellek téged az Atyának, ✠ először önt, és a Fiúnak, ✠ másodszor önt, és a Szentléleknek ✠ harmadszor önt nevében.

N., ego te baptízo in nómine Patris, ✠ fundat primo, et Fílii, ✠ fundat secundo, et Spíritus ✠ Sancti, fundat tertio.

Ha a víz, amely a megkeresztelt fejről lefolyik, nem eleve a keresztelőkápolna szakráriumába folyik, tartsanak alá egy tálat, és később oda öntsék ki. (Ha több jelölt van, egyenként kérdezzék és kereszteljék meg őket, ahogy fentebb. Ha vannak férfiak és nők is, akkor előbb a férfiakat, azután a nőket kereszteljék.) Ezután a pap jobb kezének hüvelykujját a krizmába mártja, és megkeni vele a hittanuló feje tetejét kereszt alakban, mondván:

Mindenható Isten, a mi Urunk, Jézus Krisztus Atyja, aki téged vízből és Szentlélekből új életre keltett, és aki megadta neked minden bűnöknek bocsánatát:

Deus omnípotens, Pater Dómini nostri Iesu Christi, qui te regenerávit ex aqua et Spíritu Sancto, qui que dedit tibi remissionem ómnium peccatórum: ipse te

ő kenjen föl téged az üdvösség
krizmájával ✠ a mi Urunkban,
Jézus Krisztusban, az örök életre!

℟. Ámen.

℣. Béke veled!

℟. És a te lelkeddel!

líniat chrísmate salútis ✠ in
eódem Christo Iesu, Dómino
nostro, in vitam ætérnam!

℟. Amen.

℣. Pax tecum!

℟. Et cum spírítu tuo!

Akkor szívaccsal vagy más hasonló dologgal megtörli hüvelykujját, és a hittanuló fejére tesz egy fehér vászonkendőt, és ráadja a fehér ruhát, mondván:

Vedd e fehér és tiszta ruhát,
amelyet így vigyél el a mi
Urunk, Jézus Krisztus ítélőszéke
elé, hogy örök életed legyen!

℟. Ámen.

Accipe vestem cándidam et im-
maculátam, quam pérferas ante
tribúnal Dómini nostri, Iesu
Christi, ut hábeas vitam
ætérnam!

℟. Amen.

És a hittanuló leveszi addigi ruháit, és új, fehér ruhákat ölt, vagy legalább legfölülre vesz egy fehér ruhát, amelyet a paptól kap. Ezután a pap viaszgyertyát vagy égő méceszt ad a jobb kezébe, mondván:

Vedd az égő lámpást, és őrizd
meg feddhetetlenül keresztsé-
gedet, tartsd meg az Isten
parancsait, hogy midőn az Úr
a menyegzőre érkezik, elébe
futhass a mennyei udvarban
az örök életre!

℟. Ámen.

Accipe lámpadem ardéntem,
et irreprehensíbilis custódi
baptísmum tuum, serva Dei
mandáta, ut cum Dóminus
vénerit ad núptias, possis occúr-
rere ei in aula cælésti, in vitam
ætérnam!

℟. Amen.

A hitújonc ezt a viaszgyertyát a szertartás végig tartsa a kezében, kivéve azt az időt, amíg megbérmálják, ha jelen van a püspök. Ezután mondja neki a pap:

℣. N., menj békében, és az Úr
legyen veled!

℟. Ámen.

℣. N., vade in pace, et Dóminus
sit tecum!

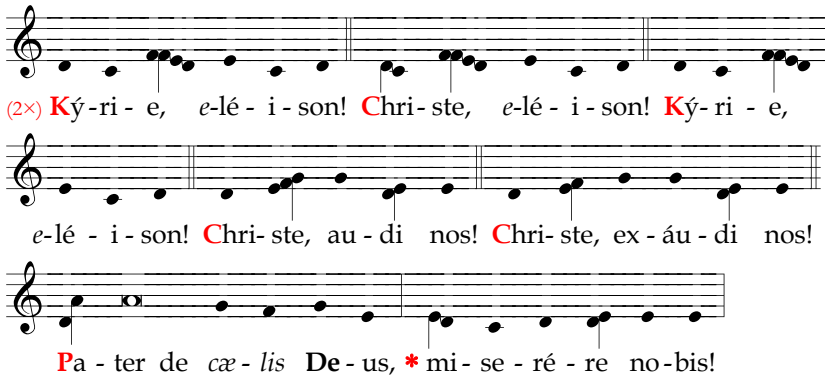
℟. Amen.

Ha van jelen püspök, aki ezt törvényesen megteheti, szolgáltassa ki a hitújoncoknak a bérmálás szentségét.

Litánia

A fehér ruha és a gyertya átadása után rögtön kezdődik a mindenszentek litániája, közben a menet énekelve tér vissza a szentélyhez. Az oltár elé érve a celebráns arcra borul. A litánia megfelelő szakaszaiban a gyülekezet a kikottázottak szerint felelget, térden állva:

Litania | *Omnium sanctorum* (MR)

(2x) **K**ý-ri - e, e-lé - i - son! **Ch**ri - ste, e-lé - i - son! **K**ý-ri - e,
e-lé - i - son! **Ch**ri - ste, au - di nos! **Ch**ri - ste, ex - áu - di nos!
Pa - ter de cæ - lis **D**e - us, * mi - se - ré - re no - bis!

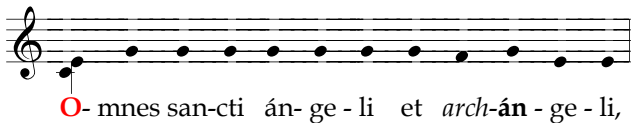
Fili, Redemptor *mundi*, **D**eus,
Spírítus *Sancte*, **D**eus,
Sancta Trínitas, *unus* **D**eus,

San - cta *Ma - rí - a*, * o - ra pro no - bis!

Sancta Dei *Génitrix*,
Sancta Virgo *vírginum*,
Sancte *Míchaël*,

Sancte *Gábr*iel,
Sancte *Ráphaël*,

O - mnes san - cti án - ge - li et *arch-án* - ge - li,

* o - rá - te pro no - bis!

San - cte Io - án - nes Ba - ptí - sta, * o - ra pro no - bis!

Sancte **I**oseph,
 Omnes sancti patriárchæ
 et prophétæ,
 Sancte **P**etre,
 Sancte **P**aule,
 Sancte **A**ndréa,
 Sancte **I**oánnes,
 Omnes sancti apóstoli
 et evangélistæ,
 Sancte **S**téphane,
 Sancte **L**aurénti,
 Sancte **V**incénti,
 Sancte **A**dalbéрте,
 Sancte **V**encesláë,
 Omnes sancti mártýres,
 Sancte **S**ilvéster,
 Sancte **G**regóri,
 Sancte **A**ugustíne,
 (Sancte **N**orbérte,)
 Omnes sancti pontífices
 et doctóres,

Sancte rex **S**téphane,
 Sancte **E**meríce,
 Sancte **L**adisláe,
 Omnes sancti confessorés,
 Sancte **A**ntóni,
 Sancte **B**enedícíte,
 Sancte **D**omínice,
 Sancte **F**rancísce,
 Omnes sancti sacerdotés
 et levítæ,
 Omnes sancti mónachi
 et eremítæ,
 Sancta **M**aría Magdaléna,
 Sancta **A**gnes,
 Sancta **C**æcília,
 Sancta **A**gatha,
 Sancta **A**nastásia,
 Sancta **M**argarétha,
 Omnes sanctæ vírgines
 et víduæ,

O - mnes san - cti et san - ctæ De - i,

* in - ter - cé - di - te pro no - bis!

Pro - pí - ti - us e - sto, * par - ce no - bis, Dó - mi - ne!

Pro - pí - ti - us e - sto, * ex - áu - di nos, Dó - mi - ne!

Pro - pí - ti - us e - sto, * lí - be - ra nos, Dó - mi - ne!

Ab o - mni ma - lo, * lí - be - ra nos, Dó - mi - ne!

Ab omni *peccáto*,

A morte *perpétua*,

Ab in - sí - di - is di - á - bo - li, * lí - be - ra nos, Dó - mi - ne!

Per mystérium sanctæ incarnationis **tuæ**,

Per advéntum **tuum**,

Per nativitátem **tuam**,

Per baptísmum et sanctum ieiúnium **tuum**,

Per crucem et passiónem **tuam**,

Per mortem et sepultúram **tuam**,

Per sanctam resurrectiónem **tuam**,

Per admirábilem ascensiónem **tuam**,

Per advéntum Spíritus Sancti *Parácliti*,

In di - e iu - dí - ci - i, * lí - be - ra nos, Dó - mi - ne!

Pec - ca - tó - res * te ro - gá - mus, au - di nos!

Ut nobis **parcas**,

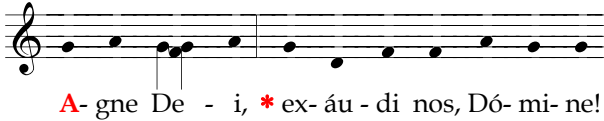
Ut Ecclésiám tuam sanctam régere et conserváre *dignéris*,

Ut domnum apostólicum et omnes ecclesiásticos órdenes

in sancta religióne conserváre *dignéris*,

Ut inimícos sanctæ Ecclésiæ humiliáre *dignéris*,

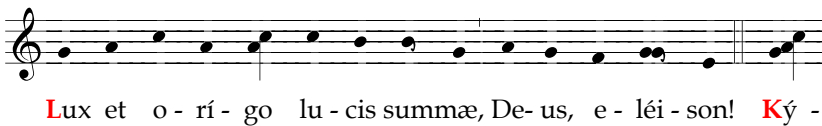
Ut régibus et princípibus Christiánis
 pacem et veram concórdiam donáre *dignéris*,
 Ut nosmetípsos in tuo sancto servítio
 confortáre et conserváre *dignéris*,
 Ut ómnibus benefactóribus nostris sempitérna bona *retríbuas*,
 Ut fructus terræ dare et conserváre *dignéris*,
 Ut ómnibus fidélibus defúntis réquiem ætérnam donáre *dignéris*,
 Ut nos exaudíre *dignéris*,

Szentmise

A litánia végeztével, amint az oltárt a szolgálattevők felszerelték, elkezdődik a húsvéti Kýrie, amelyet mindaddig ismétlünk, míg a pap és a szolgálattevők beöltöznek, és elvégzik az előkészületi részeket:

Kyrie | *Lux et origo* (tropizált)

ri - e, e - léi - son! In cu - ius nu - tu constant cuncta
 clemens e - léi - son! Ký - ri - e, e - léi - son! Qui so -
 lus pot - es mi - se - ré - ri, no - bis e - léi - son! Ký - ri -
 e, e - léi - son! O, mun - di Redemptor, sa - lus et hu -
 má - na, Rex pi - e, Christe, e - lé - i - son! Chri - ste,
 e - lé - i - son! Per cru - cem red - ém - ptis a mor - te per -
 én - ni, spes nos - tra, Christe e - lé - i - son! Chri - ste,
 e - lé - i - son! Qui es Verbum Pa - tris, Verbum ca - ro fa -
 ctum, lux ve - ra, Chri - ste, e - lé - i - son! Chri - ste,
 e - lé - i - son! A - do - ná - i, Dó - mi - ne De - us, iu - ste

iu-dex, e - léi - son! **Ký** - ri - e, e - léi - son!

Qui má-chi-nam gu-bér-nas re-rum, al - me Pa - ter, e - léi -
son! **Ký** - ri - e, e - léi - son! **Quem** so - lum laus
et ho - nor de - cet, nunc et semper e - léi - son! **Ký** - ri -
e, e - lé - i - son!

A Glória előtt egy gyermek vagy az előénekesek az Ó, fölséges Isten papja trópusal kéri a papot az ének visszaadására:

Trópus | Ó, fölséges Isten papja (GH 161)

Ó, fölséges Is - ten pap - ja, állj a szentegyház közepé-re, és
te légy az el - ső, ki a királyok Királyának tiszteletére meg -
szóllaltatja a di - csé - re - tet! Ké - rünk te - hát, ad - jad aj - kunkra
az ör - ven - de - zés - nek é - ne - két!

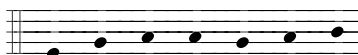
A celebráns erre intonálja a Glória-t, mint nagycsütörtökön, közben pedig újra megszólalnak a harangok és csengettyűk:

Gloria (Missa mundi)

Gló - ri - a in ex - cél - sis De - o.

A Glória az intonáció után a szokásos módon rögtön folytatódik:

Et in ter-ra pax ho-mí-

ni - bus bo-næ vo - lun-tá - tis! **L**audá-mus te. **B**e - ne - dí - ci-

mus te. **A**d - o - rá - mus te. **G**lo - ri - fi - cá-mus te. **G**rá - ti - as

á - gi - mus ti - bi propter magnam gló - ri - am tu-am. **D**ó-mi-

ne, De - us, Rex cæ - lé - stis, De-us, Pa - ter o - mní-pot-ens.

Dó - mi - ne, Fi - li u - ni - gé - ni - te, Ie - su Christe. **D**ó-mi-

ne De - us, A-gnus De-i, Fí - li - us Pa-tris. **Q**ui tol-lis pec-

cá - ta mun - di, mi - se - ré - re no - bis! Qui tol - lis pec - cá - ta
mun - di, sús - ci - pe de - pre - ca - ti - ó - nem nostram! Qui se - des
ad dex - te - ram Pa - tris, mi - se - ré - re no - bis! Quóni - am tu
so - lus Sanctus. Tu so - lus Dó - mi - nus. Tu so - lus Al - tís - simus,
Ie - su Chri - ste. Cum Sancto Spí - ri - tu in gló - ri - a De - i,
Pa - tris. A - men.

Utána a pap a Deus, qui hanc sacratissimam kollektát recitálja, fordítása:

Isten, ki ezt a szent eseményekkel teli éjszakát az Úr feltámadásának fényével bevilágítod: éleszd fel Egyházadban a gyermekké fogadottság lelkét, hogy testben és lélekben egyaránt megújulva neked tiszta szolgálatot mutassunk be. A mi Urunk ...

Az alszerpap/lektor magyarul olvassa a Si consurrexistis szentleckét (Kol 3,1-4):

ANNAKOKÁÉRT, ha feltámadtatok Krisztussal, az ottfennvalókat keressétek, hol Krisztus vagyon, az Isten jobbán ülven! Az ottfennvalókról elmélkedjétek, nem a földiekről! Mert meghaltatok, és a ti életetek el van rejtve Krisztussal az Istenben. Midőn Krisztus, a ti életetek, megjelenend, akkor ti is megjelentek vele dicsőségben.

Egy gyermek vagy az előénekesek A vágyva vágyott éneket trópusal kéri a papot az Allelúia visszaadására:

Trópus | *A vágyva vágyott éneket* (GH 162)

1. **A** vágyva vágyott é - ne - ket ez éj visz-sza ad - ja,
 2. **H**át fi-gyel-je - tek re - ám, sve-gyé-tek át tő - lem,

mert föl - támadt Krisztus.
 hogy együtt zenghes - sük!

Ő erre háromszor elénekli, egyre emelkedő hangon, a kar pedig mindháromszor megismétli. Utána az előénekesek éneklék a Confitémini verzust:

Al - le - lú - ia. 3× **∇**. Con-fi - té - mi - ni Dó -

mi - no, quó - ni - am bo - nus, quó - ni -

am in sá - cu - lum mi - se - ri - cór - di - a e -

ius!

A verzus fordítása:

Hálát adjatok az Úrnak, mert jó, mert az ő irgalmassága örökkévaló.

Az **Allelúia nem tér vissza**, hanem helyette a szköla mindjárt elénekli a Laudate Dóminum traktust:

Tractus 8 | Laudate Dominum

Lau - dá - te * Dó - mi - num, o-mnes gen - tes,

et col - lau - dá - te e - um, o - mnes
 pó - pu - li! **Q**uó - ni - am con - fir - má - ta est
 su - per nos mi - se - ri - cór - di - a e -
 ius, et vé - ri - tas Dó - mi - ni ma -
 net in æ - tér - num.*

A traktus fordítása:

Dicsérjétek az Urat, minden népek, dicsérjétek őt, minden nemzetek! Mert megerősítettett rajtunk az ő irgalmassága, és az Úr igazolta örökké megmarad.

A diákonus/pap elénekli a Vespere autem **evangéliumot magyarul:**

∇. Dóminus vobiscum!

⊠. Et cum spíritu tuo!

∇. Sequéntia sancti Evangélii secúndum Mattháeum.

⊠. Glória tibi, Dómine.

Evangélium | Szombat éjjel pedig (Mt 28,1-7; NH² 295-297)

Szombat é - jel pe - dig, mikor a szombat utáni első nap - ra
 vir - radt, el - jöve Mária Magdolna és a má - sik Má - ri - a, hogy

lás-sák a sír-bol-tot. És, í - me, nagy földindulás lőn,
 mert az Úr angyala leszállott a mennyből, és odajárulván el-
 hengeríté a kö-vet, és le - ült re - á. Az ő tekintete
 o-lyan volt, mint a vil-lám-lás, és ru - há - ja, mint a hó.
 Tő - le va - ló félelmükben megrettentek az ór-zők, és o -
 lya-nok let-tek, mint a hol-tak. Szól-ván pe-dig az angyal,
 mon-dá az asz-szo-nyoknak: „Ne fél - je - tek, mert tudom,
 hogy Jézust keresitek, akit meg-fe-szí-tet-tek; nincs itt, fel - tá-
 madt, a - mint meg-mon-dot-ta. Jer - tek, és lássátok a he-
 lyet, a - ho - vá tet - ték az U - rat. És si - et - ve men - vén

mondjátok el az ő tanítványainak, hogy fel - tá - ma - dott, és í -
me, előttetek megy Ga - li - le - á - ba, ott meg - lát - já - tok majd

őt. Íme, előre megmondtam nek - tek.

Evangelium után a gyülekezet a következő népeket éneklí (ÉE 98):

1. Krisztus feltámadta
mind ő nagy kínjából:
ezen mi is örülünk,
Krisztus legyen reményünk,
kirjelejszon!

2. Ó, kegyes Mária,
mennyei szép rózsza,
kérjed, hogy szent Szülötted,
üdvözítse lelkünket,
kirjelejszon!

Utána nincsen sem Credo, sem offertórium, a Dóminus vóbiscum. Et cum spiritu tuo Orémus **dialógus után** a szköla többszólamú motettát énekel felajánlásra, majd a gyülekezet az alábbi népeket énekelheti (ÉE 103):

1. Úr Krisztus feltámadott,
ránk malasztja áradott,
szent vérének hullása
lőn pokloknak romlása.
R) Megváltotta Isten
mind e világot szent halálával.

2. Első Ádám vétkezett,
mindnyájunkat megsebzett,
de a kegyes Úristen
könyörült az emberen.
R) Megváltotta ...

3. Új Ádám lett szent Fia,
életünket újítja,
poklok zárját megtöri,
rabságunkat elveszi.
R) Megváltotta ...

4. Méltó azért vigadni,
húsvét titkát dicsérni,
éljünk az új életnek,
adjunk hálát Istennek!
R) Megváltotta ...

A felajánlás végén a pap csöndben imádkozza a Súcipe, quæsumus szekrétát, magyar fordítása:

Népednek könyörgéseit, kérünk, Urunk, fogadd el az áldozati adományok felajánlásával együtt, és tedd, hogy ami a húsvéti misztériumok részévé válik, az működéssed folytán legyen nekünk örök életre szóló orvosságá. A mi Urunk ...

Ezután fennhangon éneklí a **húsvéti prefációt**, magyar fordítása:

Valóban méltó és igazságos, illő és üdvös, hogy minden időben magasztaljunk, Urunk, téged, de különösen ezen a szent éjszakán, midőn áldozattá lett értünk Krisztus, a húsvéti Bárány. Mert ő az igazi Bárány, aki elvette a világ bűneit, halálunkat halálával megtörte, és feltámadásával új életet szerzett nekünk. És ezért az angyalokkal és arkangyalokkal, a trónusokkal és uralmakkal, és a mennyei erők egész seregével együtt a te dicsőséged himnuszát zengjük, vég nélkül mondván:

Sanctus (Lux et origo)

San-ctus, * san - ctus, san-ctus Dó - mi - nus De - us Sá -
 ba - oth. Ple - ni sunt cæ - li et ter - ra gló - ri - a
 tu - a. Ho - sán - na in ex - cél - sis! Be - ne - dí - ctus, qui
 ve - nit in nó - mi - ne Dó - mi - ni. Ho - sán - na
 in ex - cél - sis!

A pap csöndben imádkozza a misekánont, amelynek első szakaszában ma különlegesen is megemlékezik Krisztus feltámadásáról. Az **úrfelmutatás** után a szköla többszólamú motettát, vagy a gyülekezet népénekét énekel. A kánon végén a pap a szokott módon éneklí a **Pater noster**-t, de elmarad a békecsók, az Agnus Dei és a kommúnió is. A **Pax Dómini** után a gyülekezet az alábbi népénekét éneklí (ÉE 105):

1. Feltámadt már dicsőségben
 az Isten szent Fia.
 Örövendez már győzelmében
 világ Megváltója.

R) Érettünk vállalt sebhelyek
 már dicsőségben fénylenek,
 alle-, alleluja.

2. A kereszten oldalából
vér és víz áradott,
e forrásból a világnak
új élet támadott.
R) Érettünk ...

3. Várja immár fenn a mennyben
Atyjánál székhelye,
váltásunk lett kínhalála,
közbenjár érdeme.
R) Érettünk ...

A nép áldozására való előkészület a szokott módon történik. A szköla áldozása után motettát nekel, majd a nép áldoztatása alatt népének következnek (ÉE 163):

1. Itt jelen vagyom az Istennek Fia,
itt jelen vagyom feláldozott Bárány,
itt jelen vagyom erős, igaz Isten:
a Jézus Krisztus.

2. Itt jelen vagyom mi édes Teremtőnk,
itt jelen vagyom a mi Közbenjárónk,
itt jelen vagyom Vigasztaló társunk:
a Jézus Krisztus.

3. Itt jelen vagyom Út, Igazság, Élet,
itt jelen vagyom a mennyei Főlség,
itt jelen vagyom fényes Világosság:
a Jézus Krisztus.

4. Itt jelen vagyom váltásunknak Napja,
itt jelen vagyom bűnünk megrontója,
itt jelen vagyom szeretetnek lángja:
a Jézus Krisztus.

5. Itt jelen vagyom a mi Vigasságunk,
itt jelen vagyom Órizőnk, Oltalmunk,
itt jelen vagyom lelki bátorítónk:
a Jézus Krisztus.

6. Adja minékünk az ő szent országát,
hogy megláthassuk szentséges lakását,
angyali karból tiszta, szép orcáját,
és ő szent Atyját.

Az áldoztatás után rövid vesperást végzünk, a Magnificat alatt tömjénezéssel. A zsol-tár antifónáját az előénekesek kezdik.

Vesperás

Antiphona | Alleluia

Al - le - lú - ia, * al - le - lú - ia, al - le - lú - ia.

116. zsol-tár (6. tónus)

DICSÉRJÉTEK az Urat, minden **nemzetek**, *
dicsérijétek őt, minden **népek**;
Mert megerősödött rajtunk az ő **irgalmassága**, *
és az Úr igazvolta örökké **megmarad!**

Dicsőség az Atyának és Fiúnak *
és *Szentlélek* Istennek!

Miképpen kezdetben vala, most és **mindenkor** *
és mindörökkön örökké! **Ámen. ANT.**

A Magnificat-antifónát a celebráns intonálja:

Antiphona | *Vespere autem sabbati*

Vé - spe - re * au - tem sáb - ba - ti, quæ lu - cé - scit in pri - ma
sáb - ba - ti, ve - nit Ma - rí - a Mag - da - lé - ne et ál - te - ra
Ma - rí - a vi - dé - re se - púl - crum, al - le - lú - ia.

A boldogságos Szűz éneke | 8g. tónus

MAGASZTALJA *

az én lelkem az Urat;

És örvendezik az én lelkem *

az én üdvözítő Istenemben;

Mert meglátta az ő szolgálójának alázatosságát, *

és íme, mostantól fogva boldognak mondanak engem
minden nemzetek;

Mert nagy dolgot cselekedett énvelem a **Hatalmas**, *

és szent az ő neve;

És az ő irgalmassága nemzetségről *nemzetségre* *

azokon, kik őt félik!

Hatalmasságot cselekedett az ő karjával, *

szétszórta a gógóásokat szívüknek elbizottsága által.

Letette a hatalmasokat a székről, *

és fölmagasztalta az alázatosakat.

Az éhezőket betöltötte **jókkal**, *
 és a gazdagokat *üresen küldte* el.
Fölvette Izráelt, *az ő szolgáját*, *
 hogy ne felejtse *irgalmasságát*;
Miképpen megmondotta vala *atyáinknak*, *
 Ábrahámnak és az ő maradékának *mindörökké*.
Dicsőség az **Atyának** és **Fiúnak** *
 és **Szentlélek** **Istennek**!
Miképpen kezdetben vala, *most és mindenkor* *
 és mindörökkön örökké! **Ámen. ANT.**

A vesperás könyörgése helyén a pap a Spíritum nobis posztkommúniót imádkozza, magyar fordítása:

*A te szeretetednek Lelkét önts belénk, Urunk, hogy akiket a húsvéti szent-
 ségekkel jóllakattál, azokat atyai jóságoddal tedd szívükben is egyetértőkké.
 A mi Urunk ...*

Ite missa est

I - te, mis-sa est, al - le - lú - ia, al - le - lú - ia!
De - o grá - ti - as, al - le - lú - ia, al - le - lú - ia!

Népeénk kivonulásra, illetve amíg a pap átöltözik (ÉE 104):

1. Krisztus, az Úr, feltámadott,
 alleluja, alleluja,
 reményt minékünk így adott,
 alle-, alleluja:
2. Hogy mi is mind feltámadunk,
 alleluja, alleluja,
 dicsőségébe eljutunk,
 alle-, alleluja.
3. Feltámadása Krisztusnak,
 alleluja, alleluja,
 romlása lőn a pokloknak,
 alle-, alleluja.

4. Maradjon mindig ő velünk,
 alleluja, alleluja,
 kiben megújult életünk,
 alle-, alleluja!
5. Élünk azért az Istennek,
 alleluja, alleluja,
 Atya-, Fiú-, Szentléleknek,
 alle-, alleluja!

Feltámadási körmenet

A pap kezdi, majd a kar folytatja:

Ex - súr - ge, * qua - re ob-dór-mis, Dó - mi - ne? Ex - súr - ge,
et non re - pél - las in fi - nem! Qua - re fá - ci - em tu -
am a - vér - tis, ob - li - ví - sce - ris tri - bu - la - ti - ó - nem
no - stram? Ad - há - sit in ter - ra ven - ter no - ster, ex - súr -
ge, Dó - mi - ne, ád - iu - va nos, et lí - be - ra nos!

138. zsoltár | 1g. tónus

URAM, te megvizsgáltál és ismeresz engem, *
tudod, ha leülök és ha fölkelek.

Ismered az én gondolataimat távolból is, *
figyeled járásomat és nyugvásomat.

Előre látod minden utamat, *
még nyelvemre sem jött a szó, és te már ismered.

- M**indenfelől körülveszel **engem**, *
és reám tetted a **kezedet**.
- C**sodálatos előttem a te **tudásod**, *
magasságos az, és *föl nem érhetem*.
- H**ová menjek a te lelked **elől**, *
és hová fussak a te *színed* **elől**?
- H**a fölmegek az égbe, te **ott** vagy, *
ha leszálok az alvilágba, *jelen vagy ott* is.
- H**a fölölteném a hajnal **szárnyait**, *
vagy laknék a tenger végső *határain*;
- O**da is a te kezed viszen **engem**, *
és a te jobb kezed *tart meg engem*;
- É**s ha mondanám: †
Talán a sötétség elföd **engem**, *
világosság helyett az éjszaka vegyen *körül engem*;
- D**e a sötétség nem sötét neked, †
és az éjszaka fénylik, mint a **nappal**, *
sötétsége neked *világosság*.
- H**iszen te alkottad veséimet, *
te szóttél engem *anyám méhében*.
- H**álát adok néked, mert csodálatos módon alkottál, †
csodálatosak a te cselekedeteid, *
jól tudja ezt az *én lelkem*.
- E**lőtted nem voltak rejtve csontjaim, †
midőn formálódtam a **rejtegekben**, *
formálódtam mintegy a *föld mélyében*.
- M**ég tökéletlen voltam, s már láttak szemeid, †
és könyvedbe írva voltak minden **nappajaim** *
elgondolva, midőn még soruk *el sem kezdetett*.
- M**ily tiszteletreméltók nekem a te gondolataid, ó, **Isten**, *
igen *hatalmas a számuk*!
- S**orolnám őket egész éjszaka, †
de számosabbak a **homoknál**, *
fölkelek és ismét *veled vagyok*.
- B**árcsak elvesztenéd, Isten, a bűnösöket, *
távozzatok tőlem, *vérengző emberek*;
- K**ik tefelőled gonoszul **szóltak**, *
és hiúságukban *fölkelnek ellened*!
- N**e gyűlöljem, Uram, a téged gyűlölőket, *
és ne irtózzam-e a téged *támadóktól*?

Tökéletes gyűlöléssel gyűlölöm azokat, *
és nekem ellenségeim **l**ettek.
Vizsgálj meg, Isten, és tudjad a **sz**ívemet, *
tégy próbára és ismerd meg **ösvénye**imet;
És lássad, vajon a hamisságnak útja vagy-on-e **bennem**, *
és vezess engem az **örök** úton!
Dicsőség az Atyának és **Fiúnak** *
és Szent**lélek** **Istennek**!
Miképpen kezdetben vala, most és **mindenkor** *
és mindörökkön **örökké!** **Ámen. ANT.**

A pap a zsoltározás alatt vállvélumot vesz, tömjént tesz a parázsra, megtömjénezi az Oltárszentséget, majd óvatosan kiemeli, leleplezi, és az antifóna visszatérése után éneklí, a gyülekezet pedig felel:

P: Fel - tá-mad-tam. **N:** És új-ból ve-led vagyok, al - le - lu - ja,

ezt a na-pot az Úr - is-ten ad-ta, al - le - lu - ja. Örven-

dezzünk és vi-gad-junk, al - le - lu - ja, al - le - lu - ja, al -

le - lu - ja!

Ezalatt a főoltárhoz vonulnak, ahol a pap háromszor, a nép felé fordulva, egyre emelkedő hangon éneklí, a gyülekezet pedig válaszol:

P: **B**é-kes-ség ve - le - tek, al - le - lu - ja;

N: **É**n vagyok, ne fél-je - tek, al - le - lu - ja.

A harmadik Békesség után a pap intonálja az alábbi népeket (ÉE 99), mire föláll és megindul a körmenet kereszttel, a feltámadt Krisztus-szoborral, fáklyákkal, tömjénezőkkel és Oltáriszentséggel:

1. Föltámadt Krisztus e napon. Alleluja, hála legyen az Istennek! 2. Hogy minden ember vigadjon. 3. Értünk halált ki szenvedett. 4. S megoáltott minden lelkeket. 5. Mennek a szent nők sírjához. 6. Kenetet visznek Krisztushoz. 7. Fényes szép angyalt látnak ott. 8. S hallának boldog szöveget. 9. Ti félénk asszony emberek. 10. Galileába menjetek! 11. Tudják meg az apostolok.	12. Hogy az Úr él, s feltámadott. 13. Megjelent ő szent Anyjának. 14. Kesergő szent Magdolnának. 15. Megjelent aztán Péternek. 16. Megjelent majd a híveknek. 17. Húsvéti boldog lélekkel. 18. Dicsérjük Istent énekekkel! 19. Dicsőség Szentháromságnak. 20. Adjunk ma hálát Urunknak!

A körmenetben az előénekeseket követve a gyülekezet népenekeket énekel, a Függelékben, a 189–199. oldalakon található húsvéti énekek közül, majd a Surréxit Christus hódie kanciót körmeneti énekként (201–202). A menetet a templomba visszatérésre időzítve a Te Deum éneklése zárja (lásd a 203–207. oldalakon). A himnusz a celebráns indítja. Visszatéréskor állva éneklik a Boldogságos Szűz tiszteletére:

Népelek | Mennynek Királyné Asszonya (ÉE 224)

1. Mennynek Királyné Asszonya, örülj, szép Szűz, alleluja! Mert kit méhedben hordozni méltó voltál, alleluja,	2. Amint megmondotta vala, föltámadott, alleluja! Imádd Istent, hogy lemossa, bűneinket, alleluja!

Versiculus

☩. Gaude et lætare, Virgo María, allelúia!

☩. Quia surréxit Dóminus vere, allelúia!

Oratio Orémus.

DEUS, qui per resurrectionem Filii tui, Dómini nostri, Iesu Christi mundum lætificáre dignátus es, præsta, quæsumus, ut per eius Genitricem, Virgínam Mariám, perpétuæ capiámus gáudia vitæ. Per eúndem Christum, Dóminum nostrum. ☩. Amen.

Ezután a celebráns térdenállva elkezd:

<p>Tantum ergo sacraméntum venerémur cernui, et antíquum documéntum novo cedat rítui, præstet fides suppleméntum sénsuum deféctui!</p>	<p>Genitóri Genitóque laus et iubilátio, salus, honor, virtus quoque sit et benedíctio, Procedénti ab utróque compar sit laudátio! Amen.</p>
---	---

Versiculus

℣. Panem de cælo præstitisti eis, allelúia!

℟. Omne delectaméntum in se habéntem, allelúia!

Oratio Orémus.

DEUS, qui nobis sub sacraménto mirábili passiónis tuæ memóriam reliquisti: tríbue, quæsumus, ita nos corporis et ságuinis tui sacra mystéria venerári, ut redemptiónis tuæ fructum in nobis iúgiter sentiámus! Qui vivis et regnas. ℟. Amen.

Ezután a pap szentségi áldást ad, majd a tabernákulumba helyezi az Oltáriszentséget.

HÚSVÉTVASÁRNAP

Dominica Resurrectionis

Matutinum a zsolozsmás füzet szerint: SzHZs 149-183.

Szentmise

A szkóla a Resurréxi introitust énekli:

Introitus 4 | *Resurrexi et adhuc tecum sum*

Re - sur - ré - xi, * et ad - huc te - cum sum, al - le -
lú - ia, po - su - í - sti su - per me ma - num tu -
am, al - le - lú - ia, mi - rá - bi - lis fa - cta
est sci - én - ti - a tu - a, al - le - lú - ia, al -
le - lú - ia. Ps. Dó - mi - ne, pro - bá - sti me, et co - gno - ví -

sti me, * tu co-gno-ví-sti ses-si-ó-nem me-am et re-sur-

re-cti-ó-nem me-am. E u o u a e.

Majd a gyülekezet megismétli magyarul, egyszerűbb dallamon:

Introitus | *Feltámadtam* (GH 170)

Fel-tá-mad-tam, és új-ból ve-led va-gyok, al-le-lu-ja.

Re-ám tet-ted a ke-ze-det, al-le-lu-ja, al-le-lu-ja.

5. tónus

Uram, Te megvizsgáltál és ismersz **engem**, *
tudod, ha leülök, és ha **föl**kelek.

Láttad előre minden **utamat**,
csodálatos előttem **a Te tudásod**. **ANT.**

Dicsőség. **ANT.**

Kýrie, **mint nagyszombaton, de trópusok nélkül:**

Kyrie | *Lux et origo*

Ký - ri - e, e - lé - i - son! 3x

Chri - ste, e - lé - i - son! 3×

Ký - ri - e, e - lé - i - son! 2×

Ký - ri - e, e - lé - i - son!

Glória, *mint nagycsütörtökön:*

Gloria (Missa mundi)

Gló - ri - a in ex - cél - sis De - o. Et in ter - ra pax ho - mí -

ni - bus bo - næ vo - lun - tá - tis! Laudá - mus te. Be - ne - dí - ci -

mus te. Ad - o - rá - mus te. Glo - ri - fi - cá - mus te. Grá - ti - as

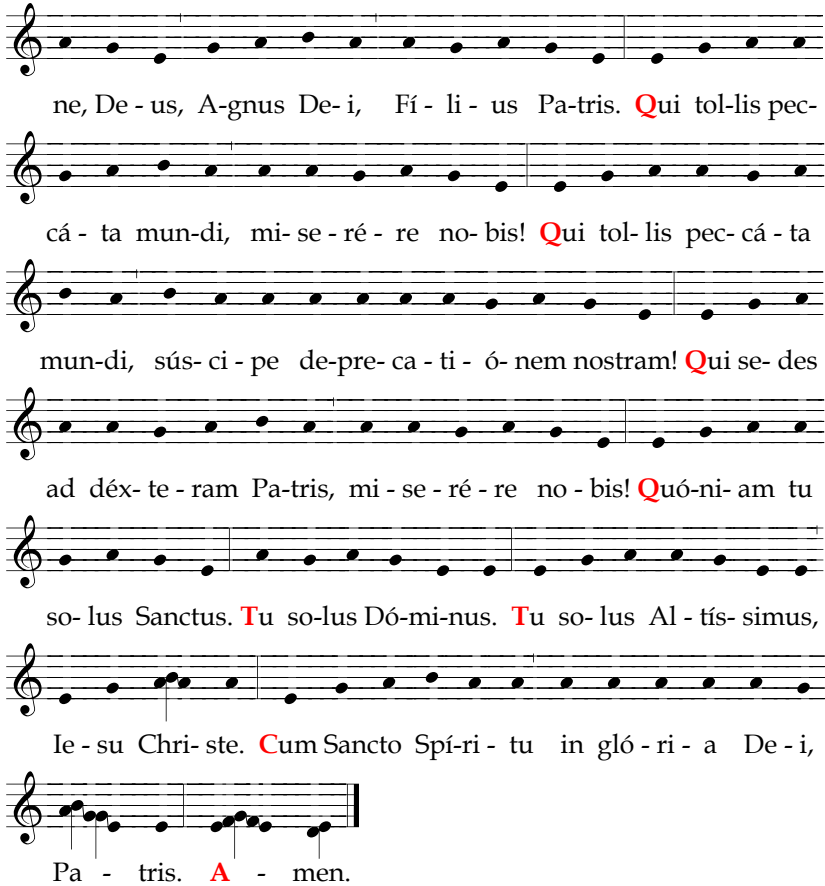
á - gi - mus ti - bi propter magnam gló - ri - am tu - am. Dó - mi -

ne, De - us, Rex cæ - lé - stis, De - us, Pa - ter o - mní - pot - ens.

Dó - mi - ne, Fi - li u - ni - gé - ni - te, Ie - su Christe. Dó - mi -

ne, De - us, A-gnus De-i, Fí - li - us Pa-tris. **Q**ui tol-lis pec-
 cá - ta mun-di, mi-se - ré - re no-bis! **Q**ui tol-lis pec-cá - ta
 mun-di, sús-ci - pe de-pre-ca - ti - ó-nem nostram! **Q**ui se-des
 ad dex-te - ram Pa-tris, mi - se - ré - re no - bis! **Q**uó-ni - am tu
 so-lus Sanctus. **T**u so-lus Dó-mi-nus. **T**u so-lus Al - tís-simus,
 Ie - su Chri-ste. **C**um Sancto Spí-ri - tu in gló - ri - a De - i,
 Pa - tris. **A** - men.

A pap ezután a Deus, qui hodiérna die kollektát recitálja, magyar fordítása:

Isten, ki a mai napon Egyszülötted által az örökkévalóság kapuját a halál legyőzése árán előttünk kitártad, ébresztő sugallataidból fakadt vágyainkat kísérd is segítségdel! Ugyanazon a mi Urunk ...

Az alszerpap/lektor magyarul olvassa a szentleckét (1K 5,7-8):

Szentlecke (1K 5,7-8) Atyámfia!

TISZÍTSÁTOK ki a régi kovászt, hogy új tészták legyenek, amint-hogy kovásztalanok vagytok. Mert a mi húsvéti bárányunk, Krisz-

tus föláldoztatott. Azért lakozzunk, nem a régi kovással, sem a gonoszság és álnokság kovásával, hanem a tisztaság és igazság kovásztalanaival!

A szkóla ezután graduálét énekel.

Graduale 2 | *Hæc dies*

Hæc di - es,* quam fe - cit Dó - mi -
 nus, ex - sul - té - mus
 et læ - té - mur in e - a!
 ¶. Con - fi - té - mi - ni Dó - mi - no,
 quó - ni - am bo - nus,
 quó - ni - am in sæ - cu - lum mi -
 se - ri - cór - di - a e - ius! *

Graduále | *Ez az a nap* ♯. Hálát adjatok (GH 171)

Ez az a nap, melyet az Úr szerzett nekünk. Ör-ven-dezzünk
s ví-gad-junk raj - ta! ♯. Há - lát ad - ja - tok az Úr - nak, mert jó,
mert az ő ir - gal - mas - sá - ga ö - rök - ké - va - ló! **E**z az.

A szkóla alleluját énekel:

Alleluia 7 | *Pascha nostrum immolatus est*

Al - le - lú - ia. *

♯. Pascha no - strum im - mo - lá -
tus est Chri - stus.

Al - le - lú - ia. ♯. E - pu - lé - mur
in á - zy - mis sin - ce - ri - tá - tis et ve -

ri - tá - tis! **A**l - le - lú - ia.

Alleluja | *A mi húsvéti Bárányunk (GH 172)*

Al - le - lu - ja. **8g. tónus**

☩. **A** mi húsvéti **Bárányunk**, *
fömládoztatott **Krisztus**. ALLELUJA.

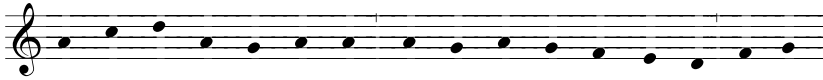
☩. **Ü**ljük meg a húsvéti lakomát *
a tisztaságnak és igazságnak →
kovásztalan *kenyerével*!

Az Allelúia **nem tér vissza**, hanem mindjárt kezdődik a szekvencia, amelynek páros verseibe a gyülekezet is bekapcsolódhat:

Prosa | *Victimæ paschali laudes (GH 173)*

Ví - cti - mæ pa - schá - li lau - des ím - mo - lent Chri - sti - á - ni.

A-gnus red - é - mit o - ves: Chri - stus ín - no - cens Pa - tri re - con -

ci - li - á - vit pec - ca - tó - res. **M**ors et vi - ta du - él - lo con -

fli - xé - re mi - rán - do: dux vi - tæ mór - tu - us re - gnat vi - vus.

Dic no - bis Ma - rí - a: Quid vi - dí - sti in vi - a? **S**e - púl - crum

Chri-sti vi-vén-tis et gló-ri-am vi-di re-súr-gen-tis;

An-gé-li-cos te-stes su-dá-ri-um et ve-stes. Sur-ré-xit

Christus spes me-a, præ-cé-det su-os in Ga-li-læ-am.

Sci-mus Chri-stum sur-re-xís-se a mór-tu-is ve-re. Tu,

no-bis, vi-ctor Rex, mi-se-ré-re! Krisz-tus fel-tá-ma-da

mind ő nagy kín-já-ból, e-zen mi is ö-rül-jünk, Krisztus le-

gyen re-ményünk, ki-re-lej-szon! A-men, al-le-lú-ia.

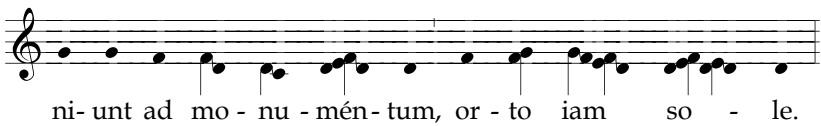
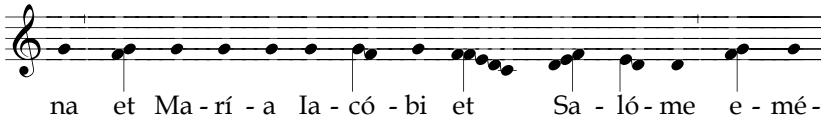
A szekvencia után, a bevezető dialógust követően a diákonus/pap evangéliumot énekel (Mc 16,1-7), ünnepélyes dallamon:

☩. Dó-mi-nus vo-bís-cum!

☩. Et cum spí-ri-tu tu-o!

tes · vi - dé-runt re - vo - lú - tum lá - pi-dem, e - rat quip -
 pe ma - gnus val - de. Et in-tro - e - ún - tes in mo -
 nu-méntum, vi - dé-runt iú - ve-nem, se - déntem in de-xtris,
 co - o - pér-tum sto - la cán - di - da, et ob - stu - pu -
 é - runt. Qui di - cit il - lis: No - lí - te ex - pa - vé -
 sce - re! Ie - sum quæ - ri - tis Na - za - ré - num cru - ci - fí - xum?
 Sur - ré - xit, non est hic. Ec - ce, lo - cus, u - bi po -
 su - é - runt e - um. Sed i - te, dí - ci - te di - scí -
 pu - lis e - ius et Pe - tro, qui - a præ - cé - det vos in
 Ga - li - læ - am. I - bi e - um vi - dé - bi - tis, sic - ut

di- xit vo - bis.

Az evangélium magyar szövege: Abban az időben.

MÁRIA Magdolna és Mária, Jakab anyja és Szalome illatszereket vásárolának, hogy elmenvén, megkenjék Jézust. És korán reggel a hét első napján a sírhoz menének, napfelkeltekor. És mondták egymás közt: Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt ajtajából? Odatekintvén pedig, láták, hogy a kő el van hengerítve. Mert igen nagy vala. És bemenvén a sírboltba, egy ifjút látának ülni jobbkéz felől, hosszú fehér ruhába öltözve, és megrémülének. Az pedig monda nekik: Ne féljete! A megfeszített názáreti Jézust keressétek; feltamadott, nincs itt: imhol a hely, ahová tették őt. De menjete, mondjátok meg tanítványainak és Péternek, hogy előttete megyen Galileába! Ott majd meglátjátok őt, amint mondotta nektek.

Prédikáció előtti népének: Krisztus feltámadá, **mint nagyszombaton** (ÉE 98):

1. *Krisztus feltámadá
mind ő nagy kínjából:
ezen mi is örüljünk,
Krisztus legyen reményünk,
kirjelejszon!*

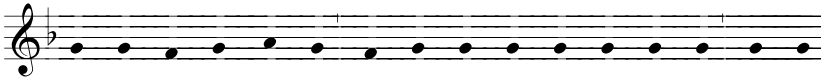
2. *Ó, kegyes Mária,
mennyei szép rózsá,
kérjed, hogy szent Szülötted,
üdvözítse lelkünket,
kirjelejszon!*

Credo mint nagycsütörtökön:

Credo (Missa mundi)

Cre- do in u-num De-um. **P**atrem o-mni-pot-én-tem, factó-

rem cæ - li et ter-ræ, vi - si - bí - li - um ó-mni-um et in-

vi - si - bí - li - um. **E**t in unum Dóminum, Iesum Christum,

Fí - li - um De - i u - ni - gé - ni - tum. **Et** ex Pa - tre na - tum

an - te ó - mni - a sǣ - cu - la. **De** - um de De - o, lumen de

lú - mi - ne, De - um ve - rum de De - o ve - ro. **Gé** - ni - tum, non

fa - ctum, consubstan - ti - á - lem Pa - tri, per quem ó - mni - a

fa - cta sunt. **Qui** propter nos, hó - mi - nes et propter nostram

sa - lú - tem de - scén - dit de cæ - lis. **Et** in - car - ná - tus est de

Spí - ri - tu San - cto ex Ma - rí - a Vír - gi - ne, et ho - mo

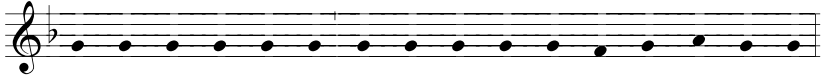
fa - ctus est. **Cru** - ci - fí - xus é - ti - am pro no - bis sub Pón - ti -

o Pi - lá - to pas - sus et se - púl - tus est. **Et** re - sur - ré - xit

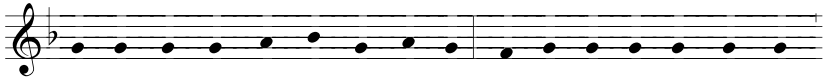
tér - ti - a di - e, se - cúndum Scriptú - ras. **Et** a - scéndit in

cælum, se-det ad dèx-te-ram Pa-tris. **Et** í- te-rum ven-tú-

rus est cum gló-ri - a iu-di - cá - re vi-vos et mór-tu-os:

cu-ius re-gni non e - rit fi - nis. **Et** in Spí-ritum Sanctum,

Dó-minum et vi-vi-fi-cántem, qui ex Pa-tre Fi-li-ó-

que pro-cé-dit. **Qui** cum Pa-tre et Fí-li-o si-mul ad-o-

rá-tur et con-glo-ri-fi-cá-tur; qui lo-cú-tus est per Pro-

phé-tas. **Et** u-nam, sanctam, ca-thó-li-cam et a-po-stó-li-

cam Ec-clé-si-am. **Con-fí-te-or** u-num ba-ptísma in re-

mis-si-ó-nem pec-ca-tó-rum. **Et** ex-spé-cto re-sur-re-cti-

ó-nem mor-tu-ó-rum. **Et** vi-tam ven-tú-ri sée-cu-li.

A - men.

A Terra trémuit offertóriumot a szköla énekli latinul:

Offertorium 4 | *Terra tremuit et quievit*

Ter - ra * tré - mu - it, et qui - é - vit,

dum re - súr - ge - ret in iu - dí - ci - o De -

us, al - le - lú - ia.

Majd magyarul:

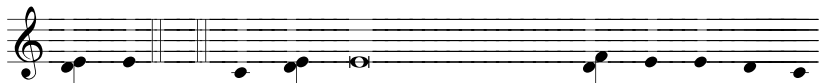
Offertórium | *A föld megrendült és megcsöndesedett* (GH 174)

Al - le - lu - ja! * Al - le - lu - ja! ♯.A föld megren-

dült és meg csön-de-se-dett, mert föl - kelt az ítélet - re az

Is - ten. * ♯. Meg is - mertette magát Júde - á - ban az Is - ten,

nagy az Óneve Iz - rá - el - ben. **Al - le - lu - ja, al -

le - lu - ja! ❧. A Béke Városában van az Ő haj - lé - ka,
Sion hegyén az Ő la - kó - he - lye. *** Al - le - lu - ja, al -
le - lu - ja, al - le - lu - ja! ❧. Ott tör - te meg a nyilak
villáma, a pajzsot, a kardot és a há - bo - rú, tűn - dő -
kölsz Te csodálatosan az örökkéva - ló he - gyek - ről. **

Szükség esetén énekelhető még felajánlási énekként az Úr Krisztus feltámadott, mint nagyszombaton (ÉE 103):

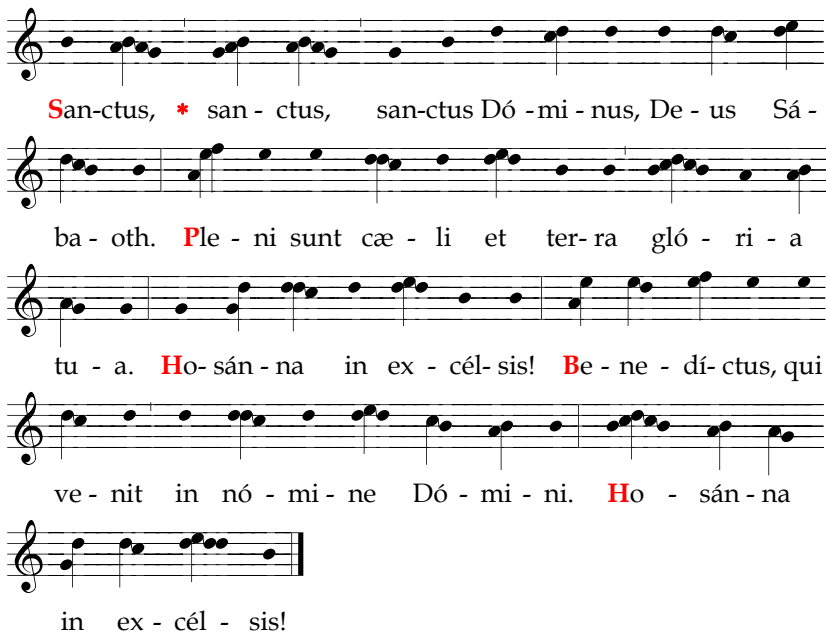
1. Úr Krisztus feltámadott,
ránk malasztja áradott,
szent vérenek hullása
lőn pokloknak romlása.
R) Megváltotta Isten
mind e világot szent halálával.
2. Első Ádám vétkezett,
mindnyájunkat megsebzett,
de a kegyes Úristen
könyörült az emberen.
R) Megváltotta ...

3. Új Ádám lett szent Fia,
életünket újítja,
poklok zárját megtöri,
rabságunkat elveszi.
R) Megváltotta ...
4. Méltó azért vigadni,
húsvét titkát dicsérni,
éljünk az új életnek,
adjunk hálát Istennek!
R) Megváltotta ...

A felajánlás végén a pap csöndben imádkozza a Súcipe, quæsumus szekrétát, magyar fordítása:

Népednek könyörgéseit fogadd el, kérünk Urunk, a bemutatott áldozati adományokkal együtt, hogy miután azok a húsvéti misztériumokba bevitetnek, a te működed folytán nekünk az örökkévalóságra szóló orvossággá váljanak! A mi Urunk ...

Húsvéti prefáció és Sanctus, mint fentebb:

Sanctus | *Lux et origo*

San-ctus, * san - ctus, san-ctus Dó - mi - nus, De - us Sá -
 ba - oth. Ple - ni sunt cæ - li et ter - ra gló - ri - a
 tu - a. Ho - sán - na in ex - cél - sis! Be - ne - dí - ctus, qui
 ve - nit in nó - mi - ne Dó - mi - ni. Ho - sán - na
 in ex - cél - sis!

A szentmise rendje a szokásos, de a pap a kánon első szakaszában különlegesen is megemlékezik az ünnepről. Úrfelmutatás után a szköla többszólamú motettát, vagy a gyülekezet népénekét énekel. A Pax Dómini után:

Agnus Dei | *Lux et origo*

A - gnus De - i, * qui tol - lis pec - cá - ta mun - di, mi - se -
 ré - re no - bis! (2x)
 A - gnus De - i, * qui tol - lis pec - cá - ta mun - di, do - na

no - bis pa - cem!

Az áldozási előkészület a szokásos, a Dómine, non sum dignus-ok után a szkóla latinul kezdi a Pascha nostrum kommúniót:

Communio 6 | *Pascha nostrum immolatus est*

Pas-cha no-strum * im-mo-lá - tus est Chri-stus,

al - le - lú - ia, í - ta - que e - pu - lé - mur in

á - zy - mis sin - ce - ri - tá - tis et ve - ri - tá - tis,

al - le - lú - ia, al - le - lú - ia, al - le - lú - ia!

Majd a gyülekezet magyarul megismétli:

Kommunió | *A mi húsvéti bárányunk (GH 175)*

Al - le - lu - ja! * A mi hús-vé - ti Bá - rá-nyunk, al - le -

lu - ja, föl - ál - doz - ta - tott Krisztus, al - le - lu - ja, al - le -

lu - ja. Al - le - lu - ja! Űl - jük hát e la - ko - má - t, al - le -

A purifikáció után a pap elolvassa a kommúniót, majd fennhangon recitálja a Spiritum nobis posztkommúniót, mint nagyszombaton, fordítása:

A te szeretetednek Lelkét öntsd belénk, Urunk, hogy akiket a húsvéti szentségekkel jóllakattál, azokat atyai jószággal tedd szívükben is egyetértőkké. A mi Urunk ...

Ite missa est **szintén mint nagyszombaton:**

Ite missa est

I - te, mis-sa est, al - le - lú - ia, al - le - lú - ia!
De - o grá - ti - as, al - le - lú - ia, al - le - lú - ia!

Énekek kivonulásra, ÉE 224:

1. Mennynek Királyné Asszonya,
 örülj, szép Szűz, alleluja!
 Mert kit méhedben hordozni
 méltó voltál, alleluja;

2. Amint megmondotta vala,
 feltámadott, alleluja!
 Imádd Istent, hogy lemossa
 bűneinket, alleluja!

és ÉE 104:

1. Krisztus, az Úr, feltámadott,
 alleluja, alleluja,
 reményt minékünk így adott,
 alle-, alleluja:

4. Maradjon mindig ő velünk,
 alleluja, alleluja,
 kiben megújult életünk,
 alle-, alleluja!

2. Hogy mi is mind feltámadunk,
 alleluja, alleluja,
 dicsőségbe eljutunk,
 alle-, alleluja.

5. Élünk azért az Istennek,
 alleluja, alleluja,
 Atya-, Fiú-, Szentléleknek,
 alle-, alleluja!

3. Feltámadása Krisztusnak,
 alleluja, alleluja,
 romlása lőn a pokloknak,
 alle-, alleluja.

Húsvéti ételszentelés

Barány és egyéb húsfélék megáldása: Könyörögjünk!

ISTENÜNK, az Egyiptomból való kiszabadulásakor azt parancsoltad népednek Mózes szolgád által, hogy a mi Urunk, Jézus Krisztus előképeként bárányt vágjon, és annak vérével kenje meg házának szemöldökfáit. Kérünk, áldd ✠ meg és szenteld meg ezt a bárányt (ezt a húseledelt), amelyet mi, a te gyermekeid, a te dicsőségedre akarunk magunkhoz venni a mi Urunk Jézus Krisztus feltámadásának emlékezetére. Aki veled él és uralkodik mindörökkön örökké.

℟. Ámen.

Húsvéti tojás megáldása: Könyörögjünk!

KÉRÜNK, Istenünk, áraszd ki ✠ áldásod bőséges kegyelmét erre a tojáseledelre. Add, hogy üdvösséges tápláléka legyen a benned hívőknek, akik hálaadással veszik azt magukhoz a mi Urunk, Jézus Krisztus feltámadásának emlékezetére. Aki veled él és uralkodik mindörökkön örökké. ℟. Ámen.

Húsvéti kalács megáldása: Könyörögjünk!

URUNK, Jézus Krisztus, te vagy az angyalok elegele és az örök élet kenyere. Kérünk, áldd ✠ meg ezt a húsvéti kalácsot, mint ahogyan a pusztában az öt árpakenyert megáldottad. Add, hogy aki ebből hívő lélekkel eszik, az testének erőt, lelkének üdvösséget nyerjen belőle általad, aki élsz és uralkodol mindörökkön örökké.

℟. Ámen.

Egyéb ételek megáldása: Könyörögjünk!

KÉRÜNK, Urunk, Istenünk, áldd ✠ meg ezt az eledelt, amelyet tőled kaptunk, hogy az emberi nem fenntartására és üdvösségére szolgáljon. Szent neved segítségül hívására adj testi s lelki oltalmat mindazoknak, akik ebből táplálkoznak. Krisztus, a mi Urunk által.

℟. Ámen.

FÜGGELÉK

Jézus szenvedéséről

Jé-zus szen-ve-dé-sé - ről, bú-nö-sök, em-lé-kez-zünk!
Fájdalmas szent anyjá-val ha-lá-lán ke-se-reg-jünk!

Szá-na-koz-va és zo-kog-va, fo-hász-kod-va

szent ke-reszt-út - ra men-jünk!

Gyászba borult

Gyászba bo-rult Is-ten csil-lag - vá - ra,

függőnyt vontak mennynek ab - la - ká - ra,

meghalt, meghalt az ár - tat - lan Bá - rány,

vér-től á - zott szent ke-reszt ol - tá - rán.

FELTÁMADÁSI ÉNEKEK

Krisztus feltámadása

Krisz - tus fel - tá - ma - da

mind ő nagy kín - já - ból.

E - zen mi is ö - rül-jünk,

Krisz-tus le-gyen re-mé-nyünk,

kir - je - lej - szon!

2. Ó, kegyes Mária,
mennyei szép rózsza,
kérjed, hogy szent szülötted
üdvözítse lelkünket,
kirjelejszon!

Föltámadt Krisztus e napon

100

Föl - tá - madt Krisz - tus e na - pon,
R) al - le - lu - ja, há - la lé - gyen az Is - ten - nek.

2. Hogy minden ember vigadjon. R)	11. Tudják meg az apostolok, R)
3. Értünk halált ki szenvedett, R)	12. hogy az Úr él s feltámadott. R)
4. s megváltott minden lelkeket. R)	13. Megjelent ő szent anyjának, R)
5. Mennek a szent nők sírjához, R)	14. kesergő szent Magdolnának. R)
6. kenetet visznek Krisztushoz. R)	15. Megjelent aztán Péternek, R)
7. Fényes szép angyalt látnak ott, R)	16. megjelent majd a híveknek. R)
8. s hallának boldog szót. R)	17. Húsvéti boldog lélekkel R)
9. Ti, félénk asszonyemberek, R)	18. dicsérjük Istent énekkel. R)
10. Galileába menjetek! R)	19. Dicsőség Szentháromságnak, R)
	20. adjunk ma hálát Urunknak. R)

Úr Krisztus feltámadott

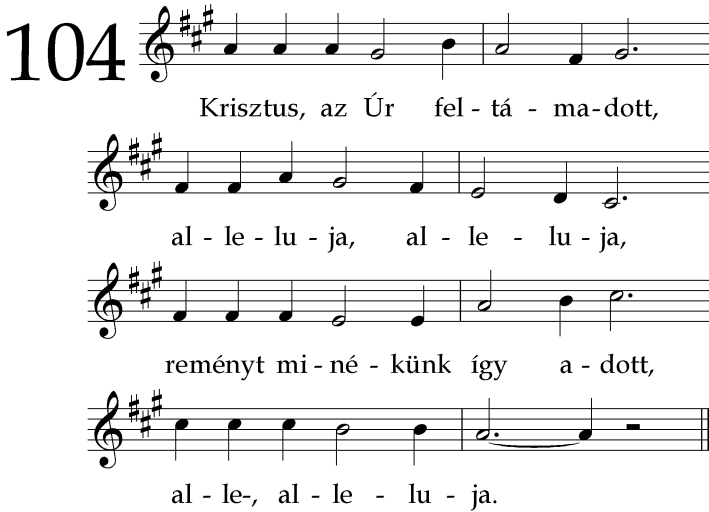
103 *Poco rubato*

Úr Krisztus fel - tá - ma - dott, ránk malaszt - ja á - ra - dott,
 szent vé - ré - nek hul - lá - sa lőn poklok - nak rom - lá - sa.
 R) Meg - vál - tot - ta Is - ten mind e vi - lá - got
 szent ha - lá - lá - val.

2. Első Ádám vétkezett,
mindnyájunkat megsebzett,
de a kegyes Úristen
könyörült az emberen. **R)**
3. Új Ádám lett szent Fia,
életünket újíttja,
poklok zárját megtöri,
rabságunkat elveszi. **R)**
4. Méltó azért vigadni,
Húsvét titkát dicsérni.
Éljünk az új életnek,
adjunk hálát Istennek! **R)**

Krisztus, az Úr feltámadott

104

Krisztus, az Úr fel - tá - ma - dott,
al - le - lu - ja, al - le - lu - ja,
reményt mi - né - künk így a - dott,
al - le-, al - le - lu - ja.

2. Hogy mi is mind feltámadunk, alleluja, alleluja, dicsőségébe eljutunk, alle-, alleluja. 3. Feltámadása Krisztusnak, alleluja, alleluja, romlása lőn a pokolnak, alle-, alleluja.	4. Maradjon mindig Ő velünk, alleluja, alleluja, kiben megújult életünk, alle-, alleluja! 5. Éljük azért az Istennek, alleluja, alleluja, Atya-, Fiú-, Szentléleknek, alle-, alleluja.

Feltámadt már dicsőségben

105 *Parlando*

Fel-támadt már di-csőségben az Isten szent Fi-a.
 Ör-vendez már győzelmében vi-lág Megvál-tó-ja.

R) É-rettünk vállalt sebhelyek Al-le-, al-le-lu-ja.
 már di-csőségben fénylenek.

2. A kereszten oldalából vér és víz áradott,
 e forrásból a világnak új élet támadott. **R)**
3. Várja immár fenn a mennyben, Atyjánál székhelye,
 váltságunk lett kínhalála, közbenjár érdeme. **R)**

Örvendetes napunk támadt

Ör-ven-de-tes na-punk tá-madt,
Jé-zus Krisztus mert fel-tá-madt.

Ör-vend-jük, ví-gad-junk,
ví-gan mind most mond-junk

al-le-, al-le - lu - ját!

2. Szent asszonyok a kősírhoz visznek fűszert, holt Krisztushoz, szívük elfogódott, hogy Uruk nem volt ott, alle-, alleluja. 3. Fájdalmuk nagy öröme vált, fényes angyal eléjük állt, Jézusról hirdeti, hogy sír már nem fedti, alle-, alleluja.	4. Urunkat ha látni vágytok, ti és a hű tanítványok, Galileában vár, feltámadt, nincs itt már, alle-, alleluja. 5. Jézust hogy ők megtalálták, szavait is meghallották: Hívek, ne féljetelek, békesség veletek! Alle-, alleluja.

Krisztus feltámadott

Krisz - tus fel - tá-madott! Hall-já-tok meg, asszonyok,

kik ke-ne-tet hoz-ta-tok, töb-bé már ne sír - ja - tok!

Fel - tá-madt Krisz - tus!

2. Krisztus feltámadott! Új csodákat halljatok,
Péter, János, fussatok, üres a sír, nincsen ott!
Feltámadt Krisztus!
3. Krisztus feltámadott! Szűnjetek már, bánatok!
Ti is nyomán járjatok, feltámadást várjatok!
Feltámadt Krisztus!
4. Krisztus feltámadott! Halál fején tapodott,
égbe utat mutatott. Tudom, hogy feltámadok.
Feltámadt Krisztus!

Ó, ifjak, lányok, gyermekek

Ó, if - jak, lá - nyok, gyer - me - kek,
az an - gyal - szó - ból ért - se - tek,

fel - támadt Krisz - tus ér - te - tek, al - le - lu - ja.

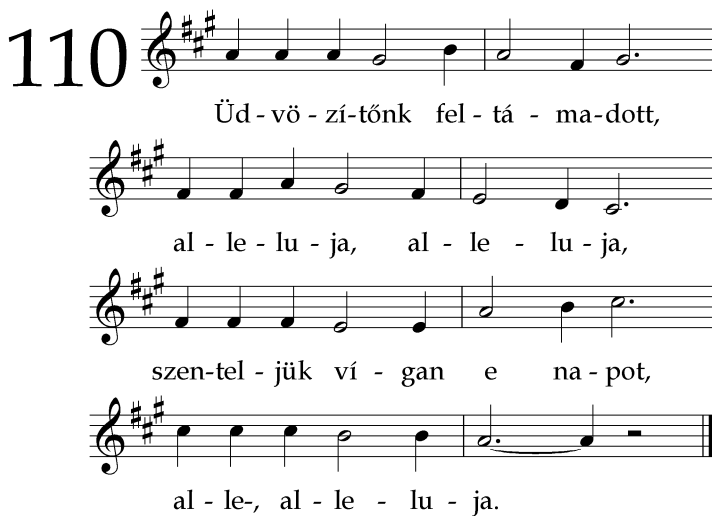

R) Al - le - lu - ja, al - le - lu - ja, al - le - lu - ja.

2. Itt áll az Úr most köztetek:
„Békesség, már ne féljetek!
Én vagyok, bennem higgyetek!” Alleluja. **R)**
3. Ezen a szent-szent ünnepen
ujjongva csengő éneken
Urunkat áldjuk szüntelen, alleluja. **R)**
4. Illő, mert ily jót tett velünk,
átadva néki hú szívünk,
Istennek hálát zengenünk, alleluja. **R)**

Üdvözítőnk feltámadott

110

Üd - vö - zítőnk fel - tá - ma - dott,
al - le - lu - ja, al - le - lu - ja,
szen - tel - jük ví - gan e na - pot,
al - le-, al - le - lu - ja.

2. A MESSIÁS feltámadott,
alleluja, alleluja,
beteljesült, mi íratott,
alle-, alleluja.
3. ÉLETADÓNK feltámadott,
alleluja, alleluja,
kegyelme most kiáradott,
alle-, alleluja.

4. VIGASZTALÓNK feltámadott,
alleluja, alleluja,
elűzte már a bánatot,
alle-, alleluja.
5. ÖRÖMNAPUNK feltámadott,
alleluja, alleluja,
ránk oly szép hajnal
virradott,
alle-, alleluja.

Krisztus, virágunk

111

Krisz-tus, vi - rá - gunk, szép ter - mő á - gunk,

R) fel - tá - madt Krisz - tus, ví - gad - junk,
a bűn - ből mink is tá - mad - junk!

2. Ki feküdt sírban, felkele vígan. **R)**
3. Felkele fényünk, Krisztus, reményünk. **R)**
4. Jézus hogy felkelt, Szentírás bételt. **R)**
5. Jézusnak éljünk, semmit ne féljünk! **R)**
6. Dicsőség légyen Istennek égben! **R)**

Dicsőség, szent áldás, tisztesség

112 *Alla breve*

Di - cső - ség, szent ál - dás, tiszt - tes - ség

a föl - támadt Úr - nak, hús - vé - ti Bá - rány - nak

di - cső - ség, szent ál - dás, tiszt - tes - ség!

2. A halál és élet harcra szállt.
Meghalván az Élet a halálon úr lett.
A halál és élet harcra szállt.
3. Mit láttál, szent asszony, a sírnál?
Sírnek ürességét, Krisztus dicsőségét.
Mit láttál, szent asszony, a sírnál?
4. Fényes nap, úradta, ékes nap!
Isten adta nekünk, ezért örvendezzünk!
Fényes nap, úradta, ékes nap!

Surrexit Christus hodie

(A)

Sur-ré-xit_ Christus hó-di - e, hu-má - no pro_ so-

lá-mi - ne, al - le - lú-ia, al - le - lú - ia.

Al-

le - lú - ia, al - le - lú - ia, al - le - lú - ia, al -

le - lú - ia, al - le - lú - ia, al - le - lú - ia.____

2. mortem qui passus pridie, miserrimo pro homine. 3. Mulieres ad tumulum dona ferunt aromatum, 4. quaerentes Iesum Dominum, qui est Salvator hominum, 5. album cernentes angelum, annuntiantem gaudium: 6. „Mulieres, o, tremulae, in Galilaeam pergite,	7. discipulis hoc dicite, quod surrexit Rex gloriae!” 8. Apparuit primo Matri, post Magdalena dolenti; 9. Petro dehinc et ceteris apparuit apostolis. 10. In hoc paschali gaudio benedicamus Domino! 11. Gloria tibi, Domine, qui surrexisti hodie! (húsvét után: e morte) 12. Laudetur sancta Trinitas, Deo dicamus gratias!

Te Deum

(Pap:) Te De - um lau - da - mus!

(Nép:) Té - ged, Is - ten, di - csé - rünk, * té - ged Úr - nak val - lunk.

2. Té - ged, ö - rök A - nya - is - tent * minden te - remt - mé - nyed

tisz - tel. 3. Né - ked mindnyá - jan az an - gya - lok, *

néked az egek és minden ha - tal - mas - sá - gok, 4. Né - ked a

kerub és sze - ráf an - gya - lok * szün - te - len szó - val

é - ne - kel - nek: 5. Szent, szent! Szent, szent! *

Szent a seregeknek U - ra, Is - te - ne! 6. Tel - jes az ég

és a föld * Fel - sé - ged - nek di - cső - sé - gé - vel.

7. Té - ged az a - pos - to - lok - nak * di - cső - sé - ges ka - ra,

8. Té - ged a pró - fé - ták - nak * di - csé - re - tes szá - ma,

9. Té - ged a már - tí - rok - nak * fé - nyes se - re - ge di - csér.

10. Té - ged szé - les e vi - lá - gon * vall és dicsér az

A - nya - szentegy - ház. 11. Vég - he - tet - len * felséges

A - tya - is - tent, 12. A te tisz - te - let - re mál - tó *

igaz és egyetlen - egy Fi - a - dat, 13. A Szent - lelket is, *

a Vi - gasz - ta - lót. 14. Te, di - cső - ség - nek *

Ki - rá - lya, Krisz - tus! 15. Te az A - tya - is - ten - nek *

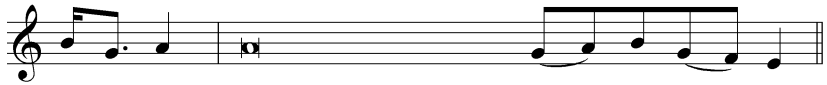
örökkéva - ló Fi - a vagy. 16. Te a megszabadításért

fölvevén az em - be - ri ter - mé - sze - tet, * nem iszonyodtál a

Szűz - nek mé - hé - től. 17. Te meggyőz - vén a ha - lál

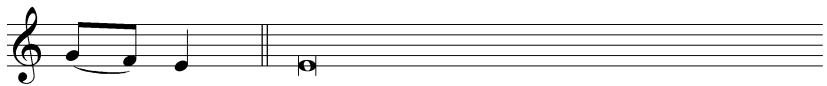
ful - lánk - ját, * megnyitád híveidnek a menny - or - szá - got.

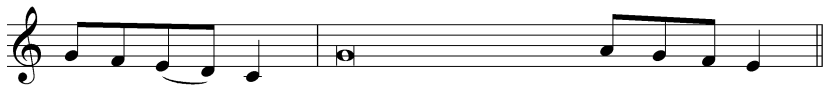
18. Te az Is - tennek jobbján ülsz * Atyádnak di - cső - sé - gé - ben.

19. E vi - lág - ra jö - ven - dő bí - ró - nak * hiszünk, U - runk,

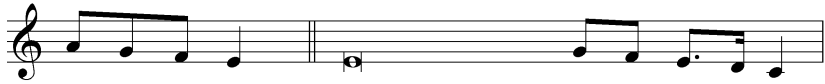
té - ged. 20. Téged azért kérünk, légy segítségé a te

szol - gá - id - nak, * kiket szent véreddel meg - vál - tot - tál.

21. Add meg, hogy az örök bol-dog-ság - ban * a te szenteid köz

szám-lál - tas-sunk. 22. Üdvözítsd, Uram, a te né - pe-det, *

áldd meg a te ö - rök - sé - ge-det! 23. És igazgasd, Uram, és

fel-ma-gasz-tal-jad * most és mind-ö - rök - ké! 24. Min - den

na-po-kon * ál - dunk té - ge-det! 25. És di - csér-jük

a te ne-ved ö - rök - ké * és mindörök - kön ö - rök - ké.

26. Mél - tóz - tassál, Uram, e ma - i na-pon * minden bűntől

minket meg - ő - riz-ni! 27. Kö-nyö-rülj raj-tunk, Úr - is - ten, *

kö-nyö - rülj mi-raj-tunk! 28. Legyen a te irgalmas - sá - god

mi-raj - tunk, * a - mint te - ben - ned bíz - tunk!

29. Te-ben-ned bíz-tam, U - ram, * so-ha meg nem szégye-nü-lök.

A - - - men.

Tartalomjegyzék

NAGYCSÜTÖRTÖK

Szentmise	1
Az Oltáriszentség elrejtése	15
Vesperás	17
Lábmosság	24
Oltárfosztás	28
Virrasztás	30

NAGYPÉNTEK

Keresztúti ájtatosság	43
Előszenteltek liturgiája	53
Vesperás és sírbatétel	89

NAGYSZOMBAT

Lucernárium	101
Keresztvízszentelés	133
Keresztelés	141
Litánia	144
Szentmise	147
Vesperás	157
Feltámadási körmenet	160

HÚSVÉTVASÁRNAP

Szentmise	165
Húsvéti ételszentelés	184

FÜGGELÉK

<i>Jézus szenvedéséről (ÉE 695)</i>	187
<i>Gyászba borult (ÉE 95)</i>	187
Feltámadási énekek	189
<i>Surréxit Christus hódie</i>	201
<i>Te Deum</i>	203

Források jegyzéke

- ÉE** *Éneklő Egyház. Római Katolikus Népepektár liturgikus énekekkel és imádságokkal.* Szent István Társulat, Budapest 2004⁶
- GH** *Graduale Hungaricum.* A Premontrei Rend Gödöllői Kanóniája, Gödöllő 2007
- GS** *Graduale Strigoniense, Proprium de Tempore et de Sanctis (editio ad experimentum).* Argumentum – ELTE BTK Latin Tanszék, Budapest 2017
- GSLH** *Graduale Strigoniense Latino-Hungaricum* (próbakiadás)
- MR** *Missale Romanum* (1920)
- NH¹** *Nagyhét. Segédkönyv és szöveggyűjtemény „A liturgikus év” c. tantárgyhoz.* Barsi Balázs OFM magánkiadása, Esztergom 1992
- NH²** Barsi Balázs OFM magánkiadása, Tatabánya 2009
- SzHZs** *A szent háromnap zsolozsmái.* Gödöllői Premontrei Perjelség, Budapest 2018

Első kiadás, 2018 (próbakiadások: 2011, 2013, 2014). • Készült a budapesti Belvárosi Szent Mihály-templom hagyományos rítusú közössége számára. • Földváry Miklós István összeállítására alapján szerkesztette: Varga Benjámín. Kottagrafika: Szaszovszky Ágnes és Csonka Szabina Babett. Az előszót írta: FMI.